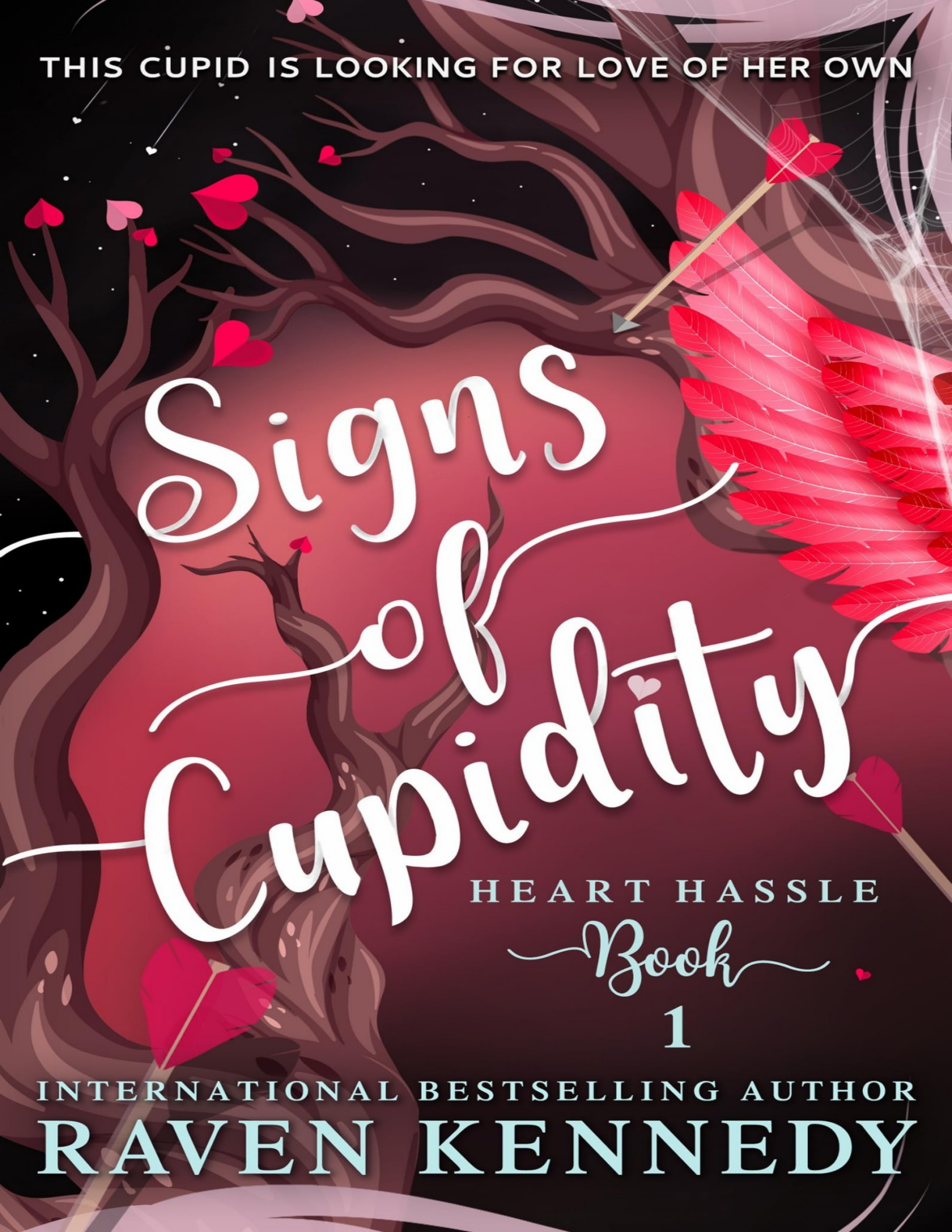

THIS CUPID IS LOOKING FOR LOVE OF HER OWN
Signs of Cupidity
HEART HASSLE
Book
1
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
RAVEN KENNEDY



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TAŞKINLIK BELIRTILERI

KALP GÜÇLÜĞÜ BIRINCI KITAP



RAVEN KENNEDY



İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Okuduğunuz için
teşekkürler Teşekkür
Also by Raven Kennedy Yazar
Hakkında

YAZARIN NOTU

Bu, kadın ana karakterin birden fazla eşle sonuçlanacağı, *neden* fantastik romantik komediyi seçtiğine dair yavaş bir yanmadır. Açık dil ve cinsel durumlar içerir ve 18 yaş ve üzeri izleyiciler için tasarlanmıştır. Bu seri tamamlanmıştır.

Telif Hakkı © 2018 Raven Kennedy tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, işyerleriyle, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır. Bu eser veya herhangi bir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak Tasarımı A.T. Cover Designs
Edited by Polished Perfection

Oklarını ait olmadıkları yerlere saplayan aşk tanrısı tarafından kazıklanan tüm insanlara. Kitap aşıklarınız çok daha tatmin edici olsun.



BÖLÜM 1



"Hey oradaki, güzelim. Bir yığın şekerin üzerine mi oturdun? Çünkü tatlı bir kıçın var," diyor adam, bir elini eğerek.
dar bir elbise giyen kızın yanındaki barda yay.

Adamın gözleri sanki bir göz yalama yarışmasına girmeye hazırmış gibi kadının vücudunda aşağı yukarı geziniyor. Kadın bar taburesinden dönüyor ve ona sırıtıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ona iç çekiyorum. "Gerçekten mi? Bu sende işe yarayacak mı? Bu çok üzücü," diye mırıldanıyorum. "Sakın kanma kızım. O bir pislik, güven bana."

Tam yanında oturuyorum ama beni duymuyor. Aslında tam olarak yanında *oturmuyorum*. Daha çok boş bar taburesinin üzerinde geziniyor gibiyim. Çünkü *fiziksel olarak* burada değilim.

Yine de, kadın ayağa kalkıp Bay Korkunç-Toplama-Hattı'nı dans pistine götürdüğünde tamamen sinirlenecek kadar buradayım. Dürüst olmak gerekirse pek dans etmiyorlar. Sadece birbirlerine sürtünüp zıplıyorlar. Çok fazla kıç tutma da var. Bu kesinlikle bir kıç adamı. Ve evet, tamam, mükemmel bir kıç tutucu gibi görünüyor, ama konu bu değil. Mesele şu ki, daha dün gece buradaydım ve aynı Bay Berbat-Tavlama Hattı, aynı derecede berbat tavlama hatları kullanarak başka birinin kıçına sürtünüyordu. Bu doğru değil.

"Neden hep böyle oluyor?" Kalabalığa yüksek sesle soruyorum. Kimse bana cevap vermiyor. Yıllardır kimse bana cevap vermedi. Sanırım bu

Beni gerçekten duyamadıkları ya da göremedikleri için onların hatası, ama bu beni herkese ters ters bakmaktan alıkoymuyor.

"Sizler gerçekten bundan daha iyi olmalısınız," diyorum, konuşmamı barmene odaklayarak. "Bir tür olarak demek istiyorum. Aşkta daha iyi olmak için evrimleşemez misiniz? Çünkü bu çok yorucu. Ve cesaret kırıcı. Ve şu anda aklıma bile gelmeyen diğer kelimeler," diyorum.

Barmen içki doldurmaya devam ediyor ve beni görmezden geliyor. Keşke ben de bir içki içebilseydim. Barmen içkiyi başkasına uzatırken elimi bardağın önüne koyuyorum. Her zamanki gibi içimden geçip gidiyor.

Kolumun arkasında hissettiğim kaşıntıyı kaşımak için elimi kaldırıyorum. İçgüdüsel olarak kaşımaya çalışıyorum. Ama tabii ki elim koluma dokunmadan içinden geçiyor.

"Kahretsin!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Bu hayali kaşıntının elli yılı!"

Hayal kırıklığıyla elimi bara vurmaya çalışıyorum ama o da geçiyor. Tatmin edici bir tıslama nöbeti bile geçiremiyorum. Bir şeyi gerçekten yumruklamak ya da tekmelemek isterdim. Sonra bir şeyler yiyip içmek. Ve sonra uzun zamandır beni rahatsız eden bu kaşıntıyı kaşımak. Bu lanet kaşıntı kolumda ortaya çıktığında ölmüş olmalıyım ve sonra onu tatmin etme şansım hiç olmadı.

Koluma dokunmaya çalışırken yanımdaki kişiye "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye sızlanıyorum. Adam bir içki alıyor ve beni görmezden geliyor. "Şanslı piç," diyorum bardağını boşaltırken ona bakarak.

Omzumun üzerinden kırmızı kanatlarıma bakıyorum. Keşke ben de bu kötü çocuklara dokunabilseydim. Tüylerim çok yumuşak görünüyor ve renkleri bu karanlık barda bile çok canlı. Kanatlarım, olduğum kişi olmanın avantajlarından biri. Ayrıca pembe saçlar. Pembe saçımı seviyorum. Yansımam olmadığı için yüzümün neye benzediği ya da gözlerimin ne renk olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Böyle bir hayalet gibiyim. Ama ben hayalet değilim, çünkü onlar sıkıcıdır ve ben aslında oldukça eğlenceliyim.

Sanırım nasıl göründüğüm önemli değil, nasıl olsa kimse beni göremiyor. Ama en azından gümüş elbisemi seviyorum. Solgun bedenimin üzerinde parıldıyor ve aynaya bakabilseydim, kıvrımlarımı sardığı için bana da çok yakışacağını düşünüyorum. Güzel giyinmek bana kendimi daha iyi hissettiriyor, her ne kadar kimse

Beni gör. En azından kirli eşofman altı ve büyük boy tişört gibi utanç verici bir şey giymiyorum. Ya da bir Cadılar Bayramı kostümü. Ya da seksenlerden kalma egzersiz kıyafetleri. Ya da striptizci kıyafeti. Bir daha düşündüm de, bunlar oldukça eğlenceli olabilir.

Hayaletlerin böyle şeyler düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Birine soramam, çünkü berbat bir arkadaştırlar. Denemediğimden değil. Hayaletlerle ilgili olan şey, kafalarının gerçekten karışık olmasıdır. Nerede ya da kim olduklarını gerçekten bilmezler, bu yüzden somurtup sersemlemiş bir şekilde etrafta dolanırlar. Sanki ahiret bunaması gibi bir şey yaşıyorlar. Kendi kendilerine mırıldanırken tamamen şaşkın bir şekilde etrafta dolanırlar. Eğer onlarla sohbet etmeye çalışırsanız, sadece birkaç saniye sonra konuyu kapatırlar ve ne hakkında konuştuğunuzu unuturlar. Pek hoşsohbet değillerdir.

Hayaletler de beceriksizdir. Her zaman bir şeylere çarparlar, bazen fiziksel düzlemde bir şeyleri gerçekten hareket ettirecek kadar güçleri vardır. Vahşi olanlar genellikle tesisat borularına veya elektrik prizlerine girene kadar çılgınca uçarlar. Takırdayan borular ve titreyen ışıklar mı? Evet, kafası karışmış bir hayalet daha. Yani evet, hayaletler bana hiç iyi gelmiyor.

Yalnızlığın yanı sıra, görünmez olmak da *sıkıcı*. Fiziksel dünyayı görebildiğim ama gerçekte onun bir parçası olmadığım Peçe'de sıkışıp kaldım. Ben görünmez bir gözlemciyim, çünkü sadece ve sadece tek bir amaç için buradayım: sevgi ve arzuyu yaymak.

Birisi öne doğru yürüyor ve bar tabureme oturuyor, vücudu kucağımın tam ortasından geçiyor. "Kaba," diyorum hışımla.

Bar taburesinden atlıyorum ve barda uçuyorum, giderken insanların arasından geçiyorum. Aradaki farkı bilmiyorlar, bu yüzden kişisel alanlarını işgal ettiğim için kendimi kötü hissetmiyorum.

Duvara karşı bir yer seçiyorum ve dans pistini izlerken tamamen sinirli bir şekilde duvara yaslanıyorum. Bu insanlar bazen çok hayal kırıklığı yaratıyor. Çoğu zaman. Neredeyse her zaman. Sadakat nerede? Sevgi nerede? Romantizm nerede? Ya da daha dürüst olmak gerekirse, benim acım nerede?

Gördün mü, aldığım şey bu. Öldüğümde masum, saf, umutsuzca romantik bir kızdım. Melekler bana öbür dünyada ne iş yapmak istediğimi sorduklarında, aşk tanrısı olmayı seçtim.

Aptal aşk tanrısı.

Harika olacağını düşünmüştüm. Bir ro- mantik için dünyadaki diğer tomurcuklanan aşkların çiçek açmasına yardım etmek ve onları aşka ikna etmekten daha iyi bir iş olabilir mi? Kim güzel bir takla atmak isteyen çılgın çocuklara güzel bir Şehvet Nefesi vermek istemez ki? Beni de yaz, tamam mı?

İlk on ya da iki yıl için güzeldi. Ancak öğrendiğim bir şey varsa o da bu işin benim için kaybet-kaybet senaryosuna sahip olduğudur. Bir Numaralı Kaybetme Senaryosu: Birini seçmek, onu takip etmek ve uyumlu bir eş bulmak için onca zahmete katlanıyorum. Sonra da ilişkilerinin ilerlemesine yardımcı oluyorum. Bilirsiniz, burada biraz flört dokunuşu, orada biraz şehvet nefesi ve sonra patlama: Aşk Oku. Sanırım, iyi işti, değil mi? Yanlış. İçlerinden biri aptalca bir şey yapar ve her şeyi mahveder. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Bencilleşirler. Tembelleşirler. Sıkılırlar. Aldatırlar. Yalan söylerler. Aşktan düşerler. Yani, kaybederler.

Bir de İki Numaralı Kaybetme Senaryosu var: Bunların hepsini yapıyorum ve başarılı oluyor. Aşık olurlar ve sonra da aşık kalırlar. Yol boyunca yaptığım küçük zorlamalar aralarındaki bağın sağlamlaşmasına yardımcı olur. Kulağa kazanç gibi geliyor, değil mi? Ben de uzun süre öyle düşündüm. Ama bilin bakalım bu çiftlerin aşkını, şehvetini ve yaşamlarını izleyen umutsuz bir romantik aşk tanrısına ne oluyor? Aynen öyle. Bana sadece Özlem Eros'u deyin. Ya da Süper Kıskanç Aşk Tanrısı. Ya da Acı Aşk Tanrısı.

Bu işe girdiğimde, bunun cismani olmayan kalbim için ne kadar acı verici olacağını fark edemedim. Çiftlerim ya yanlış bir şekilde başarısız oluyor, üzerinde çok çalıştığım aşkı kırıyorlar ya da başarılı oluyorlar ve ben kendim için asla aşık olma ya da sevişme umudu olmadan yalnız kalıyorum.

Dediğim gibi. Aptal aşk tanrısı.

Bay Korkunç Pick-Up-Line ve yeni sevgilisi çoktan arka kapıdan çıktılar. İki şarkıyı zar zor bitirdiler. Kesinlikle benim şehvet nefeslerimin onlara yardım etmesine ihtiyaçları yoktu. Zaten onlara vereceğimden değil. Yine yeni birini almaya geldiği için hâlâ çok kızgınım. Açgözlülük bu.

Duvarı itiyorum ve dışarı çıkmak için kapıdan uçuyorum. Yan yol içeri girmek için bekleyen insanlarla dolu ama onları görmezden geliyorum ve

sokaklarda uçuyorum. Barlar, kulüpler, restoranlar, parklar, spor salonları, ofisler, her yere gidiyorum.

Uzun zamandır bu insan aleminde uçuyorum, insanları aşka hazırlıyorum, onlara harika seks yaptırıyorum, romantik eylemleri teşvik ediyorum, sevgiyi körüklüyorum. Bu hayal edilebilecek en yalnız iş.

Bay Korkunç-Toplama Hattı için üzgünüm. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen olmam gerekenden daha fazla. Dün gece onu diğer kızla gördüğümde, ilk görüşte aşk türünden nadir senaryolardan birine tanık olduğumu düşündüm. İçeri girdi ve hamlelerini yaptı ve ben de cesaretlendirmek için sihrimi kullanmak zorunda kalmadım. Aralarındaki kimya kıvılcımını hissedebiliyordum. Onları evine kadar takip ettim çünkü arzuları o kadar aşikârdı ki. Beni içine çekti.

Seksi, heyecan verici ve evet, hatta romantikti. Arzuladığım her şey. Ama görünüşe göre hepsi göstermelikti. Kullandığı tüm o replikler, kızın üzerinde fısıldayarak söylediği tüm o sözler ve hiçbirini kastetmemişti bile. Bu beni kızdırıyor. Eğer tek gecelik bir ilişki istiyorsa, bu konuda dürüst olmalıydı. Onu ektiğini anlamak için kızın izini sürmeme gerek yok. Muhtemelen yine de izini sürmeli ve hayatına devam etmesine yardımcı olmaya çalışmalıyım ama bunu yapamam. İçimden gelmiyor.

Gördün mü? Aşk tanrısı olmamalıyım. Bu iş beni gerçekten tüketti. Emeklilik planı bile yok. Bu iş mi? Ömür boyu. Ya da ikinci hayat, her neyse.

Eğer stresle yaşlanma olayını yapsaydım, sayılamayacak kadar çok kırışıklığım olurdu. Kurutucuda birbirine dolanan ve sonunda çözdüğünüzde içinde milyonlarca kırışıklık olan çarşaflara benzerdim. Saçlarım da ağarmış olurdu. Ama şimdi düşünüyorum da, muhtemelen gri saçları sallayabilirim. Gri saçlar, kırmızı kanatlarımla birlikte oldukça hayranlık uyandırıcı görünebilir. Belki de pembe saçlarımdan sonra ikinci sırada.

Caddede uçarken, insanların farkında olmayan yüzlerine suçlayıcı bir parmak doğrultuyorum. "Sana şehvet yok," diyorum sarhoş bir adama, sonra diğerine geçiyorum. "Senin için Aşk Okları yok," diyorum bir kıza. "Sana da bir şey yok," diye ekliyorum bir başkasına. "Hiçbirinize yok!" İnsanlarla dolu kaldırımda bağırıyorum. "Aşkın adını cidden hiçe sayıyorsunuz." Kendimi durdurmak için kollarımı kavuştur-

daha fazla yüze bakıyor ve sonra hepsi alçakgönüllülükle yanımdan geçerken kendi kendime başımı sallıyorum. "İşte böyle. Yürümeye devam edin. Bu aşk tanrısının sizin ihtiyaçlarınızı karşılama işi bitti."

Çünkü benim ihtiyaçlarım ne olacak, değil mi? Doğru ya.

Bir tiyatronun önünden geçerken müzik sesi duyduğumda içeri girmeye karar veriyorum. Seyirciler yüksek arkalıklı sandalyelerde oturmuş, sahnede şarkı söyleyen bir çifti izliyorlar. Işık düşük, müzik yumuşak. Romantizm yahnisi için mükemmel bir tarif ve kaşıksız kalan bir tek ben varım. Ya da bir kase. Ya da elle tutulur bir şey.

Koridorun sonundaki koltukta oturan bir adamı fark edince duruyorum. Güzel giyinmiş ve dikkatini sahnedeki şarkıcılarla yanındaki kadın arasında bölüştürmüş. Yakışıklı biri ve uzanıp elini nazikçe kadının bacağına koyduğunda iç geçiriyorum. Dokunulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum. Bu hale gelmeden önceki hayatımın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Kahretsin, adımı bile hatırlamıyorum.

Aşk tanrısı olduğumdan beri, sahip olduğum tek şey bana verilen numara. Sağ kolumun iç tarafında, bileğimin hemen altında işaretli. Gümüşi beyaz bir dövmeye benziyor ve bin ellinin Romen rakamlarını gösteriyor: ML. Bununla birlikte, sırtımda asılı sadakta bulunan oldukça tatlı bir yay ve ok takımım var. Onlar benim en güçlü aracım: Aşk Okları. Bu kötü çocuklardan biriyle birini vurduğumda hissettiğim heyecanı inkar edemem. Mükemmel bir nişancılığım da var. İlk başladığımda nişancılığım berbattı. Ama o zamandan beri bol bol atış talimi yaptım ve muhtemelen bu yüzden binlerce yanlış yerleştirilmiş romantizm yaşadım, ama neyse.

Okum birine isabet ettiği anda, kaybolmadan önce bir renk bulutu içinde patlıyor. Kişiye bağlı olarak farklı renklerde oluyor. Ok o kişiyi aşka doğru itiyor. Elbette, tıpkı benim Şehvet Nefeslerim gibi, orada zaten bir tür bağlantı olması gerekiyor. Sevgiyi ya da arzuyu zorlayabileceğimden değil. Ben sadece ona yardımcı olurum. Beni bahçıvan olarak düşünün. Tohumu ben yapmıyorum, sadece kök salmasına ve filizlenmesine yardımcı olmak için ona bakıyorum.

Tiyatronun içinde, onun sandalyesinin yanındaki yere yerleşiyorum ve birbirlerine mırıldanan şarkıcıları dinliyorum. Hüzünlü bir aşk şarkısı ve aşk tanrısı duyularım, ona bir şeyler fırlatma ihtiyacıyla karıncalanıyor.

oda dev bir seks partisine dönüşene kadar flört dokunuşları ve şehvet nefesleri. Evet, bunu daha önce de yaptım. Yargılamayın. İzlemesi eğlenceli. Bir seks partisinin ortasında zaman geçirmek gibisi yoktur. Bir sürü el, dil ve diğer şeyler atlıkarınca gibi oradan oraya kayıyor.

Ayrıca, güçlerim yalnızca orada zaten bir efendilik ve istek varsa işe yaradığından, bu gerçekten yanlış değil. Katılmak istemeyenler genellikle çok hızlı bir şekilde oradan çıkarlar. Özgür iradeye müdahale etmiyorum. Sadece onları itiyorum. Ama hayır, bu gece itmek yok. Aptal fiziksel bedenleri ve duyulabilen aptal sesleriyle tüm insanlığa kızgınım.

Kanatlarımı kullanarak kendimi toparlıyorum ve tekrar tiyatrodan geceye doğru süzülüyorum. Kanatlarım artık işimle ilgili sevdiğim tek şey. Aşk Okları dışında. O şeyleri vurmak çok eğlenceli. Ama yıllardır bir tane bile kullanmadım. Kendim için bir tane bile alamazken neden sağa sola sevgi dağıtayım ki? Biliyorum, biliyorum. Ben böyle önemsiz biriyim. Ama cidden, melekler bu işi kabul etmeden önce bana bir uyarıda bulunmalı ya da bir Aşk Tanrısı Oryantasyonu falan düzenlemeliydi. Gözden kaçırdıkları için onları suçluyorum. Sokaklarda dolaşırken insanların yüzüne birkaç şehvet nefesi üflüyorum, sırf bu yüzden. Yapmam gerektiği gibi bağlantısı olan insanları bulmak için beklemiyorum bile. Hayır, sadece uçuyorum ve insanları patlatıyorum. Onların heyecanlanmasını izlemek hoşuma gidiyor. Genellikle çok hızlı bir şekilde ya kendi işlerini halledecekleri ya da kendileriyle birlikte halledecek birini bulacakları bir yer bulurlar. Ama bazen, eğer onlara ekstra güçlü bir doz verdiysem, yanlarına sokulup yakındaki birine hamle yaptıklarında kendilerini tam bir aptal yerine koyduklarını görebiliyorum. Benim favorim yabancı biri olduğu zaman. O zaman azarlanmalarının ya da dayak yemelerinin keyfini çıkarıyorum. Bir keresinde, MMA dövüşçüsü görünümlü devasa bir adamı arzulamıştım ve ofisinden çıkan zavallı bir muhasebecinin üzerine atlamıştı. Zavallı adamı boğacak sandım. Çok komikti.

Uçmaya devam ederken bir grup genç görüyorum ve üçüncü tekerleğe odaklanıyorum. Sivilceli yüzlü, dirsekleri ve dizleri kapı tokmağı gibi dışarı fırlamış, her tarafı uzuvlardan oluşmuş bir adam. Acınacak arkadaşın o olduğu o kadar açık ki, kalbim onun için acıyor. Şık görünümlü bir adam var.

Kötü çocuk, kolunu aralarında yürüyen kızın üzerine atmış. Deri ceketli, okul için fazla havalı görünümünü tamamlamak için çok genç ağzında yasadışı bir şekilde tünemiş bir sigara var. Adam pervasızca diğer kızların kıçlarını kontrol edip yüzüne sigara dumanı üflerken bile kız ona hayranlıkla bakıyor. Üçüncü tekerlek, elleri cebinde, gözlerinde karşılıksız aşkla kızı izliyor.

Neden iyi adam kaybetsin ki? Yani biraz garip görünüşlü. Ne olmuş yani? Eminim kıza diğer soytarıdan çok daha iyi davranacaktır. Ayrıca, bu geceki ukala ahmaklardan bıktım. Az önceki olaydan dolayı kendimi zaten uçarı hissediyordum, bu yüzden söz konusu ukala herif yine yanımdan geçen başka bir kıza bakmak için döndüğünde (ve aslında ona göz kırptığında) kendimi kaybediyorum. Ona öyle hızlı bir Aşk Oku attım ki, sanki bir direğe çarpmış gibi kaldırımda tökezledi. James Dean taklidi yapan adam hemen yanındaki kızı bırakıp diğerinin peşinden koşuyor. Sevgilisi, daha doğrusu eski sevgilisi, onun adını haykırır (Brad'dir, çünkü tabii ki böyle bir adı vardır) ve sonra deri ceketli Brad dilini diğer kızın boğazına soktuğunda gözyaşlarına boğulur. Vay be. Gençlik aşkının ne kadar hızlı yerleştiğini hep unutuyorum. Normal aşk gibi, tek farkı hiper hızda olması. Ellerinde değil. Hormonları beyin hücrelerinin önüne geçiyor.

Brad yeni bulduğu aşkını hissetmeye devam ederken, zavallı eski sevgilisi kenardan onu izliyor, şimdi Bay Sırık Üçüncü Teker'e tutunuyor. Onu teselli edip uzaklaştırırken sırıtışını zar zor zapt edebiliyor. Yanımdan geçerlerken her birine güzel bir flört dokunuşu yapıyorum. Bu her şeyi güzelce harekete geçirecektir.

"Ha. Olay örgüsü değişti," diyorum kendimden memnun bir şekilde. "Dışarıdaki tüm arkadaş canlısı iyi çocuklar için!" Geri çekilen arkalarına sesleniyorum. "Bir şey değil!"

Başımı sallıyorum ve önceden belirlenmiş zehirli eşleşmeleri daha fazla mahvetmeye ve her yerde üçüncü tekerlere bir adım öne çıkmaya karar veriyorum. İşleri biraz karıştırmak çok eğlenceli olacak. Neredeyse 91 yılında bütün bir kasabayı kendime aşık ettiğim gibi. Uzun sürmedi ve bunu yapmak hiç de kolay değildi, ama adamım, kendilerini götürdükleri randevuları izlemek bile buna değdi. Tüm restoranlar bekarlarla doluydu, yanlarından geçen herkese hançer gibi bakıyorlardı, ikram-

kendilerini istedikleri her şeye alıştırıyorlardı. Vibratör satışları tavan yaptı.

Kendi kendime karanlık bir şekilde kıkırdıyorum ve tam inek bir kızın her şeyden habersiz bir adama uzun uzun bakmasından oluşan dengesiz bir üçlüyü daha ayırmak üzereyken inanılmaz bir şey oluyor: Çekimi hissediyorum.

Uh-oh.

Göz açıp kapayıncaya kadar insanlar aleminden koparılıp Cupidville'e atılıyorum. Ve oraya geri çekilmemin tek bir nedeni var.

Evet. Başım belada.

BÖLÜM 2



O Kay, aslında oraya Cupidville denmiyor. Aslında Peçe'deki varoluşun daha yüksek bir kısmı, aradaki tüm varlıkların yönlendirme, görevlendirme ya da her ne haltsa. Sadece diğer cupidlerin yaşadığı kısma gittim ve sadece çağrıldığımda gitmeme izin veriliyor. Şu anda olduğu gibi. Çağırılmak, aslında görevlerinizden uzaklaştırılmanın daha kibar bir yolu çünkü üstleriniz size kızgın. Evet. Buraya daha önce de gelmiştim. Şok edici, değil mi? Müdürün odasına çağrılmak gibi bir şey. Daha korkutucu olması dışında.

İnsan aleminden koparılıyorum ve uzay ve zamanda uçmanın verdiği mide bulandırıcı hisle bir dizi küfür mırıldanamadan, bedenim diğer cupid'lerle dolu parlak ışıklı bir odada bir koltuğa atılıyor. Burası devasa bir doktor muayenehanesi gibi, ama hepimiz muayene olmak yerine terfi, terfi, atama ya da... fesih ediliyoruz. Ve bizim için fesih, varlığımızın sona ermesi demek. Yok olmak. Son. Oyun bitti. Bir parmak şıklatması, aynen böyle.

O kısım broşürde yok. Hayır, gerçekten yok. İlk kaydolduğumda broşürler vardı, aşk tanrısı olmayı var olan en iyi iş gibi gösteren mutlu pembe bir yazı tipiyle tamamlanmıştı. Şeytan ince yazıdadır. Romantizme ve bayat bir slogana kapılmak yerine bunu hayatımın mesleği olarak seçmeden önce hepsini okumalıydım: "Aşk Tanrısı Olun: Aşkı, Seksi ve Arzuyu Yay!"

Ne? O zamanlar öbür dünyada sıfır yaşındaydım. Etrafımdaki diğer pembe saçlı, kırmızı kanatlı insanlar düşünüldüğünde buna kanan tek kişi ben değildim. Elbette hepimiz burada bile hâlâ bedenliyiz, yani değişen bir şey yok. Tek fark birbirimizi gerçekten duyabiliyor ve konuşabiliyor olmamız. Ve bu diğer cupidleri görebildiğim tek zaman. Sürpriz, sürpriz, bizden çok fazla yok. Hizmet etmemiz gereken kaç diyar olduğunu düşünürsek, çalışırken başka bir aşk tanrısı görmek çok, çok, çok nadirdir. Yani, evet, Cupidville'e çekilmek ne kadar korkutucu olsa da, diğer cupid'leri görebildiğim ve onlarla konuşabildiğim için aynı zamanda harika bir şey. Herkesi tanıdığınız ama ne hakkında konuşacağınızı bilmediğiniz bir lise toplantısı gibi.

Odanın içinde, camın arkasında oturan, etrafta koşuşturan ve ekstra meşgul görünen bazı aşk tanrısı amirlerinin bulunduğu büyük bir resepsiyon alanı var. Arada bir, duvarda sihirli bir şekilde büyük bir sayı gösteriliyor ve sıradaki aşk tanrısını duyurmak için yanıyor. Şu anda ekranda XLLL yazıyor. Sayısal sıraya göre gitmiyor. Sadece bilinmeyen garip bir sistemle.

Hemen sağımda yirmili yaşlarında bir erkek aşk tanrısı var. Sanırım ben de aynı yaşlardayım. Yansımamı göremediğim için yirmi ile otuz arasında bir yerde göründüğümü tahmin ediyorum. Böyle düşünmemin tek nedeni, buraya son çekildiğimde diğer aşk tanrısının bana "çok ateşli ve olgun" demiş olması. Daha sonra işine son verildiğinden eminim ama iltifat güzeldi. Ayrıca yirmi ila otuzun "olgun" için olası bir yaş aralığı olduğundan da eminim. Tabii ben bir puma değilsem. Ve dürüst olalım, kim bir puma olmak istemez ki?

Her neyse, yanımda oturan aşk tanrısı adam, üzerinde aptal aşk tanrısı sloganının yazılı olduğu kocaman bir posterin asılı olduğu duvara bakıyor. Nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum. "Dumanları tüten bok yığını."

Ondan hemen hoşlandım. Kişisel alanına daha fazla girmek için eğildim. "Biliyorum, değil mi? Sizi her şeyin eğlenceli, oklar ve kalpler olduğuna inandırıyorlar ama gerçek dünyada aşkı ve seksi izlemek gerçekten berbat olmaya başlıyor."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bir de bana sor. Beni çok fena kandırdılar," diyor şimdiye kadar duyduğum en eğlenceli aksanla.

hiç duymadım. "Amirim beni kuru bir göle atılmış buz torbası gibi sattı. O boku hemen içtim."

"Seni nasıl yakaladılar?" diye sordum. Biriyle konuşabilmek çok güzel. Neredeyse başımı belaya sokmaya değiyor. En son çekildiğimden bu yana yıllar ve yıllar geçti. Ne kadar zaman önce olduğunu bile hatırlayamıyorum. "Benim için bunun tüm diyarlardaki en mantıklı iş olacağına inanıyordum. İşe kaydolduğumda resmen aşktan salyalarım akıyordu," diye itiraf ediyorum. "Başlamak için sabırsızlanıyordum."

Kara kaşlarını kaldırıyor. Nedense kaşlarımız saçlarımız gibi pembe değil. Nedenini hiç bilmiyorum. Benim de kaşlarımın ya da gözlerimin ne renk olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aşk tanrısı sorunları.

"Bana istediğim kadar seks yapabileceğimi söylediler, değil mi? Lanet bir porno gibi sattılar. Katılamamanın başlı başına bir işkence olacağını fark etmemiştim. Ben erkeksi bir adamım, anladın mı? Bu bekarlık saçmalığı için biçilmiş kaftan değilim. Ve hayaletler cidden çok sıkıcı. Lanet olası asık suratlı orospu çocukları."

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum dostum. İnan bana, biliyorum."

Başını sallar ve nefesinin altında aşk tanrısı olmanın ne kadar acı verici olduğuna dair küfreder. Ama bu adam çok güzel. Tatlı dudaklar, kalın kıvırcık kirpikler ve uğruna ölünecek elmacık kemikleri. Pembe saçları da bronz tenini oldukça güzel gösteriyor. Keşke benim de bronz tenim olsaydı. Tenim çok soluk. Hayalet solgunluğu gibi.

Bir sonraki numara duvarda yanıp sönerken ikimiz de yukarı bakıyoruz. Diğer aşk tanrısı, küçük yaşlı bir kadın, onu görüyor ve iç çekiyor. Resepsiyona doğru süzülüyor ve tamamen suçlu görünüyor. Acaba ne tür bir sorun çıkarıyordu da çekildi? Başı belada olamayacak kadar tatlı görünüyor, sanki bir yerlerde kurabiye pişiriyor ve kimsenin giymeyeceği çirkin çoraplar örüyor olmalı.

"Bir keresinde şehrimde Aşk Grevi yapmıştım," diyorum yeni aşk tanrısı arkadaşıma. "Bir ay boyunca hiç Aşk vermedim. Bunun için buraya sürüldüm. Ceza olarak, on yıl boyunca Aşk kotamı üç katına çıkardılar," diyorum, hatırladıkça başımı sallayarak. "On yıl! İşim bittiğinde ok atmaktan o kadar bıkmıştım ki, elimden gelse bir okla kendimi delip geçerdim." Denedim. İşe yaramadı. Tüm güçlerimi kendi üzerimde denedim. Eminim buradaki her aşk tanrısı denemiştir. Güçlerimiz kendi üzerimizde işe yaramıyor.

Anlattıklarım karşısında ürperiyor, çünkü fazla Sevgi dağıtmanın ne kadar çabuk karmaşıklaşabileceğini biliyor. "Lanet olası Sevgi kotalarını kıllı kıçlarına sokabilirler," diyor ve beni yüksek sesle güldürüyor. Amirlerden biri bana ters ters bakıyor. Evet, görünüşe göre aşk kızlarının sessiz ve ağırbaşlı olmalarını istiyorlar.

"Bir keresinde ceza olarak trol diyarına gönderilmiştim." Dönüp tekrar ona bakıyorum ve nefesim kesiliyor. "Hayır!"

Güzel yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Evet. Kimseye şehvet vermiyordum, anlıyor musun? Kendi kendime grev yapıyordum, anlatabildim mi? Eğer ben alamazsam, başka kimse de alamazdı. Üstlerim fark edince beni bir yıllığına trol diyarına gönderdiler. O gulyabaniler hayatımda gördüğüm en çirkin heriflerdi. Onlara şehvet duymak zorundaydım ve inanın bana, onların sevişme anlayışı hiç hoş değil. Ayrıca, sonra yumurtlarlar. Aylar sonrasını kastetmiyorum, *hemen* sonrasını kastediyorum. Seks sularıyla kaplı ve buharlı." Ürperme sırası bende. On yıllık Aşk Fazlalığı'mın yanında bu çok hafif kalıyor.

"Bu aşk tanrısı amirler sadist."

"Bu sefer buraya gelmek için ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Yani, neredeyse hiçbir şey," diye düzeltiyorum. "*Neredeyse* bir şeyler yapıyordum, belki. Yine de gerçekten başlama şansım bile olmadı. Ve *belki* ben de Aşk'ı vermiyordum. Ama Tanrım, bugünlerde çok alınganlar."

"Evet. Yeni yönetim, duydum."

"Kahretsin."

Başını sallıyor. "Bana mı söylüyorsun?"

Ona ne yaptığını soramadan ekranda Roma rakamım olan ML'nin belirdiğini görüyorum. "Kahretsin," diyorum tekrar. "Bu benim."

"İyi şanslar, aşk tanrısı bin elli," diyor başını sallayarak.

DCCXX harflerinin olduğu bileğine bakıyorum. "Sen de, yedi yüz yirmi." Yumruk tokuşturmak istiyorum ama gerçek bedenlerimiz olmadığı için bu çabucak garip bir hal alacaktır. Onun yerine, acı bir aşk tanrısı dayanışmasıyla yumruğumu kaldırıyorum. "Gerçekçi ol."

"Evet. Bunu biliyorsun."

Resepsiyona doğru süzülerek ilerliyorum ve camın önünde duruyorum; burada yüzü kıstırılmış üstün bir aşk tanrısı bana bakıyor. Onun pembe

Saçları dondurma külahına benzeyen bir topuz yapmış. "Aşk Tanrısı bin elli mi?"

Başımı salladım ve ona kolumu gösterdim. "Evet, bu benim."

Bazı kâğıtlara bakıyor ve parmağını bir yazı sütununun üzerinde gezdiriyor. "Aşk Tanrısı bin elli, kırk üç numaralı odaya rapor verin. Bir numaralı kapıdan girin, koridordan sola doğru ilerleyin. Numaraları takip edin. Sevgi dolu hizmetiniz için teşekkürler. Aşk tanrısı olarak iyi günler."

Her şeyi sıfır ifadeyle ve tam bir sessizlik içinde söylüyor, bu yüzden doğal olarak içimden bir kıkırdama patlıyor. Bana hançer gibi bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ağzımı kapatma hareketini taklit ederek.

Hızla dönüp üzerinde bir numara olan kapıyı buluyorum ve içeri girip koridorda ilerliyorum. Her şey bembeyaz ve tıpkı onun dediği gibi, hepsi numaralandırılmış kapılar var. Kapılar kalp şeklinde, belki aşk tanrısı olduğumuzu unutmuşuzdur diye. Buradaki propaganda hiç bitmiyor.

Sonunda kırk üç numaralı kapıya ulaştım. Kendimi duyuruyorum ve birinin içeri girmem için seslendiğini duyuyorum. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bana küfretmiş ya da mükemmel çikolatalı kurabiye tarifindeki bir malzemeyi okumuş olabilir. Her iki şekilde de bilemezdim. Ama şimdi keşke elle tutulur bir dilim olsaydı da çikolatalı kurabiye yiyebilseydim diyorum. Çok lezzetli görünüyorlar.

İçeride küçük bir ofis var ve burada bir masanın arkasında üstün bir aşk tanrısı oturuyor. Orta yaşlı ve içeri girmemi izlerken kanatlarını sıkıca sırtına bastırmış. Masanın üzerinde kağıt yığınları ve ortasından kum damlayan bir kum saati var. Kum parçaları kalp şeklinde, çünkü tabii ki öyleler. Propa- ganda, hatırladın mı? Burası Cupidville.

"Lütfen, oturun."

Oturuyorum, ama vücudum hala hayalet gibi olduğu için tam olarak oturmuyorum. Sadece sandalyenin üzerinde duruyormuşum gibi göstermeyi başarıyorum. O bunu çok daha kolay yapıyor, ama o bir amir olduğu için vücudu benimkinden daha cismani, bu da masasındaki kağıtlara dokunmasına izin veriyor. Çok kıskandım. Acaba çikolatalı kurabiyeye dokunabiliyor mu? Bekle, çikolatalı kurabiye yiyebilir mi?

"Aşk Tanrısı bin elli," diyerek düşüncelerimi böldü. Üzerinde numaramın yazılı olduğu bir dosya klasörünü eline alıyor ve karıştırmaya başlıyor. "İnsan diyarı. Elli altı yıldır hizmette."

"O benim," diyorum parlak bir sesle, yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek.

Çünkü çok arkadaş canlısıysam bana çok kızamaz, değil mi?

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Tamam, belki de çok geniş gülümsememle süper dostluktan yarı deliliğe geçtim. Çabucak bir çentik aşağı indiriyorum.

"Geçmişte beş kez disiplin cezası almışsınız. Bu altıncı ziyaretiniz," diyor dosyadan başını kaldırıp bana bakarak.

"Bu oldukça iyi, değil mi? Bu da ortalama on yılda bir oluyor," diye belirtiyorum, hâlâ gülümseyerek.

"Bu seni eğlendiriyor mu?"

Yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum. "Hayır, hayır. Kesinlikle hayır, efendim." "Hmm. Peki, günahlarına rağmen, bir şekilde Görevinizde başarılı olduğunuzu düşünüyorum," diyerek beni şaşırttı. "Kayda değer bir şey yok ama iyi bir aşk tanrısısın."

Ben düzgün müyüm? Benim iyi olduğumu düşünüyorsa, asıl berbat olan kim acaba?

"Yine de, kasıtlı olarak işlediğiniz suçların sayısını göz önünde bulundurarak, sizi başka bir diyara taşımaya karar verdik."

Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor. "Beni trollere göndermeyin!" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. "Onların dumanı tüten seks yumurtalarını görmek istemiyorum!"

Dosyamı incelemeye ara verdi. "Troller hakkında kim bir şey söyledi?" diye bıkkınlıkla soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve kendimi tekrar oturmaya zorluyorum. *Ne zaman koltuktan fırladım ki?* Soğukkanlı davranma konusunda berbatım. "Özür dilerim. Kimse yok. Yani, onları duydum. Trolleri yani. Bazen ceza olarak kullanılıyorlar, değil mi? Ama troller demedin. Umarım gelecekte trol demezsin. Çünkü troller alemine gitmek istemiyorum. Bunu söylemeyecektin, değil mi? Troller diyarı yerine başka bir Aşk Fazlası'nı bile kabul ederim. Tanrım, sana fikir veriyorum, değil mi? Şimdi çenemi kapatacağım."

Sonunda geveze çenemi kapatabiliyorum. Bu kadar uzun sürmesi utanç verici.

Amir boğazını temizliyor. "İşiniz bitti mi?"

Deli bir kadın gibi başımı sallıyorum, daha fazla kelime kusma korkusuyla ağzımı tekrar açacak kadar kendime güvenemiyorum.

Bir süre daha bana bakıyor, sanki gerçekten çenemi kapalı tutacağımdan emin olmak ister gibi. Bir süre sonra kâğıtlarımı dosyamın içine geri koyuyor ve ellerini resmî bir tavırla dosyanın üzerinde kavuşturarak masanın üzerine bırakıyor. O kadar gerginim ki olduğum yerde donup kaldım.

Sonunda, "Fae alemine gönderiliyorsun." dedi.

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Biraz daha göz kırpıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"The. Fae. Alemi," diyor yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi. "Artık insanlara hizmet etmeyeceksin."

"Fae... ama... yani, bu bir terfi değil mi? Pek çok öğrenci fae alemine transfer olmak ister, değil mi?" Soruyorum ve sinirliliğim tekrar ağzımı kontrol altına alıyor. "Nedenini bilmiyorum. Hu- manlar gayet iyi. Fae alemine gitmek istemediğimi söylemiyorum. Fae diyarı harika. Gerçekten harika. Fae diyarı hakkında süper şeyler duydum. Trol diyarından çok daha iyi. Fae diyarına gitmeyi çok isterdim. Disiplin cezası alacağımı sanıyordum. Ya da belki sonlandırılacağımı? Bunu istediğimden değil! Puf olup gitmek istemiyorum. Ya da en azından, bir puf olduğunu duydum. Sanki pembe bir bulutun içinde kaybolup varlığımız sona eriyormuş gibi. İş akdinin feshedilmesini istediğimden değil. İstemiyorum. Beni puflatmayacaksın, değil mi? Hayır, çünkü beni Fae alemine gönderiyorsun. Vay canına. Fae. Başım belada değil mi?"

Tanrım. Sanki kendime engel olamıyorum.

Benimle işi tamamen bitmiş gibi görünüyor. Masasında "Onu Benden Uzak Tut" yazan sihirli bir düğme olsaydı, ona basardı. Garip bir sessizlik içinde oturuyoruz, benimle tekrar konuşmaya tenezzül edecek kadar kendini toparlayana kadar birkaç dakika birbirimize bakıyoruz.

"Cupid bin elli. Bu vesileyle Fae alemine transfer edildin. Sakın çuvallama yoksa bir sonraki disiplin toplantısında işine son verilmek üzere sıraya girebilirsin. Ve evet, 'puf' olursun," diyor, hafifçe öne eğilerek, benim de arkaya eğilmemi sağlıyor.

Eğer bir kalbim olsaydı, takılıp göğsümün içine düşerdi. "Oh, anladınız efendim. Benden yana sorun yok. Kanatlarınız üzerine bahse girebilirsiniz. Etrafa Aşk ve Şehvet yaymakla o kadar meşgul olacağım ki başım belaya girmeyecek. Onları hemen sekse ve aşka alıştıracağım. Ben her şeyin üstündeyim, efendim. Bana güvenebilirsiniz. Puflamaya gerek yok."

Bana kafasını sallayıp iç geçiriyor. Sonra bir butona basıyor ama bunda "Fae" yazıyor ve bir anda cupid ofisinden çekilip fae alemine fırlatılıyorum.

BÖLÜM 3



W Artık Dünya'da olmadığım kesin.
Cismani olmayan benliğim
Fae alemine fırlıyor. Aslında havada asılı duruyorum, gökyüzünün tam ortasında. Üstümde, etrafımda ve altımda bulutlar var. Güneş tam tepede ama Dünya'dakinden daha pembe bir parıltısı var. Ama en büyük fark? Burası yüzen adalardan oluşuyor. Evet. Yüzen. Adalar. İnanın bana, göründüğünden daha garip ve daha güzel. Ve onlardan *yüzlerce* var. Bazıları diğerinden bir taş atımı kadar uzakta. Bazıları birbirinden binlerce metre uzakta. Bazıları yukarıda, bazıları aşağıda, bazıları kocaman, bazıları küçücük.

Manzarayı içime çekiyorum. Fae diyarı. Kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Önceki hayatımda insan olduğuma oldukça eminim, ama bu sadece bir tahmin. Sadece insanlara karşı genel bir bağ hissettim. Ama burada olmak beni bir tür huşu ile dolduruyor. Havada olgunlaştığını bildiğim büyüyü neredeyse *hissedebiliyorum*.

Fae'ler tüm diyarlardaki sihirsel açıdan en güçlü varlıklardır ve diyarları da en büyüklerinden biridir. Birçok öğrencinin burada iş bulmak istemesinin bir nedeni var. Fae'ler sözde tuhaftır. En acayip insanlardan bile daha acayip. Fae'lerde diğer alemlerde olduğu gibi çekingenlik yoktur. Bu yüzden cupidlerin buraya girip biraz arzu yayması eğlencelidir, çünkü fae'ler hemen hemen her şeye açıktır. Ve çoğu diyarın aksine, bu diyarda bir sürü farklı tür var, bu da işlerin monotonluğunu kırıyor.

Buraya neden gönderildim bilmiyorum ama çok heyecanlıyım.

Farklı adalara uçmaya ve etrafa bakmaya karar verdim. Çok fazla ada var; bir süre keşfetmek istiyorum. Önce alçak adalara yöneliyorum ve gökyüzünü tarıyorum. Üzerinde uçtuğum bir ada tamamen sudan oluşuyor. Hiç kara parçası yok. Gökyüzünde asılı duran bir elmasa benziyor ve etrafta su sıçratan deniz insanları gördüğüme eminim.

Ayrıca hiç bitmeyen bir patlamanın içinde sıkışmış gibi görünen devasa bir yanardağın olduğu bir ada görüyorum. Lavlar yanlardan gökyüzüne damlıyor ve Tanrı bilir nerelere kadar iniyor. Adaların çoğu şehirlerden oluşuyor. Bazılarında mütevazı görünümlü kulübeler, bazılarında ise geniş konaklar ve şehir meydanları var. Hepsini yukarıdan izliyorum, sadece yönümü bulmaya çalışıyorum.

Uzun bir süre uçuyorum, özellikle hiçbir adaya yaklaşmadan, yoğun nüfuslu bölgelerden ayrı küçük bir ada bulana kadar. Aslında, neredeyse el değmemiş görünüyor ve yoğun bir şekilde ormanlık. Daha yakından bakmam gereken adanın burası olduğuna karar veriyorum ama neden bu kadar ilgimi çektiğini bilmiyorum. Belki de çok yeşil ve sakin göründüğü, geldiğim insan şehrinden çok farklı olduğu içindir. Ya da belki de aşk tanrısı toplantısından alındıktan sonra kendimi eskisinden milyon kat daha yalnız hissettiğim içindir.

Her çekildiğimde olan şey bu. Oradayken (disiplin cezası almadığım zamanlarda) güzel çünkü başkalarıyla konuşabiliyorum. Ama yeterince uzun sürmüyor ve sonra tekrar kendimden başka kimsem olmadan bilmem kaç yıllığına dışarı atılıyorum. Yaptığım o kısa ziyaret kendimi gerçek hissetmemi sağladı ama tekrar tüm etkileşimden kopmak çok acı verici. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu yüzden kendi yalnız depresyonum beni en az benim kadar yalnız görünen adaya çekiyor. Ağaçların arasından süzülüp çimenlerin üzerine iniyorum ve sonra karanın kenarından dışarı bakıyorum. Eğer gerçek olsaydım ve bir adım atsaydım, tam kenarından düşerdim. Ne kadar düşeceğimi merak ediyorum. Aşağıda leylak rengi bir gökyüzü ve kabarık bulutlar dışında hiçbir şey göremiyorum.

Tanrım, burası çok güzel.

Tanrım, çok yalnızım.

Eğer gözyaşı üretebilseydim, ağlardım.

Hâlâ gökyüzüne bakarken arkamdan bir ses duyuyorum ve dönüp bakıyorum.

Orada, ormanda, ağaçların arasından süzülen benekli güneş ışığının altında, gömleksiz bir erkek tanrısı duruyor. Ya da fae. Her neyse işte.

"İyi tanrıça ve seksi olan her şey," diyorum nefesimin altında.

Üstsüz ve *kocaman.* Benden en az bir buçuk metre daha uzun, bir vücutta var olduğunu bile bilmediğim kadar kaslı ve bu kasların her biri yırtık. Pazusu kafamdan daha büyük, şaka değil. Bana doğru yürürken kollarında bir yığın odun taşıyordu. Duruyor ve odunları ormanın zeminindeki bir yığının üzerine bırakıyor. Sonra başını kaldırıp *bana* baktı.

İleriye doğru yürüyor. Yırtıcı bir hayvan gibi. Sanki beni yemeye geliyor. Bir yanım *"evet, hadi yapalım*" derken*,* diğer yanım *"bekle, beni nasıl görebiliyor?*" *diyor*. Ama çoğunlukla, ona bir ağaç gibi tırmanmaya hazırlanıyorum, çünkü bu adam her türlü seksi.

İlerlemeye devam ediyor ve tam beni nasıl görebildiğini soracakken, adam içimden geçip gidiyor. Evet. Moral bozucu. Bana bakmıyordu. Gökyüzüne bakıyordu tabii ki. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi.

Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı irdelemek bile istemiyorum.

Onu daha yakından incelemek için arkamı dönüyorum. Sırtına, geniş omuzlarına, güçlü ön kollarına ve nasırlı ellerine ve... kuyruğuna bakıyorum. Evet, beni gördüğüne sevinmedi - pantolonundan dışarı fırlayan bir kuyruk. Yine de seksi bir kuyruk. Bir aslanınki gibi. *Miyav.*

Onu daha yakından incelemek için etrafında dönüyorum. Bütün gün çok çalışmış gibi alnı terden parlıyor. Kulaklarının üzerinden sarkan gür kahverengi saçları ve göz bebeklerini göremeyeceğim kadar siyah gözleri var. Güçlü bir çenesi, gür bir sakalı ve kalın, düşük bir kaş çizgisi var. Adamdan alfa erkekliği fışkırıyor ve ben de buna kapılmak istiyorum. Kuyruğu ve sivri fae kulakları olmasaydı insana benzeyebilirdi. Kuyruğu bacaklarının arkasından aşağı doğru iniyor, tembelce sağa sola sallanıyor ve alt kısmında kafasındaki saçlarla uyumlu bir tutam saç var. Bu da onun seksiliğine katkıda bulunuyor.

"Her türden güçlü ve yeteneklisin, değil mi?" Ona soruyorum. "Beni bütün gün korumana izin verirdim, her gün, koca oğlan," diyorum yüzüne yaklaşarak. İri ve korkutucu ama gözlerinde bir şey var.

Ufku seyrederken hüzünlü bir bakış atıyor, içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

Kanatlarımı kullanarak havada asılı kalıyorum, böylece yüzlerimiz birbirine birkaç santim yaklaşıyor. Eğer doğru açıyla havada durursam, sanki bana tekrar bakıyormuş gibi oluyor. İçimdeki o şey daha da sıkıyor. Ellerimi dikkatlice yüzünün iki yanında gezdiriyorum, keşke onu hissedebilseydim. Çok yalnızım. Bu benim için bile yeni bir dip. Genelde insanların yüzüne dokunarak dolaşmam. Ama belki de gözlerindeki hüzünlü bakış bana bunu yaptırıyor. Belki de onunla garip bir akrabalık hissediyorum. Ya da belki de gerçekten gördüğüm en seksi şey olduğu içindir.

Onu hâlâ sahte bir şekilde tutarken fısıldıyorum: "Tüm âlemlerde birini öpebilseydim, ilk seni öperdim."

Keşke bir kez olsun duyulabilsem. Keşke bir kez olsun hissedebilseydim. Ama tabii ki hissetmiyorum ve hissedemiyorum.

Ellerimi bırakıyorum ve üzgün bir şekilde iç çekiyorum. "Sorun yok, First. Bu senin hatan değil."

Arkamızdan bir ses geliyor ve döndüğümde iki adamın daha bu tarafa doğru yürüdüğünü görüyorum. Hah. Bu orman adasının ıssız olması buraya kadarmış. First'ün yüzündeki üzgün, savunmasız ifade kayboluyor ve yerine sert, boş bir ifade yerleşiyor. "Yığın tam şurada," diyor, başını istiflediği odunların olduğu yöne doğru sallayarak.

Diğer iki adama doğru süzülüyorum ve onların da kuyrukları olduğunu fark ediyorum. "Güzel tanrıça, siz ikiniz de çok yakışıklısınız," diyorum. Ve öyleler. Sanki Seksi Erkek Adası'na inmişim gibi, nüfus: üç.

Sarı saçlı olana doğru uçuyorum. "Merhaba. İkinci öpücüğüm kesinlikle sen olurdun," diyorum ona tahta parçalarını toplamaya başlarken. Yumuşak kahverengi gözleri var ve çok yakışıklı olmasının yanı sıra, ona bakmak neredeyse zor. Ayrıca nazik görünüyor. Sanki zor bir günün ardından ayaklarımı ovacak ya da ona sarılmama izin verecekmiş gibi.

Omzumun üzerinden diğerine bakıyorum. Siyah saçları, soluk teni ve büyüleyici mavi gözleri var. Ateşli ve onu daha da karşı konulmaz kılan kibirli bir havası var. "Merak etme, seni üçüncü kez öpeceğim," diye onu temin ediyorum.

Üç adam odunları topluyor ve sonra ormanın içinde benden uzaklaşıyorlar. Onlar giderken iç çekiyorum. Gitmem gerek

Şimdi. Muhtemelen işe başlamak için şehrin kalabalık adalarından birine gitmeliyim. Geri çekilmek ve kaytarmakla suçlanmak istemiyorum. Üstlerimin kıçıma tekmeyi basacağından hiç şüphem yok.

Seksi adamlara özlemle bakıyorum ve havaya yükseliyorum. Güneş ışığı çoktan solmaya başladı, yani yakında gece olacak. Ve eğer bir aşk tanrısı için çıtırdama saati diye bir şey varsa, o da gecedir. Hangi alemde olursa olsun, şehvet ve aşk o zaman yükselir. Gecenin karanlığında insanların endişelerini bir kenara bırakıp işin özüne inmelerini sağlayan bir şey vardır. Ya da kıyafetlerini çıkararak doğum günü kıyafetlerine bürünmelerini.

Etrafta uçuyorum, yüksek adalara yöneliyorum, ta ki onu görene kadar: büyük bir ada, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Taş sokaklar ve cilalı taş binalardan oluşan devasa, ışıltılı bir şehirle tamamlanmış. Adanın hemen yanından akan bir nehir, sis ve gökkuşağı saçarak akıyor ve arkasında yeşil bahçeler ve sonra bir tepenin üzerinde büyük bir kale var. Kuleleri, kuleleri ve etrafını çevreleyen kalın, parlak bir duvarı var.

Alemin tam kalbindeyim. Fae sarayını buldum.

BÖLÜM 4



Öğrendiğime göre krallığın adasındaki şehrin adı Highvale ve insanları çok güzel, korkunç,
ve düpedüz çılgın.

Neredeyse iki hafta oldu ve şimdiden üşüdükleri için bir barı ateşe veren periler, ağaçlardan çıplak sallanan ve söz konusu ağaçlarla... oldukça uygunsuz şeyler yapan dryadlar, bir cücenin bir ip parçası için bir bogle ile dövüşmesi, bir sidhee'nin çökmesi için bilerek bir tavernanın altını kazması ve seks gördüm. Çok fazla seks.

Bulutlarda uçan fae'ler, suda seks partileri, çatılarda çiftleşmeler ve vitrinlerde teşhirciler. Yani, bu fae'ler seksi gerçekten seviyor. Seksten daha çok gördüğüm tek şey kavga. Tartışmalar, yumruklaşmalar, dövüş eğitimleri, büyülü çatışmalar, hepsini seviyorlar.

Saraya yaklaştıkça işler biraz daha sakinleşir, çünkü diyarı yönetenler yüksek fae'lerdir. Tüm fae türleri korkunç oldukları kadar birbirlerinden de farklıdır. Bazıları daha çok insana benzerken, dryadlar gibi diğer türler, kabuğa benzeyen derileri ve saç yerine kullanılan sarmaşıklarıyla yüzde yüz fae'dir. Ama beni temkinli hissettiren sadece görünüşleri değil. Açıkça görülebilen canlılıkları ve sınırsız güçleri.

Yüksek fae'ler tartışmasız en güçlü olanlardır. Diğer bazı fae'ler gibi tek bir güç alanıyla sınırlı değillerdir. Örneğin Ashray'ler sadece içinde yaşadıkları su üzerinde güç sahibidirler. Goblinlerin süper gücü vardır. Elfler bir şeyler yetiştirmekte çok iyidir. Ancak

Yüksek fae'ler, birden fazla güç ipini çekebilir ve çeşitli büyülü yakınlıklara sahip olabilirler. Muhtemelen bu yüzden krallığı yönetiyorlar.

Görünüş olarak, uzun boylu, insanlardan daha uzun, ince, zarif vücutlu ve her türlü pastel renk tonuna sahipler. Ancak kocaman yanardöner gözleri onlara vahşi bir görünüm verir ve bu da doğal zarafetlerini korkunç bir güzelliğe dönüştürür. Diğer tüm fae türlerinin davranışlarından, hepsinin yüksek fae'lere isteksizce de olsa saygı duydukları anlaşılmaktadır. Kimse yüksek bir fae'yi geçemez. Sosyal hiyerarşi bu konuda nettir.

Ayrıca krallığın Kral Beluar Sil- verlash ve oğlu Prens Elphar tarafından yönetildiğini öğrendim. Ve söylentilere göre prens evlenmek üzereymiş.

Henüz kaleye girmedim. Tüm farklı fae türlerini anlamaya ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü hissetmeye çalışmakla çok meşguldüm. Ayrıca rutinimden çıkmam da o kadar uzun sürdü. Ama aradan birkaç hafta geçtiğinden ve sihrimi bazı farklı türler üzerinde denediğimden beri kendimi toparladığımı hissediyorum. Prens Elphar'ın eş olarak kimi alacağını duyurmak için bir kraliyet balosu haberi geldiğinde, parlama zamanımın geldiğini biliyorum.

Görücü usulü evlilik mi? Bu konuda çalışabilirim. Gördüğüm kadarıyla, eğer nişanlıları aşık edebilirsem ya da en azından birbirlerinden hoşlanmalarını sağlayabilirsem, sihrimi kullanabilir ve çiftin birbirlerine karşı mutlu bir şekilde yakınlaşmasını sağlayabilirim. Birbirlerinden tamamen nefret etmedikleri sürece, bu çok zor olmamalı. Tek ihtiyacım olan küçük bir çekim kıvılcımı ve onu doğru yöne itebilirim.

Ve kabul edelim, diyarın iyiliği için sorumlu olmak kulağa hoş geliyor. Alemin en ünlü çiftine aşk tanrısı olmak tam da ihtiyacım olan türden bir amaç.

Kaleye vardığımda, gökyüzünden ilk gördüğümde düşündüğümden daha da büyüktü. Opalden yapılmış gibi görünüyor. İlk gördüğünüzde beyaz, ama güneş belli bir şekilde vurduğunda, farklı renklerde bir gökkuşağı ile parlıyor. Sonuç olarak: muhteşem. Buranın yeni evim olacağına karar verdim. Artık benim için şehirde gecekondu yok, hayır efendim. Saray resmen benim yeni uğrak yerim olacak. Aslında, opal duvarlar o kadar güzel ki, keşke cebimde taşımak için bir parça koparabilsem - ya da muhtemelen bir sürü para için rehin verebilsem.

Belki de başka bir hayatta bir prensestim, çünkü kapılardan içeri girer girmez (tamam, süzülerek giriyorum), lüksün beni çağırdığını hissediyorum. "Sen buraya aitsin, aşk tanrısı bin elli," diyor sanki.

Kemerli tavanlar, silahlı muhafızlar, cilalı zeminler, koşuşturan hizmetliler ve her yerde yaldızlı tablolar. Burası zenginlik çığlıkları atıyor. Baktığım her yerde saksılardan çıkan minik ağaçlar da var. Duvarları kaplıyor, dalları tavana kadar uzanıyor, yaprakları koridorlara yayılıyor. Onların canlı enerjisi soğuk, cansız mermerle keskin bir şekilde yan yana duruyor.

Saray da tam bir hareketlilik merkezi. Daha önce hiç sarayda bulunmamıştım ama içeri ilk girdiğimde her şey normalden daha yoğun görünüyor.

Kısmen meraklı olduğum için, kısmen de... tamam, meraklı olmam dışında başka bir neden yok. Hizmetkârları, dedikodu bulabileceğimi bildiğim tek yere kadar takip ediyorum. Küçük bir kulübe ya da geniş bir şato olması fark etmez; skandallar ve söylentiler istiyorsanız mutfağa gidersiniz. Herkes mutfakta konuşur. Bence bu yemeklerin suçu. İnsanlar oraya ağızlarını açmaya hazır bir şekilde giriyor.

Hizmetkâr koridorlarında baş döndürücü bir yolculuk ama duvarları geçip havadaki buhar ve dumanı görür görmez başardığımı anlıyorum. Sarayın mutfağı çoğu evden daha büyük ve her türden fae ile dolu. Sebzeleri doğruyor, tencereleri karıştırıyor, hamur yoğuruyor, ocakları yakıyor ve müstehcen sözler ya da talimatlar bağırıyorlar. Köşedeki bir tezgâhın üzerinde duruyorum, dinlemek için kendimi rahat ettiriyorum.

"Yeşillikleri buharda pişirin dedim, boğmayın demedim!"

"O çarpık pastayı servis edersen, bu yaptığın son şey olur, aptal."

"Bakır kabım nerede? Lanet bakır kabımı kim çaldı?" "O ateşin yanması lazım!"

"O su çocuğu nereye gitti?"

"O tavuk kendi kendini yolmayacak!"

Tüm aksiyonu dinlemeyi ve izlemeyi seviyorum. Yemekler de nefis görünüyor. Kokusunu alamamam çok kötü. Ya da tadına bakamamam. Bu gerçekten moral bozucu.

Birkaç dakika sonra, köşede toplanmış, fısıldaşan üç kızdan oluşan bir grup fark ediyorum. Mükemmeldi. Onlara doğru süzülüyorum, alanlarını işgal ediyorum, böylece iyi şeyleri dinleyebiliyorum. Görünüşlerine bakılırsa kızlar feeorin. Feeorinlerin koyu yeşil derileri, kızıl saçları ve balık yüzgeçlerine benzeyen kanatları var. Gümüş eşyaları parlatmakla meşguller.

"Bütün bu yaygara ne için anlamıyorum. Duyduğuma göre o kadar da güzel değilmiş."

Diğer feeorinlerden biri homurdanıyor. "Lütfen. Sadece kıskanıyorsun çünkü iki ay önce prens için eteğinin ucunu açtın ve o senin adını bırak, yüzünü bile hatırlamıyor."

Kız daha cevap veremeden, üç numaralı feeorin yaklaşan kız kavgasını ayırmak için araya girer. "Bence sonunda evlenecek olması iyi bir şey. Kral yaşlı. Prensin evlenip taç giyme törenini yapmasının zamanı geldi. Kızın güzel olup olmaması kimin umurunda?"

"Oh, o çok güzel. Güven bana. Prens bir boggart ile evlenmez."

Etek uçlu kız kıllanır. "İkinci kuzenim bir boggart." "O zaman ne kadar iğrenç olabileceklerini biliyorsun," diye karşı çıkıyor kız.

Barışçı tekrar araya giriyor ve aralarında bir oyma bıçağı tutuyor. Ortada durması iyi bir şey. "Kesin sesinizi, ikiniz de. Nişan balosu altı saat sonra ve biz hâlâ tüm gümüşleri ve kristalleri bitirmek ve sonra da Cook'a şarap konusunda yardım etmek zorundayız! Prensese kararmış gümüşle hizmet ederseniz prenses hakkında ne düşündüğünüzün bir önemi kalmaz, çünkü prens kellelerinizi alır!"

Kızlar içlerinden homurdanıyorlar, ama benim üzüntümün aksine dedikodu ve tartışmalar kesiliyor. Oh, neyse. En azından nişan balosunun ne zaman olduğunu biliyorum. Geliş tarihim daha mükemmel olamazdı. Şimdi tek yapmam gereken bu geceye kadar beklemek, Prens Elphar ve müstakbel prensesini bulmak ve sihrimi konuşturmak. Kolay olmalı, değil mi?

BÖLÜM 5



The ballroom is more elegant than the rest of the palace. Honey lights drip from the sconces, a fae band plays music, the ceilings are vaulted with arching garlands, and everywhere I look, fae of every kind drink, dance, laugh, and revel. The dresses are magnificent, spun from gossamer that looks like spiderwebs. And there, on the elevated dais, looking down on everything, is King Beluar Silverlash. He looks very old. There are more lines than not on his lilac-colored skin. I suspect his hair was once the same color as his skin but is now white. He wears something like a nightgown, and it's very ugly but I'm sure more comfortable than most. He's the richest fae in this region. and he wears pajamas to his own party. I'm obsessed with it.

As he shifts on his throne, his garments ride up, and I can see his knobby, bony knees for a moment. That's not what I expected. I mean, who could imagine that the most powerful ruler in the kingdom has knobby knees? Every time I see him move in his chair, I try to look away. I can't seem to help myself.

As I sit at his feet on the dais, I say to him, "Sire, they look like doorknobs," I say. My own knees look their best when I'm sitting. He lifts his goblet for a sip of wine, and his robe shifts again. He catches me looking and gives me a look. "You can turn one of those jewels into a portal to another world."

Kendimi ilerlemeye zorlamadan önce utanç verici bir süre dizlerine bakarak orada kalıyorum. Prens ve paçavrası hâlâ kendi partilerine gelmemişlerdi. Onları aramaya giderdim ama nerede olduklarını bilmiyorum. Ayrıca canım da istemiyor. Çoğunlukla sebep bu; aslında partiyi ve kralın dizlerini izlerken eğleniyorum.

İçecek masasına doğru ilerlemeye karar veriyorum çünkü sarhoş insanları izlemek komik oluyor ve lanet olsun, bu fae'ler şaraplarını içmeyi seviyor. Bence eğlenmek DNA'larının bir parçası olmalı. Partilerde mükemmeller. Onlara katılır, onları düzenler, onları çökertirler. Bu adada bir yerlerde her zaman bir parti vardır, zamanın önemi yok.

Saat gece yarısını vurana kadar kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Müzik duruyor, dansçılar duvarlara geri dönüyor ve kalabalık şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı yüksek fae'yi ortaya çıkarmak için ayrılıyor.

Düzgün, lacivert saçlarının üzerinde duran altın halka onu ele veriyor, ama o tacı takmasaydı bile onun kraliyet ailesinden olduğunu anlardım. Dik duruşundan ve altından eğrilmiş gibi görünen kıyafetlerinden, ama en çok da havalı, görkemli ifadesinden. Kolunda lavanta rengi teni ve saçlarıyla eşit derecede güzel bir yüksek fae var. Birlikte, görkemli, mükemmel bir çift gibi görünüyorlar.

Bir yerden bir spikerin sesi duyuluyor: "Veliaht Prens Elphar Silverlash ve nişanlısı Leydi Soora Wyndice'i takdim ediyoruz."

Alkışlar balo salonunu doldurur ve prens hanımını babasının yanına oturması için kürsüye doğru götürür. Onlar oturduktan sonra parti yeniden başlar, müzik ve her şey.

"Tamam," diyorum kendi kendime. "Gösteri zamanı."

Düzinelerce dansçının arasından süzülerek kürsüye çıkıyorum ve kendimi Leydi Soora'nın koltuğunun kolçağına bırakıyorum. "İkiniz çok tatlı bir çiftsiniz," diyorum ona. Soora'nın yüz ifadesi sakin ama boynunda beliren telaşlı nabız atışından ve ellerinin kucağında hafifçe kıpırdanmasından gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Prens onun yanına eğilip dudaklarını kulağına değdiriyor. "Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim, hayatım?"

Mor tenli birinin kızarabileceğini bilmiyordum ama kızardı, yanakları menekşe gibi çiçek açtı. "Evet, prensim."

Saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden geriye doğru tarıyor, eli biraz yüzü gülümsüyor. "Tekrar etmekte fayda var. Odadaki en güzel yaratık sensin."

Dişlerimin arasından ıslık çalıyorum. "Dostum, çok iyisin," diyorum ona. "Çok naziksin. İkinizin benim yardımıma hiç ihtiyacı yokmuş gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum.

Güçlerimi kullanarak, birbirlerine olan çekimlerini hissettiğimde mutlu oluyorum. Odaklanırsam, bir mayıs direğindeki kurdeleler gibi etraflarında dans ettiğini ve diğerinin etrafını sardığını görebiliyorum. Evet, bu bir aşk tanrısı olayı. İnsanlar arasındaki romantik bağları hissedebiliyorum. Genelde kullanmıyorum, çünkü kalabalıkta ayırt etmek zor.

Gergin göründüğü için ona odaklanabileceğime karar verdim. Ona yaklaşıyorum ve bedensiz parmağımı kolunda gezdiriyorum. Flört dokunuşumun büyüsü tenine işlerken gözlerini kırpıştırıyor.

Utangaç ve endişeli tavrının kaybolup yerini nazlı bir sırıtışa bırakmasını izliyorum. "Prensim, eminim bunu tüm kızlara söylüyorsunuzdur," diyor. "Zaten ününüz sizden önce geliyor."

Dostça gülümsemesi yaramazlığa dönüşüyor. "Öyle mi? Ne ünü olabilir ki?" diye sorar.

"Sana Gönül Yarası Prensi diyorlar."

"Öyle mi?" diye sorar. "O zaman sanırım kalbini tutarken daha dikkatli olmam gerekecek."

"Bunu sana vereceğimi nereden çıkardın?" diye soruyor alçakgönüllülükle, kaşları meydan okurcasına kalkık.

Hah. Zoru oynamakta bu kadar iyi olacağını kim bilebilirdi?

Gözleri parlıyor ve sesi külot eriten bir fısıltıya dönüşüyor. "Oh, leydim. İnanın bana, bir kez elime geçirdiğimde, onu almam için yalvaracaksınız."

Harika uçan fae, bu adam iyi (Yeni fae diyarı ifadeleri deniyorum. Roma'dayken falan).

Leydi Soora yüzüne bir kızarıklık daha hücum ederken başını eğip gülüyor ve o da raundu kazandığından memnun bir şekilde koltuğuna geri yerleşiyor.

Onlara omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, biraz daha meydan okumayı umuyordum," diyorum onlara. Partiyi izlemeye devam ediyorlar ama aralarında nem gibi yükselen cinsel gerilimi hissedebiliyorum. Bu neredeyse çok kolay. Bunu başaracağım. Kapak olsun, üstün aşk tanrısı! Benim için trol diyarı ya da sonlandırma pufu yok. Ben hallederim.

Kral, prens ve Leydi Soora nihayet balo salonunu terk edip partiye son verdiklerinde şafak sökmüştü. Duyduğuma göre düğün bugünden sadece iki hafta sonra yapılacakmış. Nişanlısına odasına kadar eşlik eden Prens Elphar'ı takip ediyorum. Onu içeri davet ettiğinde hiç şaşırmadım.

Ben içeri giremeden kapıyı kapatıyor ve koridorda nöbet tutan muhafızların birbirlerini tanıyan bakışlarını yakalıyorum. Kapıdan süzülerek Prens Elphar ve Leydi Soora'nın çoktan dans etmekle meşgul oldukları odaya giriyorum... dilleriyle. Birbirlerinin pastel renkli boğazlarında.

Oldukça ateşli ve ağırdı, ben de izlemek için yatağa uzandım. Evet, evet. Röntgencilik, değil mi? Ne diyebilirim ki? Seksi olduğu için izlemeyi seviyorum. İzlemekten nefret ediyorum çünkü kıskanıyorum. Cezalandırılmaya aç biriyim.

Birkaç dakika sonra Leydi Soora başını çevirir ve prensin göğsüne hafifçe bastırır. İkisi de nefes nefese kalır.

"Prensim," diyor yumuşak, melodik sesiyle. "Düğüne kadar beklemeliyiz."

"Neden?" diye soruyor, dirseklerini tutarak. "Evlilik sözleşmeleri imzalandı; artık yasal olarak evliyiz. Geriye kalan tek şey halka açık törenin şatafatı. Artık evli sayılırız, hayatım."

"Evet, ama babam..."

"Baban kızına iyi bakılmasını istiyor. Prensesim ve bir gün kraliçem olarak senin her türlü istek ve ihtiyacını karşılayacağım," diyor ve kollarını kızın sırtının alt kısmına, sonra da daha da aşağıya indiriyor. "Tıpkı senin de benim her isteğimi ve ihtiyacımı karşılayacağını bildiğim gibi," diye ekliyor boğuk bir sesle.

Gülümsüyor ve adam onu yatağa doğru götürürken ağzı tekrar onunkini alıyor.

İtiraf etmeliyim ki, zıplayan yatağın üzerinde otururken, seks prense çok yakışıyor. Sıradan bir seks profesyoneli gibi görünüyor. Yaptığı bazı hareketler

pulls onun kalp kırıklığı unvanını inandırıcı kılıyor. Ve onun bakire olmadığı açık olsa da, Leydi Soora kesinlikle öyle. Adam içeri dalıp onu ikiye böldüğü anda bunu anlayabiliyorum çünkü iniltisi acı dolu bir çığlığa dönüşüyor.

Çok geçmeden her şey bitiyor ve prens odasına dönmek için giyiniyor. Leydi Soora ona iyi geceler dileyip yatağına sürünerek geri dönerken ve mor başı yastığa değer değmez uykuya dalarken yanında kalıyorum. Hizmetçilerin sabah kan lekeli çarşafları gördüklerinde ne diyeceklerini merak ediyorum. Fae'ler seks konusunda ne kadar özgür olsalar da, en azından soylular ve kraliyet mensupları için beklenenler konusunda bazı çekinceler var gibi görünüyor. Ne de olsa onların hepsi görünüşle ilgili.

Prens nişanlısına kur yaptı, hanımefendi doydu ve monarşinin geleceği parlak görünüyor. Leydi Soora'nın yanındaki yatağa uzandığımda melankolik bir rahatlama içinde iç geçiriyorum. Uzun zamandır ilk kez bir aşk hikayesinin gidişatını izlerken iyimser hissediyorum.

BÖLÜM 6



"Yeah! Ona iyi ver!"

Soluma bakıyorum ve bağıran adama gülüyorum. Adam Ne tür bir fae olduğundan tam olarak emin değilim. Soğanlı bir mini trol gibi görünüyor. Yüzünde saçından daha çok siğil var. Ve o kraliyet turnuvasını izlemek için bir araya gelmiş yüzlerce fae'den sadece biri.

Şu anda iki yarışmacı körelmiş uzun kılıçlar kullanarak kafa kafaya gidiyor. Biliyorum, biliyorum. Cinsel imalar pratik olarak içimden fışkırıyor. Özellikle de turnuvayı izleyen ve "Uzun kılıcını ona sapla!" diye bağıran seyirciler varken.

Sağ tarafıma, bu sefer kıkırdamamın sorumlusu olan dişi periye bakıyorum. Turnuvaları izlemek çok eğlenceli.

Seyircilerin arasında süzülüyorum, kalabalığın içinde ilerlerken oraya buraya biraz Şehvet Nefesi üflüyorum. Birbiri ardına yarışmacı çiftlerin arenayı terk edişini izliyorum; biri galip, diğeri mağlup olarak.

Bazen sihirlerini kullanmalarına izin veriliyor ve bu da dövüşü daha da heyecanlı hale getiriyor. Kraliyet ailesi nihayet gelene kadar kalabalığın arasında görünmez bir şekilde uçuyorum. Onlara doğru kanat çırparak ilerliyorum, prensin yanında yerini alan müstakbel prenses için tahtın kolunda yerimi alıyorum.

Kaleye geleli bir hafta oldu ve her şey yolunda gidiyor. Bu turnuva düğünün bir parçası olarak düzenleniyor.

Hiç şüphesiz prens tarafından seçilen şenlikler. Hangi diyar olduğu önemli değil, erkekler insanların birbirlerini pataklamasını izlemekten hoşlanıyor.

Leydi Soora kibar bir ilgiyle izliyor, bir galip çıktığında alkışlıyor ve bir mağlup biraz fazla kabaca dövüldüğünde yüzünü buruşturuyor. Prens Elphar ise canla başla bağırıyor, gök gürültüsünü taklit etmeye çalışır gibi alkışlıyor ve seçtiği fae kaybettiğinde sinirli bir sarhoş gibi küfrediyor. "Kanatlarını koparın!" diye bağırıyor iki yüksek fae arasındaki özellikle korkunç bir maç sırasında.

"Kana susamış biri, değil mi?" Tünediğim yerden Leydi Soora'ya söylüyorum.

Arenada her bağırdığında göz ucuyla ona baktığını fark ediyorum. Bayana oldukça düşkün oldum. Neden prensle eşleştirildiği çok açık. Mükemmel bir prenses olacak. Her zaman kusursuz görünüyor, sırtı düz bir duvardan daha dik, kusursuz sofra adabına sahip, konuşurken nazik, kibar ve daha fazla mutfak dedikodusuna dayanarak, babası zengin. Düğüne sadece bir hafta kala, bu aşk tanrısı yüzyılın maçına hazırlanıyor.

Evet, aslında hiçbir şey yapmamış olmama rağmen övgüyü ben alıyorum. Ne olmuş yani? Etrafta daha iyisini bilecek başka aşk tanrısı yok. Hiç olmadı ki. Turnuvadan sonra Leydi Soo- ra ve hizmetçileri büyük salonda akşam yemeği için hazırlanırken onları saraya kadar takip ediyorum. Nişanları ilan edildiğinden beri her gece olduğu gibi bu gece de bir parti olacak.

Bu gece, görünüşe göre bir oyun sergilenecek. Neredeyse profesyonel bir izleyici olduğum için turnuvalar, oyunlar ve müzikaller gibi şeylere gitmekte çok iyiyim. Bu benim tarzım. Herkes gibi ben de izleyebiliyorum, böylece kendimi daha az yalnız hissediyorum.

Leydi Soora giyindikten ve tek yapabildiğim şeyin benim olmayan ağızlara tıkıştırılan tüm lezzetli yiyeceklere özlemle bakmak olduğu son derece uzun bir akşam yemeğinde oturduktan sonra, oyun için son zaman.

Sadece bu geceki şenlikler için inşa edilen kraliyet locasında Leydi Soora'nın yanında oturmak yerine, her şeyi yakından ve kişisel olarak görebileceğim sahnenin önüne gidiyorum. Aksiyonun tam içinde olmak istiyorum. Oyuncunun üst dudağındaki teri görmek istiyorum, sahne-

Eller çılgınca koşuşturuyor, aktrisler perdenin arkasında sinir krizleri geçiriyor. Sahne dramının arkasındaki gizli dramı seviyorum.

Oyunda her şeyden biraz var. Romantizm, intikam, dövüş, ölüm, kefaret. Sonunda, fiziksel olmayan ellerimi çırpmaya çalışıyorum ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte övgü çığlıkları atıyorum.

"Bravo!" İki erkeği kendisine aşık eden ve sonra ikisini de başka bir kadın için terk eden rolü oynayan oyuncuya bağırıyorum.

Destansı bir şeydi.

Kraliyet locasına döndüğümde Leydi Soora çoktan gitmişti. Muhtemelen odasına döndüğünü bildiğimden, onun yerine Prens Elphar'ı takip etmeye karar verdim. Leydi Soora'yla birlikte olmadığı sürece onu takip etmedim çünkü sıkılmak istemiyordum. Sıkıntıdan kulaklarımı bıçaklamak istemeden önce kralın konsey odasında oturabileceğim çok fazla siyasi konuşma var.

Ama şimdi onu takip etmeye karar veriyorum çünkü muhtemelen bir parti sonrası partiye gidiyor. Saraydayken öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman bir parti sonrası için hazır olduğu. Prens Elphar büyük salonda yürüyor, önündeki muhafızlar kalabalığın dağılmasını sağlıyor.

Gittiği her yerde, fae'ler başlarını eğerek onu takdir ediyor. Yüksek bir fae dişisi prense gülümsüyor ve elbisesi o kadar dekolte ki göğüslerinin dışarı fırlayıp onu devirmesinden korkuyorum. Bunu fark eden tek kişi de ben değilim. Muhafız ve prens onun oyunbozanlığını zevkle izliyor.

"Pekala, devam et, aşüfte. Prens nişanlandı," diye kulağına tısladım.

Başını kaldırıp prensle göz göze geldiğinde daha da çok gülümsüyor. Ama prens tek kelime etmeden yanından geçip gidiyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Bu nişanla gerçekten büyük ikramiyeyi kazandım. Nasıl bu kadar şanslı olduğumdan emin değilim.

Prens saraydaki kanadına çıkar. Gülünç derecede süslüdür. Peluş bir halı, içinde zıplayıp durabileceğim bir şömine, kocaman bir yatak ve oturma alanı ve bir balkondan bahsediyoruz. Yatağına doğru uçuyorum ve üzerine çıkıyorum, kollarımı açıp yumuşak örtüleri hissetmeye çalışıyorum.

"Hayat bu, değil mi prens pantolonlu?"

Kıyafetlerini sakladığı bir kapıdan geçiyor ve sadece bol bir tunik ve pantolon giyerek dışarı çıkıyor. Nedense, Fae aleminin prensini ayakkabısız görmek beni sersemletiyor. Kralın dizlerini görmek gibi bir şey.

Belki de gizli kraliyet vücut parçalarına karşı bir ilgim vardır. Şöminenin yanındaki pelüş sandalyelerinden birine gidip oturduğunda ve kendine bir bardak likör doldurduğunda oturup ona katılıyorum. Kapısı çalındığında bardağa bir tekme atıyor ve içindekileri büyük bir yudumda yutuyor.

"Girin," diye sesleniyor.

"Evet, girin," diye sesleniyorum. "Vay canına. Kraliyet mensubu olmak çok eğlenceli," diyorum ona. "Kapıya cevap vermek zorunda bile değilsin. Odanın öbür ucundan bağırabilirsin ve başka biri senin için açar."

Kristal alkol sürahisine özlemle bakıyorum, bir yudum alabilmeyi diliyorum. Eminim güzel ve yumuşaktır. Muhafızın arkamdan kapıyı açıp kapattığını duyuyorum ve prens ayağa kalkıp yanıma geldiğinde, koridordaki aşüftenin orada durduğunu görmek için arkamı dönüyorum.

"Olamaz," diye tıslayarak ayağa fırlıyorum.

Yanlarına gidiyorum ama ben onlara ulaşamadan prens onu çoktan kapıya dayamış ve dilini boğazına sokmuş.

"Hey!" diye bağırıyorum ona. "Kes şunu!"

Dikkatlerini çekmeye çalışmak için ellerimi birbirine vuruyorum, ki bu şimdiye kadar kırmış olmam gereken korkunç bir içgüdü çünkü ellerim birbirinin içinden geçiyor. Keşke bir sprey şişem olsaydı da onlara su sıkabilseydim. Yaşlı Bayan Bunson'ın kedileri birbirlerine girdiklerinde işe yaramıştı.

"Düğünün gelecek hafta!" Ona hatırlatıyorum. "Nişanlına umutsuzca aşıksın."

Yanlarında duruyorum, ikisinden de kısayım, bu yüzden kimin kimi daha önce sallayacağını görmeye çalışır gibi çeneleri açılırken gerçekten sadece bakıyorum. Çok sinirlendim. Kolumu yüzlerine doğru sallıyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor. Böyle zamanlarda aşk tanrısı olmak gerçekten berbat bir şey. Cephaneliğimdeki tek şey, onları daha da ateşlemeye yardımcı olacak şeyler.

şehvet. İçine atacak bir şeyim yok. Ve bu adil değil, çünkü zavallı Leydi Soora ne olacak? Evlilikleri ne olacak?

Eğer şimdiden yataklara atlıyorsa ve henüz evlenmemişlerse, daha sonra mutlu bir evlilik için umut yok demektir. Hele ki sarayından bu kadar bariz bir şekilde insan götürüyorsa ve Leydi Soora ve Aptal Aşk Tanrısı dışında tüm saray bunu biliyorsa.

"Tanrım, bu işten nefret ediyorum," diyorum ellerimi kalçalarıma koyarak.

Elbisesini vücudundan sıyırıp kapıya dayayarak onu becerişini küçümseyerek izliyorum. Çok hızlı ve bana sorarsanız, şırfıntıdan çok fazla abartılı ses geliyor. Gerçekten numara yapıyor gibi görünüyor. Prens ya umursamıyor ya da fark etmiyor. Dört dakika içinde bitiriyor. Pantolonunu bile çıkarmadı, sadece bağlarını çözdü.

Kadının içinden çıktıktan sonra pantolonunu tekrar sıkıyor ve kendine bir bardak daha içki doldurmak için koltuğuna geri dönüyor. Kadın elbisesini düzeltmeye çalışmakla meşguldür ama belli ki elbisesi mahvolmuştur.

Korsesini tutmaya çalışırken ona "Bu umutsuz vaka," diyorum. "Bunu buraya gelip prensi aldatmadan önce düşünmeliydin. Belki bir dahaki sefere nişanlı bir adam için gittiğinde yanında yedek kıyafet getirirsin."

Prens bir içki daha deviriyor ve sonra fe-erkeğe dönüyor, o da sanki orada olduğunu unutmuş gibi küçük bir ses çıkarıyor. Sanırım iç çekmiş olabilir, çünkü az önce göğüslerinin her yerinden fırlayacağı bir utanç yürüyüşü yapacağını fark etti. Onu hiç kıskanmıyorum.

Bunu düşünmeyebilirsiniz, ama buradaki gardiyanlar korkunç dedikoducudardır. Yani, inanır mısınız, hizmetçi kadınlardan bile daha kötüler. Doğrusunu söylemek gerekirse, prens pek çok ilginç haber veriyor. Örnek olarak.

"Neden hâlâ buradasın?" Prens Elphar ona baştan çıkarıcı bir tavırla şöyle diyor. Kadın bembeyaz kesiliyor ve ben bile onun için üzülüyorum.

"Ben... umm... prensim?"

"Çık dışarı," diyor çenesini eğerek. İkimizin de ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne göt ama," diyorum.

Çabucak toparlanıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve kapıyı açıyor. Kafamı uzatıp koridorda aceleyle ilerleyişini izliyorum.

ridor, kolları harap elbisesini bir arada tutuyor. Muhafızlar onun geri çekilişine gülüyor.

Arkamı döndüm ve prense doğru yürüdüm. Elimi fincanına vuruyorum, çünkü kendisi için bir içki daha doldurmuş. Elimin bardağa çarptığını ve bardağın elinden fırlayıp duvara çarparak parçalandığını hayal ediyorum.

Tabii ki bu gerçekleşmiyor, ben de onun yerine biraz utanç verici bir tıslama nöbeti geçiriyorum. "Sen bir ahmaksın," diyorum yüzüne yumruk atarak. "Bu da neydi böyle? Bunu bir daha yapma."

Ama içeceğini ikimiz de biliyoruz. İçmeye devam ederken ona ters ters bakıyorum ve yatağına uzanıp bayılana kadar bakışlarım onu takip ediyor. Bir şey açık. Bu sandığım kadar kolay bir galibiyet *değil*.

Lanet olsun.

BÖLÜM 7



Düğün iki hafta önce gerçekleşti. Bir kraliyet düğününde olması gereken her şey vardı. Gösterişli. Gösterişli. Ridiculously ex-

Dalgın. Gelin muhteşem görünüyordu, damat ise yakışıklıydı. Güzel çiftin şerefine o kadar çok kadeh kaldırıldı ki, kral bile "devam etmek" istediği için konuşmasını yarıda kesti. Ben de onun duygularını paylaştım.

Düğün gecelerinde evliliklerini tamamlamalarını izledim ve Prenses Soora o gece mutlu ve sevilmiş hissederek uyudu. "Cehalet mutluluktur" derler ya. Onun durumunda tamamen doğru. Gerçeği öğrendiğinde bu bakışın yok olduğunu görmekten korktum.

Prensin yatak odasının kapısına karşı yaptığı patavatsızlıktan beri, gübreye üşüşen bir böcek gibi peşindeyim. Ve toplam on beş kadınla daha yattı. *On beş*. Beş ve on, sadece iki hafta içinde! Hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

İşleri daha iyi hale getirmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Prenses Soora ile birlikte olduğu her seferinde, görünmez parmak uçlarımın temastan kanayacağına emin olana kadar flört dokunuşlarıyla ona saldırıyorum. İkisine de dünyayı hamile bırakmaya yetecek kadar Şehvet soludum. Aşk Okları'na hiç başlamayayım bile. Kaç tanesini serbest bıraktığımı sayamadım.

Hiç fark etmez. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz, tazı koklamaya başlıyor ve tavşanlar bacaklarını açıp onları yemesi için göbeklerini yukarı kaldırıyorlar. Prensi yemekte izliyorum, her zamanki gibi soğukkanlı,

Gösterişçi kraliyet. Masanın aşağısındaki bir kadına baktığını gördüğümde, gece için meyvesini topladığını anlıyorum. Muhafızına göz ucuyla bakıp başını sallayarak ona haber veriyor. Bu kadar dikkat etmeyi öğrenmemiş olsaydım, bu alışverişi asla fark etmezdim.

Yemek bittiğinde prensesi tatlı tatlı yanaklarından öper ve odasına çekilir. Belirlenen bir süre sonra muhafız kadına prensin odasına kadar eşlik ediyor. İçimi çekiyorum ve kadın prensin yatak odasının kapısının ardında kaybolurken koridorda bekliyorum. Depresyondayım. Bu diyarın farklı olmasını gerçekten istemiştim. En azından mükemmel bir aşkın sebebi olmak istedim. Sadece tek bir mükemmel aşk. Buna sahip olamaz mıydım? Yani, ben ne tür bir aşk tanrısıyım? Berbatım.

Prensin kapısının önünde yere yığılıyorum ve muhafızlardan birine başımı sallıyorum. "Yakışıklı bir fae'sin, değil mi?" diyorum düşünceli bir şekilde. "Sen de mi eşini aldatıyorsun?"

Diğer gardiyanlardan biri ona dün geceki içki fiyaskosuyla ilgili bir hikâye anlatmaya başlar; bu hikâyede Himiny adında birinin kontrol edilemeyen parıltılı gaz çıkarmasına neden olan büyülü bir içki vardır. Evet. Işıltılı osuruk. Görünüşe göre böyle bir şey varmış.

"Anlamıyorum," diyorum sefilce, kahkahalarını duymazdan gelerek. "Eğer seks yapmak istiyorsan, sorun değil. Sadece bu konuda dürüst olun. Etrafta bolca aşk var. Ama bu gizlilik olayını kabul edemem. Sadakatsizlik. Yalanlar. Sizin bu konuda daha iyi olduğunuzu sanıyordum," diyorum iç çekerek.

İnsan olmayabilirler ama aşk konusunda daha iyi olduklarını düşündüğümde yanılmışım. Sadece çok daha maceralı seks yapıyorlar.

Muhafızlar hala parıltılı osuruklarla ilgili kıkırdıyor ve benim düşünceli halimi tamamen bozuyorlar, ben de içlerinden birinin suratına rahatsız edici miktarda Şehvet üflüyorum. Her türlü rahatsız edici bakışa bürünüyor ve hemen görev yerini terk etmek için bir bahane uyduruyor. Zırhlı elleri pantolonunun önünü kapatmış bir şekilde koridorda koşarken, arkadaşları kahkahalarla uluyor. Umarım taşakları morarır. Prens Elphar bunu anlamıyor. Taşakları ıslak tişört yarışmasındaki meme uçlarından daha fazla ilgi görüyor.

"Sadece dört haftadır buradayım ve siz beni şimdiden kızdırdınız," diyorum. "Biraz aşk tanrısı desteği gerçekten işime yarayabilir."

Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum. Evet, bu gerçekten harika olurdu. Belki de çekilmeyi denemeli ve bu öneriyi bir su- perior'a yapmalıyım? Tekler yerine bizi çiftler halinde görevlendirmeye başlayabilirler. Mutlu Çiftler. Aşk Ortakları. Arzu İkilileri. Birlikte yapabileceğim biri olsaydı bu iş çok daha katlanılabilir olurdu. Ne yazık ki amirlerim söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor.

Dünyanın en kötü sesini duyduğumda hâlâ parlak fikrimi düşünüyordum. "Prenses Soora?"

Kafamı kaldırıyorum ve dehşet içinde bu tarafa doğru gelen prensese bakıyorum. "Olamaz."

Prensin odasının önünde duran muhafızlar birbirlerine bakıyorlar. "Prenses Soora," diyor içlerinden biri tekrar. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Prenses onun önünde durur. "Kocamı çağırmaya geldim," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Muhafız rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Prens rahatsız, prensesim. Ziyaretçi istemedi."

Tam o anda, kapalı kapının arkasından çok kadınsı bir ciyaklama geliyor. Olanları görüyorum. Prenses Soora'nın gözlerinin muhafızdan kapalı kapıya kayışını ve sonra tekrar geri dönüşünü izliyorum. Vücudunu kaplayan utanç dolu kızarıklığın onu koyu bir mora dönüştürdüğünü görüyorum. Gözlerini dolduran ihanet bakışını görüyorum. Ve cu- pid güçlerim sayesinde, kalbinin tam önümde kırıldığını hissedebiliyorum.

Soğukkanlılığını korumakta zorlanıyor ama bunu bir şekilde başarıyor, çünkü o gerçekten prenses gibi.

Derin bir nefes alıyor. "Anlıyorum," diyor sonunda.

"Onun için fazla iyisin," diyorum ona. "O köpeği bir daha aklına getirme. Geçen sefer orgazm bile olmadın," diye hatırlatıyorum. "Demek ki açgözlü. Ve dikkatsiz. Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Daha sonra geleceğim," diyor.

Bu çifte anlam karşısında kahkahalarla gülmekten kendimi alamıyorum. "İşte ruh bu. Kendi başının çaresine bak. Bir erkeğe ihtiyacın yok."

Arkasını dönüp uzaklaşıyor, iki kadın da onu takip ediyor. Kadın köşede gözden kaybolduğunda muhafız gözle görülür bir şekilde rahatlar ve diğerlerine döner.

"Kahretsin," diyor.

İkinci muhafız başını sallar. "Çok uzun sürmedi, değil mi?"

"Onun için üzülüyorum."

Üçüncü muhafız omuz silkiyor. "Er ya da geç öğrenecekti."

İlk muhafız onun kafasına bir tokat atar. "O bizim prensesimiz. Biraz saygı gösterin."

Tam o sırada prensin kapısı açılır ve üç muhafız da zıplayarak duvardaki yerlerini alır. Kadın kıkırdayarak prensin odasından çıkıyor ve giderken muhafızlara göz kırpıyor.

"Umarım kendinle gurur duyuyorsundur!" Geri çekilirken ona bağırıyorum.

Duvardan süzülüp prensin odasına giriyorum. Ellerim kalçalarımda, ona kaşlarımı çatıyorum, tüylerimi kabartıyorum ve onu korumak için uçuyorum. Tabii ki yine içiyor.

"Berbatsın, biliyor musun? Sevimli, güzel, hoş bir prensesin var ve sen etrafta dolaşıp etekli her şeyi beceriyorsun ve onun kalbini kırıyorsun! Elimden gelse, o sivri uçlarına yumruğu indirirdim."

Her zamanki gibi kendine bir içki daha koyar. Sonraki haftalar korkunçtur. Artık prenses bildiğine göre, prens ağzı sıkı olmayı daha az önemsiyor gibidir. Zaten başından beri çok da ketum değildi. Ama şimdi, saraydaki kadınlarla açıkça flört ediyor. Prenses Soora'nın sarkık bir çiçek gibi kendi içine çekilmesini izlemek zorunda kalıyorum.

Gündüzleri kibar prenses görevlerini sürdürüyor, çoğu zaman kocasını aldatan kadınlarla birlikte olmak zorunda kalıyor. Geceleri ise ağlayarak uyumasını izliyorum. Kocası onu ziyaret ettiğinde, aralarında hızlı ve tamamen tek taraflı bir alışveriş oluyor. Kadın sadece bir varis üretme görevinin bir parçası olarak katılıyor. Prensesi daha iyi hissettirmek için elimden geleni yapıyorum, ama gerçekten fazla bir şey yapamıyorum. Artık onun flörtlerine cevap vermiyor ve şehvet-

çetele reddedildi.

Hatta prensesi başka birine aşık etmeye çalışıyorum ama o bununla da ilgilenmiyor. Kırık kalbine yardım etmek için ne yaparsam yapayım, parçaların düşmesini engelleyemiyorum.

Onun ihanet, acı ve utançla ağırlaşmasını izliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz gecelerinin kanıtı. Monarşiye evlilik mutluluğu getirmek yerine, evlilik felaketini izliyorum. Bıktım artık. İnsanlar aleminde acı çektiğimi sanıyordum ama bu çile beni yepyeni bir kızgınlık seviyesine taşıdı.

Neden bu kadar çok kişi sevgiyi hafife alıyor? Eğer bedensel olsaydım, birini deli gibi severdim. Bu sevgiye özen gösterirdim. Yatak odamda gizli kaçamaklar yapmak için birinin sevgisini kesinlikle bir kenara atmazdım.

Öğleden sonra erken bir saat ve ben prensin birazdan prensesle çay içeceği çalışma odalarının birinde duruyorum. Son zamanlarda konuşmaları yapmacık ve rahatsız ediciydi, gerçi bunun nedeni çoğunlukla Prenses Soora'nın konuşmamasıydı.

Prens, tabii ki, kadının bildiğini bilmesine rağmen her zamanki gibi kayıtsız davranıyor. Bence bir çeşit sosyopat olabilir. Bazen, sanki patavatsızlıklarını kızın yüzüne vurmaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyor, sanki bir şey söylemesi için ona meydan okuyormuş gibi. O söylemiyor.

Birkaç kez ayrılmayı ciddi ciddi düşündüm. Hatta saraydan uçacak kadar ileri gittim, ama geri gelmeye devam ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu noktada yapabileceğim bir şey yok gibi.

Çalışma odasına önce prens geliyor, ardından başka bir yüksek fae geliyor. Prensin etrafında çok dolaşıyor. Adını bilmesem de, onun danışmanı olabileceğini düşünüyorum. Biraz daha yaşlı, sivri bir çenesi ve sert görünmesine neden olan elmacık kemikleri var. Çam iğnesi renginde saçları ve açık yeşil bir teni var. Prenses hala gelmedi, bu yüzden prens ve danışmanı bazı politikalar hakkında konuşuyorlar. Alven denen asi fae ırkıyla ilgili bir şey. Görünüşe göre, yüksek fae'lerin yönetiminden ayrılmaya karar vermişler. Al- ven'i hemen sevdiğime karar verdim.

Mutfak hizmetçileri çalışma odasına gelir ve çay için masayı hazırlamaya başlar. İçlerinden biri özellikle güzel bir fae'dir. Tabii ki prens onu görür görmez politik konuşmayı bırakıp hemen yanına gider. Danışmanı raftan bir kitapla meşgul olduğu için fark etmemiş gibi davranır.

Prens Elphar hizmetçiyi duvarın dibinde köşeye sıkıştırır ve çok geçmeden onun kıkırdamasını ve kızarmasını sağlar. Ama ikinci bir hizmetçiyi durdurduğunda gerçekten kendimi kaybediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Şu anda ikisini de duvarın dibinde tutuyor ve muhtemelen her türlü ahlaksız şeyi fısıldıyor.

Artık dayanamıyorum. İçimde bir şeyler kopuyor. Hayır. Patlıyor.

İçimde yavaş yavaş kaynayan tüm o korkunç, tüketen öfkeyle çığlık atarak yayımı ve Aşk Okları'nı kapıyorum. Tereddüt etmeden nişan alıp ateş ediyorum. Birbiri ardına. Kur, çek, bırak, vur. Kur, çek, bırak, vur.

Tekrar ve tekrar ve tekrar, hepsi tam göğsüne isabet ediyor. Oklar, muhtemelen kalbinin rengine uyacak şekilde, siyah dumanlar halinde patlıyor. Onu etkilediklerini görüyorum ama durmak için çok geç kaldım.

Ne zaman bir ok kaybetsem, sadağım bir başkasıyla doluyor. Sanki kafasını temizlemeye çalışıyormuş gibi kafasını salladığını görüyorum. Tökezleyerek hizmetçilerden uzaklaşıyor ama ben ona nişan almaya devam ediyorum. İki muhafızının ona doğru koştuğunu görüyorum.

Danışmanı bir şeyler bağırıyor ama ben hiçbir şey duymuyorum çünkü hâlâ çığlık atıyorum ve ateş etmeye devam ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Sevgiye yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Hiç hak etmediği halde bu kadar çok insanın onu sevmesinden nefret ediyorum. Sevgiyi mahvettiğini ve onu hafife aldığını gördüğüm herkesten nefret ediyorum.

Prensin yüzünde öldürücü bir ifade var ve bir de bakıyorum ki kollarını kaldırmış, bana doğru yüksek fae büyüsünden bir patlama gönderiyor.

Güç bana çarpıyor. İçimden

değil. *İçime*.

Hissediyorum.

Prens Elphar'ın muazzam gücü bana çarpıyor ve arkamdaki duvara bir kaya gibi çarparak geriye doğru savruluyorum. Gürültülü bir çatırtı kulaklarımı doldururken yere yığılıyorum, yayım ve sadağım altımda çıtırdıyor.

Acı dolu bir nefes alarak başımı sallıyorum. İşte o zaman ellerimin yere değdiğini fark ediyorum. Parçalanmış tahta ve kırık cam parçalarının avuçlarıma yapıştığını hissedebiliyorum.

Yere bastırıp ayakta durmaya çalışıyorum ama uzuvlarım titriyor, vücudumun ağırlığı bana tamamen yabancı. Artık kaskatı kesilmiş bedenime gözlerim faltaşı gibi açılırken, dengesiz bacaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum. Derimin altında beyaz ışık kıvılcımları çıtırdıyor, şimşekler gibi uzuvlarımdan aşağı yukarı akıyor.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

İnsanların bağırdığını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda Fae Prensi'nin bana baktığını görüyorum. "Beni görebiliyor musun?" diye soruyorum.

Sesim çatlıyor, boğazım çiğ ve yeni. Kapıya doğru bakıyorum ve Prenses Soora'nın orada durmuş, ağzı açık bir şekilde bana baktığını görüyorum. Yüzündeki ifadeden her şeyi gördüğünü anlıyorum.

Prens, "Muhafızlar!" diye bağırarak dikkatimi tekrar toplamamı sağladı. Tutuklayın onu!"

Oh,

kahretsin.

Odanın karşısındaki muhafızlar bana doğru koşuyor. Kaçmak için hiç vakit kaybetmeden kapıya yöneliyorum ama prenses yolumu kesiyor. Bir saniye içinde, geçmeme izin vermek için sola doğru kasıtlı bir adım atarken çok bilinçli bir karar verdiğini görüyorum.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama durup ona teşekkür edecek vaktim yok. Kendimi odadan dışarı atıyorum ve açık koridora doğru kayıyorum. Bacaklarım düzgün çalışmıyor ve birkaç adımda tökezliyorum ama duramıyorum çünkü beni yakalayacaklar ve muhtemelen öldürecekler. Muhtemelen insanların prense saldırmasını hoş karşılamazlar.

Muhafızlardan biri koridora girdiği sırada merdivenlere ulaşıyorum. Tecrübesiz ayaklarım basamaklarda sendeliyor ve düşüp mermer merdivenlerden aşağı yuvarlanarak acı verici bir yığın halinde aşağıya iniyorum. Düşüşümün tek iyi yanı, diğer muhafızlardan bir adım önde olmamı sağlamasıydı ama onlar çoktan peşimden merdivenlerden aşağı koşmaya başlamışlardı.

Ayağa fırlıyorum ve koridorun sonuna doğru koşuyorum. Aşağıdan daha fazla muhafız bana doğru gelmeye başladığında bağırışlar duyuyorum. Saniyeler içinde etrafım sarılır. O tarafa gidemem, gitsem bile bir dizi merdivenden daha inmeyi kaldıramam.

yol. Bacaklarım çok yeni, dengem çok deneyimsiz. Ama koridorun sonundaki pencereyi görünce, belki kanatlarımla daha başarılı olabileceğimi umuyorum. Tekrar tökezliyorum, bacaklarım efordan titriyor ve duvara çarpıyorum.

Muhafızlar şimdi sadece bir adım arkamdalar. Bir bağırış duyuyorum ve bana ulaşmaya çalıştıklarını biliyorum ama bacaklarım sallanıp sendelese de bir adım daha atıyorum. Bacaklarımda kalan tüm güçle zıplıyorum ve kendimi pencereden aşağı fırlatıyorum. Etrafımdaki camlar kırılıyor, kollarımı, bacaklarımı ve kanatlarımı kesiyor ve sonra düşüyorum.

Ve düşüyor.

Ve düşüyor.

Ve düşüyor.

BÖLÜM 8



O Elbette, kendimi fırlattığım pencere yüzen adanın en ucunda yer alıyordu. Bu olamazdı
güzel çimenli bir bahçeye açılan bir yerdi, oh hayır.

Hayır, çaresizce önce kalenin sonra da arazinin tabanının vızıldayarak geçip gitmesini izliyorum. Rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarımı karıştırıyor ve beni cezalandırmak istercesine tenime baskı yapıyor.

Geriye bakıyorum ve kanatlarımı esnetmeye çalışıyorum ama artık cismani oldukları için onları kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu fark ediyorum. Tabii ki, bunu zaten bir pencereden atladıktan *sonra* fark edecektim.

Dişlerimi sıkıyorum ve onları germek için zorluyorum. Sırt kaslarım protesto çığlıkları atıyor ama bir şekilde başarıyorum. Rüzgâr onları anında yakalıyor ve yana doğru çekiliyorum.

Kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama bir türlü beceremiyorum ve mide bulandırıcı bir hızla dönmeye başlıyorum. Krallığın yüzen adası çok üstümde hazır bekliyor. Etrafımdaki diğer yüzen adaları da görebiliyorum ama yeni fiziksel bedenimde uçmayı öğrenemezsem hiçbirine ulaşma umudum yok.

Dönmeye devam ederken hayal kırıklığı içinde havaya doğru çığlık atıyorum, karnım şişmeye hazır. Kollarımı iki yana açıyorum ve sırtımdaki kaslar acı verici bir gerginlikle yanarken bile kanatlarımı daha da açmaya zorluyorum. Bacaklarımı düz bir şekilde açıyorum ve konsantrasyon içinde dişlerimi sıkıyorum.

Havanın beni acımasızca ittiğini, beni kontrol etmek istediğini, beni istediği yere savurmak istediğini hissediyorum ama düşmeyi durdurmazsam ya sonsuza kadar düşeceğimi ya da öleceğimi biliyorum. Bu iki seçenek de hoşuma gitmiyor.

Boğazımı yakan kulak tırmalayıcı bir çığlık daha atarak kanatlarımı kaldırıyor ve cezalandırıcı rüzgara karşı çırpıyorum.

Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

Sonunda dönmeyi durdurmayı başardım ve doğruldum. Uzun zamandır düşüyorum ve krallık adası artık görünmüyor. En azından bu var.

Tekrar ileri dönüyorum ve uzakta bir ada gördüğümde rahatlıyorum. Daha fazla uçamayacağımı biliyorum, çünkü kaslarım çığlık atıyor ve kanatlarımı zayıf hissediyorum, bu yüzden kalan tüm gücümle ona doğru kanat çırpıyorum.

Tek görebildiğim yeşil ağaçlar. Şehir yok, ev yok. Çok daha küçük bir ada, belki de krallık adasının sadece onda biri büyüklüğünde ve bir kıpırtı ile hemen tanıyorum. Üç öpülesi seksi kuyruk-adamı gördüğüm ada.

Adaya yaklaşırken ağaçlara doğru uçup düşüyorum. Yavaşlamam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kanat çırpmaya çalışıyorum ama kaslarım artık o kadar kötü titriyor ki daha fazla kaldırmak istemiyorlar. Denerken boğazımdan bir çığlık kopuyor ama faydası yok.

Kanatlarım artık beni tutamıyor ya da onlar için çok yeni olan aralıksız yerçekimine karşı savaşamıyor. Yerin giderek yaklaşmasını izliyorum. Ağaçların hizasına gelmeden hemen önce, bir şeyin bana doğru vızıldadığını görüyorum. Bir ok sağ kanadımı delip geçerken çığlık atıyorum.

Düşüyor
um.
Ve
sonbahar.
Ve
sonbahar.

Düşmekten gerçekten bıktım.

Ağaçlara çarpıyorum. Aşağı inerken bana çarpan her dal cezalandırıcı bir kırbaç gibi. Kanatlarımı içeri sokmaya çalışıyorum ama yine çığlık atıyorum çünkü ok hâlâ saplanmış durumda ve her hareketim acı veriyor. Dallar beni her yönden keserken içime giren her çiziği hissediyorum. Ağaçlar beni parçalara ayırıyor ama yine de her

direniş beni yavaşlatmaya yardımcı oluyor.

Gümüş bir astardan bahsediyoruz. Gümüş bile sayılmaz. Daha çok, çok, çok koyu gri gibi.

Daha fazla dayak yiyemeyeceğime emin olduğum anda yere çakılıyorum. Kollarımın ve dizlerimin üzerine çöküp bir top haline geldim ve çenem toprağa çarparak dişlerimi birbirine geçirdi. Vay be. Bedensel olmak acıtıyor.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve nefes alarak orada kalıyorum, içimde dalgalanan acının her zerresini hissediyorum. Kanatlarımı hareket ettiremiyorum ve okun beni delip geçtiği yere de ulaşamıyorum. Tek görebildiğim önümde yüzen siyah noktalar ve kalbim göğsüme o kadar sert çarpıyor ki patlamak üzere olduğundan eminim.

Eller üzerime atladığında görüşüm yeni yeni netleşmeye başlıyor. Bir saniye içinde, birden fazla set beni tutuyor. Sanki hareket edebilecek durumdaymışım gibi. Ama elleri tenime değdiği anda bir şeyler oluyor.

Prens bana büyülü saldırısını başlattığından beri derimin altına yapışmış olan garip beyaz şimşek aniden beni sıkıştıran insanlara geçiyor. Dokunduklarında acı veren bir sarsıntı oluyor ve sonra eller benden uzaklaşıyor.

"Bize ne yaptınız?" diye bağırıyor üstümdeki seslerden biri.

Gözlerimdeki bulanık yaşlardan kurtulmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyor, sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Görüşüm netleştiğinde onları görüyorum.

Bu âleme geldiğimde ilk gördüğüm üç adam. Birinci, İkinci ve Üçüncü. Tüm muhteşem, kaslı ihtişamlarıyla seksi kuyruk-adamlar. Sert kaşlarını çatmış bana bakıyorlar.

"Beni görebiliyor musun?" Titreyerek soruyorum, çünkü emin olmam gerekiyor.

Zihnim bana dokunduklarını, bana baktıklarını fark ediyor ama bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Bir cevap beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Prens bana her ne yaptıysa, kesinlikle sona ermek üzere ve ben yine görünmez ve duygusuz olacağım.

Sadece merdivenlerden düşmek, ayaklarıma takılmak, bir pencereye çarpmak, gökyüzüne düşmek, bir okla vurulmak ve sonra ağaçların arasından geçip yere düşmek ve sonra tekrar soyutlaşmak benim şansım olurdu.

Ciddiyim. Bekliyorum.

"Bize ne yaptınız?" Üçüncü sorar.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Seksi ve güçlü First yüzümü kavrıyor, böylece başparmağı ve parmakları çeneme kenetleniyor. Bu pek kibarca değil.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın?"

Yutkunuyorum çünkü çok korkutucu görünüyor. "Ben bir şey yapmadım."

Kavrayışı bana acı veriyor ama Second öne doğru eğiliyor. İyi olan. Kahverengi gözlerindeki bakıştan iyi biri olduğunu anlayabilirsin. Ama şu anda o kadar da iyi görünmüyor.

"Sana dokunduğumuzda bir şey oldu," diye açıklıyor.

Bir elini kaldırıyor ve derimin altında olan garip çatırdayan ışığın şimdi onlarınkinin altında olduğunu görüyorum. Bir an sonra, ışığın sönüşünü izliyorum. "Ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum," diyorum, avucunun normale dönmesini izlerken. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Çenem tutulurken konuşmak zor, bu yüzden yüzümü First'ün elinden çekip alıyorum.

"Bence onu bağlayalım," diyor First diğerlerine. "Ne?" Gıcırdıyorum. "Beni bağlamak mı? Ne için?"

Beni görmezden geliyor. Tamam, yani Bay Güçlü ve Seksi bir pislik. Sürpriz, sürpriz.

Dikkatini çekmek için parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. Ama daha önce hiç yapmadığım için parmaklarımı gerçekten şıklatamıyorum, bu yüzden parmaklarım garip, beceriksiz bir hareket yapıyor ve ses çıkmıyor. Yine de First'ün bana dönüp bakmasını sağladı, yani bu bir kazanç.

"Hey. Sana bir soru sordum. Beni ne için bağlayacaksın? Bağlanmak istemiyorum," dedim ona. Sonra düşündüm. "Şey, eğer ateşli bir esaret türü bir şey için değilse. Bana uyar. Ama ilk seferinde bana karşı nazik olman gerekecek. Bu işlerde yeniyim. Ayrıca yaralıyım. Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız olacak. Ananasa ne dersin?" Çünkü her zaman ananas olur.

Saçmalıyorum, değil mi? Sanırım saçmalıyorum. Ah, her yerim ağrıyor.

Sadece bana bakıyor. Ve bakıyor. Ve bakıyor. Birisi nefesinin altında ıslık çalıyor.

"Lanet olsun," diyor Üçüncü müstehcen bir sırıtışla. "Hayatım boyunca neredeydin?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor First. "O bir düşman. Onu bağlayacağız ve sonra ben onu sorgulayacağım. Ne pahasına olursa olsun cevapları alacağız."

Vay be. O zaman kesinlikle eğlenceli bir bağlama değil.

Bu durumda, artık öpeceğim ilk kişi kesinlikle o değil. Kendini son sıraya attı.

Pislik.

Diğerlerine bakmak için döndüğünde, sırtında bir sadak ve yay olduğunu fark ediyorum.

Öfkeyle soluk soluğa kaldım. "Beni bir okla vurdun!"

Döndü ve bana ters ters baktı. "Adamıza sızıyordun."

Gözlerimi kısıyorum. "*Sızmak* mı? Burası ne, savaş alanı mı? Ben *düştüm*. Düştüğüm yere yardım edemedim."

"Elbette," diyor, sanki bana hiç inanmıyormuş gibi. Evet. Kesinlikle son sırada.

Yuvarlanmaya çalışıyorum, ama bu bile çok fazla geliyor ve sonunda yan tarafımda sıkışıp kalıyorum, başım dönerken acıyla nefes alıyorum. Lanet olsun.

Üçüncüsü önümde diz çöktü. Gözleri üzerimde aşağı yukarı geziniyor, değerlendiriyor. "Nesin sen?"

First'ün arkamdan alay ettiğini duyuyorum. "Belli değil mi? O bir iblis."

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. "Affedersiniz? Ben iblis *değilim*!"

"Kırmızı kanatların var."

"Onlar tüylü," diye savunmaya geçiyorum. "İblislerin tüyleri yoktur ve kanatları siyahtır. Ayrıca benim pembe saçlarım var. Sen hiç pembe saçlı bir iblis gördün mü?"

Önce kocaman kollarını önünde kavuşturuyor. "Şimdi bir tane görüyorum."

Onu azarlamak için ağzımı açtığımda Üçüncü beni kesiyor. "Nesin sen?" diye tekrar soruyor.

"Ne fark eder ki?" Tersliyorum. "Beni bir okla vurdunuz ve şimdi beni bağlayacaksınız. Ben hiçbirinize bir şey yapmadım. Hepinizin canı cehenneme."

İlk homurdanma. "Gerçek bir iblis gibi konuştun." "Yeter Ronak," diyor İkinci.

First-Ronak'a muzaffer bir bakış atıyorum. "Evet, yeter," diyorum, sonunda mantıklı konuşan birini bulduğuma sevinerek. "Artık birinci sen değilsin."

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"İlk sendin, ama bu senin koca bir göt olduğunu bilmeden önceydi. Artık kesinlikle birinci değilsin. Bu onuru senden alıyorum. Bundan sonra sana Birinci Değil diyeceğim."

Birinci Olmayan-Ronak bana deliymişim gibi bakıyor ve sonra uzun uzun iç çekiyor. "Ne saçmalıyor bu?"

Üçüncü sırıtıyor. "Ondan hoşlandım."

"Kimse sana sormadı," diye tersliyor

Birinci Olmayan. "Siktir git, Ronak."

"Evet, siktir git, Birinci Değil," diye ekliyorum.

Üçü de bana kaşlarını çattı. Hoppala. Sanırım bunu söylemeye iznim yok.

Second burnunun kenarını sıkıyor ve durumu gerçekten kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Siz ikiniz başlamasanız olmaz mı?" diyor onlara. Gözlerini açıp bana bakıyor. "Ronak'ın ilk olmasından neden bahsediyorsun?"

Sıralamalarını açıklamaya başlıyorum. "Birinci, İkinci, Üçüncü," diyorum, her birini doğru sırayla göstererek. Ronak'ı işaret ederek, "*Ama o* artık birinci sırada değil," diyorum. "Davranışları içler acısı."

"Bizi sıraya mı koydun?" Üçüncü soruyor, dudakları eğlendiğini belli edecek şekilde seğiriyor.

"Tabii ki."

Cidden, kim istemez ki?

"Ne sırasına göre?"

Onlara öpüşme emrimi söylemek için ağzımı açıyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. "Bilmek istemez miydiniz?" diye alay ediyorum.

İkinci iç çekiş. "Tamam, tamam. Hiçbir yere varamıyoruz ve adanın her yerinde kanaması var. Evert, onu kaldırmama yardım et. Onu kulübeye götürüp yaralarına bakacağız."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ronak tersler. "O bir düşman." "Oh, siktir git," der Üçüncü. "Sen hiç sopayı

kıçını?"

Birinci Değil, yüzünü eritmek istercesine ona ters ters bakar. İşler kızışmadan önce Second aralarına girer. O açıkously grubun barış koruyucusu. "Ona bak Ronak," diyor sessizce. "Zayıf ve yaralı. Hiçbir yere gitmiyor. Onun diğerleri gibi olduğunu sanmıyorum."

İçinde bulunduğum acıya rağmen bu beni neşelendirdi.

"Diğerleri ne?" diye sordum.

Bir cevap alamadım. Diğer cupidleri mi kastediyor? Hayır, bu mantıklı değil. Ama o zaman ne demek istiyor?

"Adın ne senin?" İkinci sorar.

Onlar benim sorularıma cevap vermiyorsa, ben de onlarınkine vermeyeceğim.

İnatçı bir tavırla çenemi kaldırıyorum. "Benim bir adım yok ama keşke olsaydı da sana vermeyi reddedebilseydim," diye çıkışıyorum.

Üçüncüsü güler. "Evet. Haklıymışım. Ondan hoşlanıyorum." "Kapa çeneni, Evert!" Ronak hırlıyor.

"Onu geri getirin ve bağlayın. Şimdi." Dönüp uzaklaşıyor, bizden uzaklaşırken yayı ve sadağı iri sırtına çarpıyor.

Üçüncü-Ever- gözlerini devirir. "Gerçekten bunu kabul edecek misin?"

İkinci iç çekiş. "Bunun nasıl göründüğünü biliyorsun, Evert. Belki Ronak haklıdır-"

"Evet, seni orada durduracağım, çünkü doğru ve Ronak birlikte gitmez."

"Sırf tartışmış olmak için tartışıyorsun," diyor Second sessizce. "Ronak ne derse desin, her zaman yaptığın gibi karşı tarafı tutacaktın."

Üçüncü suçlama karşısında sadece omuz silkiyor, sanki tam olarak yapacağı şey buymuş ve bunu kimin bildiği umurunda değilmiş gibi.

"Böyle davranma. Ronak onun hakkında haklı olabilir. Ne zaman adamıza bize zarar vermek istemeyen biri geldi? Asla," diyor kendi sorusuna cevap vererek. "Burada bulunduğumuz onca yıl boyunca, bize zarar vermek için buraya gönderilen tek bir kişi ya da yaratık olmadı. Bu konuda akıllı ol."

"Akıllı mı? Onun kıçını yaladığın için mi böyle oldun?"

"Ona yalakalık yapmıyorum. Sadece senin gibi kin tutmuyorum."

Eğer kan kaybından ölmüyor ve acı içinde kıvrılmıyor olsaydım, tüm bunlar son derece etkileyici olurdu. "Daha sonra tartışabilir misiniz? Her ne yapacaksanız, sadece yapın. Her şey acıtıyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Bu onların dikkatini tekrar bana çekti. "Onu kulübeye geri götürmeme yardım et," diyor Second öne çıkarak.

Third-Evert-iç çekiyor. "Bana kalsa, seni yatağıma götürür ve çok farklı koşullar altında bağlardım, ama görünüşe göre bana yetki verilmiyor," diyor ve kalbimin garip bir takla atmasına neden oluyor. "O yüzden iyi bir küçük düşman kuş olmaya çalış, olur mu?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

BÖLÜM 9



Sİkinci ve Üçüncü iki yanımda diz çöktüler. Evert bir kolunu sırtımın bir tarafına geçirirken, İkinci kolunu diğer tarafıma. Birlikte beni havaya kaldırıyorlar, her biri bir tarafımı tutuyor, koltuk altlarımdan ve kalçalarımdan destekliyorlar.

Second yaralı kanadımı ittiğinde çığlık atıyorum ve kendini tutmadan önce yüzünü buruşturuyor. Gördün mü? Saklamaya çalışsa da iyi olan o.

Bir Numaralı Düşman olarak adlandırılmama rağmen, beni dikkatle taşıyorlar, uyumlu adımları uzun ve eşit ve hantal boyutlarına göre şaşırtıcı derecede pürüzsüz.

Biri yerine ikisinin beni taşımasının sebebinin kanatlarımı hareket ettirmek istememeleri olduğunu fark ediyorum. Aldığım çok farklı hisler göz önüne alındığında, bu... garip bir şekilde düşünceli bir davranış.

Yine de, dikkatli olsalar bile, ağır kanatlarımı çeken yerçekimi birden fazla yönden acı veriyor. Ok yüzünden kanatlarımı da içeri sokamıyorum. Beni vuran İlk Olmayan'a lanet olsun. Okum ve yayım olsaydı, onu tam kıçından vururdum.

İçinde bulunduğum acıya rağmen, onların dokunuşlarının çaresizce farkında olmaktan kendimi alamıyorum. Nasırlı parmaklarının kollarımın ve bacaklarımın altında tuttuğu yerlerde derim karıncalanıyor ve zıplıyor, sanki sinirlerim aşırı heyecanlanmış yavru turtalarmış gibi. Ellerinden gelse kalçalarımın ellerinde erimeye çalışacağından eminim. Koltuk altlarım bile dokunulmaktan heyecan duyuyor. Koltuk altlarından kaldırılmanın bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Second kalçamı daha iyi kavramak için elini hareket ettirdiğinde neredeyse ürperiyorum. Acı içinde ve kanıyor olmasaydım, o eli tutup bir kedi gibi kendimi ovardım. Kedilerden bahsetmişken, omzunun üzerinden bakıyorum ve ucunda sarı bir tutam olan buğday rengi kuyruğuna bakıyorum. Arkasından geliyor, sıkılmış gibi arada bir ileri geri sallanıyor.

Üçüncünün kuyruğu zarif ve siyah, ucunda daha kalın siyah bir kürk tutamı var. Gerçekten bir tanesini tutup nasıl bir his olduğunu görmek, belki yanağımı ona sürtmek istiyorum. Hmm, bu sosyal bir gaf olur mu? Çılgınca bir şey yapmaktan kendimi alıkoyuyorum - mesela uzanıp birini çekiştirmek gibi - ve bunun yerine yüzlerini incelemeye karar veriyorum.

Üçüncü-Siyah saçları ve fırtınalı mavi gözleri var. Diğerleri gibi çenesi onu sert ve seksi gösteren kalın bir sakalla kaplı. Ama yanaklarında, sakalının altına saklanmış gibi duran, şimdiye kadar gördüğüm en seksi gamzeler var.

Tanrım, şu gamzeler. Uzanıp dilimi o girintiye sokmak istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu üçüncü yaparken ne düşünüyordum bilmiyorum. O kesinlikle birincilik için uygun. Ayrıca, onları ölüme götürmek için buraya gönderilmiş çılgın bir düşman olduğumu düşünmeyen tek kişi o.

Ona baktığımı fark ettiğinde, o gamzelerinden birini göstererek bana bir sırıtış fırlatıyor ve yemin ederim, tüm vücudum kızarıyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen kulübeye geri dönemeyebiliriz."

"Evert," diye azarlıyor Second.

İkincisinin güneşte parlayan sarı saçları ve o güzel kahverengi gözleri var. Cildi koyu, sağlıklı bir bronzluğa sahip ve diğerlerine göre biraz daha küçük yapılı. Onunla ilgili her şey sakin ve dostane bir hava yayıyor.

"Senin adın ne, İkinci?" diye sordum.

"Sylred" diye cevaplamadan önce kaşlarını kaldırıp bana

bakıyor. "Sylred," kelimenin tadını dilimde hissediyorum.

"Hoşuma gitti," diyorum. "Bizi neden sıraladığını

söyleyecek misin?" Üçüncü soruyor.

"Hayır. Ama sana söylemeliyim ki, beni bağlama kararından sonra işler pek iyi görünmüyor."

"Yani temel olarak yeni favorin olduğumu söylüyorsun."

"Kesinlikle," diyorum tüm ciddiyetimle.

Bana o dolgun gülümsemesini gösteriyor ve bana öyle bakmaya devam ederse önünde eğilmeye ve kendimi onun seks perisi ilan etmeye hazırım.

Ayrıca, yan not, gerçek Fae perilerini gördüm. Gerçekten sekse saplantılılar. Tek yaptıkları ve konuştukları şey bu. Ben bile birkaç gün sonra onlardan bıktım. Ve onlar da çekici diyebileceğimiz türden değiller. Küçücükler, çoğunlukla deri ve kemikten oluşuyorlar ve yarasa gibi yüzleri var. Yani evet, genel olarak oldukça hayal kırıklığı.

Hala ormanda yürüyoruz ve mümkün olduğunca nazik davrandıklarını bilsem de, itiş kakış tüm ağrılarımı ve sızılarımı daha da kötüleştirmeye başladı.

Sonra bir şey hissettim. Kolumda. Benim kaşıntım.

Yüksek sesle çığlık atıyorum, neredeyse Evert ve Sylred beni düşürüyordu. Kuyrukları titriyor ve tehdidin nerede olduğunu görmeye çalışarak koruyucu bir duruşa geçiyorlar. Ama ben onları ikna etmek için koluma bakmakla meşguldüm.

Gözlerimi kolumdan ayırmadan elimi yıllardır beni rahatsız eden noktaya götürüyorum. Parmaklarımı kıvırıyorum ve tırnaklarımı derimde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım."

Başımı tam bir coşku içinde arkaya yatırıyorum ve göz kapaklarımı çırparak kapatıyorum. Nihayet, nihayet, *nihayet* bu lanet kaşıntıyı kaşıyabiliyorum. Ve bu *inanılmaz*.

"Ne oluyor be?" Evert diyor ki.

Ama ona cevap vermiyorum. Kendi küçük kaşıntı-fantezi dünyamdayım.

Kaşımaya devam ediyorum ve Tanrı aşkına, iyi hissettiriyor. Kaşıyorum, kaşıyorum, kaşıyorum. O kaşıntıyı orospum yapıyorum.

"İsilik gibi bir şeyin mi var?" Sylred sorar.

Sonunda başımı kaldırıp onlara bakıyorum, hâlâ kollarında tünemiş durumdayım ve iki çift göz de şaşkınlıkla beni izliyor.

Gülüyorum. "Bu kaşıntıyı kaşımak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Sylred boğazını temizliyor ve koluma doğru başını sallıyor. "Tamam," diyor kelimeyi uzatarak. "Ama cildini acılaştırıyorsun."

Ona umursamaz bir şekilde elimi sallıyorum. Raw shmaw. Kimin umurunda? Sonunda kaşıntıdan kurtuldum! Devam ediyorum.

"Pekâlâ Scratch, sanırım anladın," diyor Evert.

O anda canımın yandığını fark ediyorum, bu yüzden kaşımayı isteksizce bırakıyorum. Çok isteksizce. Derim tırnak izleriyle kıpkırmızı olmuş ve derinin bir katmanını soymuşum. Ama kaşıntı geçti. Geçti! Önemli olan tek şey bu.

Omuz silkiyorum ve ellerimi tekrar kucağıma koyuyorum, hazır bir şekilde adamların beni taşımaya devam etmesini bekliyorum. "Nasıl isterseniz," diyorum bir prenses kadar kibarca. Beni tekrar yürütmeye başladıklarında Evert homurdanıyor.

"Seni izlemediğimi sanma, kaşıntı. Geri dönersen su birikintisindeki yağmur gibi tepene binerim," diyorum koluma.

Evert sırıtıyor. "Kaşıntısıyla konuşuyor." Sylred'in dudakları seğiriyor. "Ben de öyle duydum."

"Belki de aptaldır?"

Gülüyorum ama sonra bunun muhtemelen deli bir insanın yapacağı bir şey olduğunu fark ediyorum ve hemen duruyorum. Çocuklar bana kafalarını sallıyorlar.

"Neredeyse vardık mı? Kanadım ağrıyor," diyorum onlara ve evet, sesim biraz mızmız ama yapacak bir şey yok. Çok yorucu bir gün geçirdim. Cevap vermiyorlar ama birkaç dakika sonra açık bir alana çıkıyoruz ve önümüzde büyük bir kulübe görüyorum. Orman ağaçlarıyla aynı ahşaptan yapılmış ve düzensiz kesimler, dallar ve çatı için kurumuş çamur ve ağaç dallarından yapılmış bir kapı ile biraz kaba görünüyor. Pencereler sarmaşık ipleriyle kaplı ve bir de şömine var.

yığılmış taşlardan yapılmış yan taraftan çıkıntı yapan ney. "Bunu siz mi... inşa ettiniz?"

"Evet."

"Vay canına," diyorum, etkilenmiş bir şekilde.

Ama sonra Mister Not-First-Anymore-Because-He's-A-Big-(not fat)-Jerk-Who-Shot-Me elinde bir iple bir ağacın arkasından çıkıyor ve midem bulanıyor. Sanırım bağlama konusunda şaka yapmıyorlardı.

Birinci Değil yakındaki bir ağacı işaret ediyor ve İkinci ile Üçüncü'nün beni yere bırakıp sırtımı ağaca dayamadan önce bakıştıklarını görüyorum.

Ronak hiç vakit kaybetmeden yanıma gelip ipi etrafıma sarmaya başladı.

"Hey!"

Beni görmezden gelerek ağaca bağlamaya devam ediyor ve ben de çırpınmayı bırakmak zorunda kalıyorum çünkü kanadım ve omzum beni öldürüyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Ona söyledim. Sağır kulaklara düşüyor. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum.

İkinci-Sylred, Birinci Olmayan'ın arkasında ağzı kapalı bir şekilde durur. "Bu gerçekten gerekli mi? O bir dişi ve yaralı."

"Sessiz ol," diye tersliyor Ronak.

Görünüşe göre, bu tartışmaya açık değil.

"Tipik," diye mırıldandı Evert nefesinin altında. "Ben bu işte yokum."

Bununla birlikte, Üçüncü arkasını dönüp uzaklaşıyor ve gözden kayboluyor. Sanırım müttefikimi kaybettim.

Ronak ipi çekiyor, pelerinimi çıkaramayacağım kadar sıkı olduğundan emin oluyor. Sonra topuklarının üzerine oturdu ve sertçe baktı. "Nesin sen?"

Beni öyle bir bağladı ki ellerim kucağımda kaldı ve sırtım ağacın sert kabuğuna bir santim bile esnemeden dayandı.

"Beni bir okla vurdun ve şimdi beni bir mahkum gibi bağlıyorsun. Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Çünkü bunu yapmazsanız, kanadınıza saplanan ok, sorunlarınızın en küçüğü olacaktır."

"Savunmasız bir dişiyi incitmekten zevk mi alıyorsun?"

"Savunmasız olmadığınıza kanatlarınız üzerine bahse girerim," diye yanıtlıyor endişesiz bir şekilde. "Ama bize karşı her ne planınız varsa işe yaramayacak."

Şu anda, savunmasız olmadığım konusunda ne kadar yanıldığının farkında değil, her ne kadar bunu asla kabul etmesem de. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Biraz daha yakın olsaydı, ona doğru biraz Şehvet soluyabilirdim, ama ona ulaşabilseydim bile, bana karşı en azından bir parça arzu hissetmediği sürece işe yaramazdı ve siyah gözlerinde yanan nefreti göz önünde bulundurursak, bundan kesinlikle şüpheliyim.

Ayrıca, aşk tanrısı güçlerimin bu halimle hâlâ işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum. Seyircilerin önünde denemek istemiyorum. Daha sonra ihtiyacım olabilir ve sürpriz unsurunun benim tarafımda olması iyidir.

"Seni kim

gönderdi?"
"Annen."

İlk Olmayan yaralı kanadımı tutup çekiyor. Sertçe. Bağırıyorum ve onu tekmelemeye çalışıyorum ama bacaklarımı kendi bacaklarının altına sıkıştırıyor ve yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrılana kadar beni öne doğru çekiyor.

Bu kadar yakından, gözlerinin ne kadar siyah olduğunu şimdi görebiliyorum; dipsiz bir kuyuya bakmak gibi. Kanadımdaki acıdan dolayı gözlerimden süzülen yaşlara engel olamıyorum. Nefret içimi yakıyor ve yemin ederim, ona saplayacak bir şeyim olsaydı, hiç tereddüt etmezdim.

"Şimdi beni dinle," diyor alçak bir sesle. "Bana ne olduğunu, seni kimin gönderdiğini ve burada ne aradığını söyleyeceksin."

Hem acı hem de nefret içinde dişlerimi sıkıyorum. "Bırak. Git." "Ronak..." Sylred arkasından sesleniyor.

Birinci Olmayan onu görmezden geliyor. "Şimdi söyle bana," diye emrediyor ve kanadımı acı veren bir yalpalamayla bırakıyor.

Kaybettiğimi biliyorum. Her yerim korkunç acı içinde, vücudum herhangi bir kaçışta etkili olamayacak kadar yeni ve bu bağlardan kurtulmamın hiçbir yolu yok. Ama ondan o kadar nefret ediyorum ki, üzerimde tüm güce sahip olduğunu bilmeme rağmen, ona istediğini vermeyeceğim. Neden vereyim ki?

Cevap vermeyi reddederek başımı ondan çeviriyorum. Ronak ayağa kalkıp üzerime geliyor ama ona bakmıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama kanadımdaki zonklayan ağrı ve duygusal stres gözyaşlarımın durmasına izin vermiyor.

"Tamam. İtiraf etmeye hazır olana kadar burada, bu ağaca bağlı olarak çürüyebilirsin."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. İtiraf et. Sanki itiraf edecek bir şeyim varmış gibi.

Salak.

Hiçbir uyarı olmadan derin bir nefes alıyorum ve sonra avazım çıktığı kadar yardım çığlığı atıyorum. Not-First sadece acımasızca gülüyor ve çığlıklarımı kısa kesiyor.

Bana küçümseyerek bakıyor. "İstediğin kadar bağırabilirsin. Bu Tanrı'nın unuttuğu adada bizden başka kimse yok."

Ronak topuklarının üzerinde dönüyor ve ormana doğru uzaklaşıyor. Yüzümdeki gözyaşı izlerini artık umursamadan Second'a ters ters bakıyorum.

"İyi bir kedicik gibi efendinin peşinden gitsen iyi olur." Sylred gerilir. "Ronak benim efendim değil."

"Gerçekten mi? Parmaklarını şıklattığında zıplama şeklin beni kandırabilirdi. Görünüşe göre Evert haklıymış. Daha sonra bana işkence etmesine de yardım edecek misin? Yoksa patilerin onun sırtını yoğurmakla mı meşgul olacak?"

Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Üçüncüsü aralarındaki sorunları ortaya çıkardı ve ben de bundan faydalanacağım.

Sylred önümde diz çökerek, "Oku çıkarayım," dedi. "Bana dokunma."

Şaşırmış bir halde, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Ben sadece..."

"Umurumda değil. Vicdan azabını yatıştırmak için en azını yapmaya çalışma. Git başımdan."

Sylred bir süre bana bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde ve sonra başını sertçe sallıyor. Dönüp kulübeye doğru yürüyor, kuyruğu arkasında sallanıyor.

Kulübeleri en az yüz adım ötede ve ben de bu şekilde kulübenin yan tarafını ve ön kapısını görebiliyorum ve onun içeride belirmesini izliyorum. O çıkar çıkmaz yerde sivri bir şey aramaya başlıyorum -bir sopa, bir taş, herhangi bir şey- ama ot ve topraktan başka bir şey yok.

Kanadım acıyor ve artık adrenalin beni terk ettiğine göre, gerçekten ne kadar kötü durumda olduğumu söyleyebilirim. Omzumda, kanadımdaki okla yarışan keskin bir ağrı var ve sayılamayacak kadar çok sıyrık, çürük ve kesik var. Ayrıca kaslarım ağrıyor. Birdenbire cisimlenmenin ve fiziksel bir bedene sahip olmanın verdiği gerginlik çok yoğun.

"Harika. Bu harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "İniş yapabileceğim onca yer varken, insanların beni bir ağaca bağlayacağı yer burası olmalı."

Kulübenin içinden seslerini duyabiliyorum. Eğer Not-First bu adada başka kimsenin olmadığı konusunda doğruyu söylüyorsa, bunun nedenini merak ediyorum. Üç adam bir adada tek başlarına, dünyanın hiçbir konforu olmadan. Bunun bir sebebi olmalı. Ne tür bir Fae olduklarını bilmiyorum. Onlar gibi kuyruğu olan başka birini görmedim.

Kaba ağaç kabuğuna yaslanıyorum, özellikle sivri bir parça kalçama battığında yüzüm buruşuyor. Sağlam kolumu dikkatlice kıvır-

arkamda hissediyorum ve oldukça büyük bir ağaç kabuğu parçası olduğunu fark ediyorum.

Çabucak soymaya çalışarak üzerinde çalışmaya başladım. Eğer yeterince güçlü ve keskinse, belki ipi parçalamak için kullanabilirim.

Yavaş ilerliyor. Hareket ettirebileceğim çok fazla alanım yok ve ne zaman bir yöne doğru sıyırsam, kaçınılmaz olarak sırtıma saplanıyor. Ama ileri geri çalışıp onu kurtarmaya çalışıyorum. Yapacak daha iyi bir şeyim yok zaten.

Sylred'in oku çıkarmasına izin vermediğim için çok pişmanım. Buna aptal aşk tanrısı inadımın bir parlaması diyelim. Ne düşünüyordum ki? Acı ve tutsaklık için yaratılmadım. Ben bir aşk tanrısıyım. Bu saçmalık için yaratılmadım. Daha önce hiç yaşamadığım için zaman kavramım pek iyi değil ama kabuk parçasını kurtardığımda güneşin ışığı azalmıştı ve omzum artık sadece zonklamıyordu. Beni öldürüyor.

Kanadımdaki acı da arttı, ama vücudumu bağlara karşı nasıl manevra yapmaya çalışırsam çalışayım, onu çıkarmak için oka ulaşamıyorum. Adamlardan biri şu anda çıkıp gelse ve bana bu ağaç kabuğu parçasını gözlerine saplamak için mükemmel bir fırsat verse bile, bunu yapacak gücüm olmazdı.

Bir şekilde, acıya rağmen ya da belki de bu yüzden, ağaca yaslanıp uyuyakalıyorum.

BÖLÜM 10



"W kalk."

Gözlerimi açtım ve boynumu dikleştirdim, sadece Bütün gece başımı garip bir şekilde yana yatırdığım için acı veren bir sancı hissediyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Sylred'in önümde diz çöktüğünü görüyorum. Sabahın ilk ışıklarında sarı saçları parlıyor. Kahverengi gözleri durumumu anlıyor ve dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor.

Ağırlığımı değiştirmeye çalıştığımda, gecenin bir vakti birinin üzerime ağır bir kürk sardığını fark ediyorum. Muhtemelen Sylred, ama Evert de bir olasılık.

Sylred onu üzerimden çekip alıyor ve deri kemerine uzanıp bir bıçak çıkarıyor. Otomatik olarak geri çekiliyorum.

Sylred hareketi yakalıyor ve duraklıyor, kahverengi gözleri yumuşuyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yutkunmaya çalışıyorum ama dilim kuru ağzımın damağına yapışıyor. "Zaten canım yanıyor," diye mırıldanıyorum.

Kopardığım ağaç kabuğu parçasını hâlâ elimde tutuyorum ve kolumun altına saklıyorum. Sylred ipin bir parçasını kapıyor ve bağlarımı kesmeye başlıyor. Bıçağını geçirir geçirmez beni çözmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun Syl?" Evert arkasından yaklaşarak sorar.

Sylred kendi kendine başını sallar. "Biz kadınlara böyle davranmayız."

Evert kollarını önünde kavuşturarak, "H a d i canım," d i y e cevap verir. "Sik kafalı nereye gitti?"

"Avcılık."

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Çok kızacak." Sylred iç geçirir. "Evet."

Evert sırıtıyor. "Ben de varım. Onu kızdırmak için her fırsatı değerlendireceğimi biliyorsun."

Sylred buna cevap vermiyor ama beni serbest bırakmayı bitiriyor. Sonra beni kollarına alıyor -sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi- ve kulübeye doğru taşıyor. Yaralı kanadımdaki ani yer çekimi çığlık atmama neden oldu.

"Hadi, Evert. Onu iyileştirebilirsin."

"Buraya neden geldiğimi sanıyorsun?"

Sylred beni kulübenin içine taşıdı. İçerisi düşündüğümden daha aydınlık, güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor. Şömine alevlerle çıtırdıyor ve geniş odanın etrafına dağılmış el yapımı mobilya parçaları var. Ahşap bir masanın üzerinde büyük bir su kabı, farklı tarzlarda üç sandalye ve ateşin önünde büyük bir bank var. Ahşap zeminin etrafına serpiştirilmiş kürk postları da var. Odanın en ucunda, ön girişle aynı yaprak ve dallardan yapılmış üç kapı var.

Onların elleriyle yapıldığı çok açık olan her şeye hayret ediyorum, çünkü hem kaba hem de sadeliği içinde mükemmel.

Sylred beni dikkatlice ateşin önünde duran kürk postun üzerine yatırıyor. Bu hareket karşısında yüzümü buruşturuyorum ama Sylred gitmeme izin vermiyor çünkü kendimi dik tutamayacak kadar güçsüz olacağım kesin. Bunun yerine kolunu sırtımda, kanatlarımın altında tutuyor ve ona yaslanmama izin veriyor.

"Bunlar sizin odalarınız mı?"

"Neden?" Evert diğer tarafıma gelerek "Neden?" diye soruyor. "Şimdiden bizi yatak odalarımızda ziyaret etmek mi istiyorsun, Scratch?"

"Hayır, sen istiyorsun," diye alay ediyorum, sanki hayatımda duyduğum en saçma şeymiş gibi. Kolumu kaydırmaya çalışıyorum ama bu hareket koluma yayılan bir acı tıslamasına neden oluyor.

"Sanırım omzun çıkmış," diyor Sylred. "Ve o oku kanadından çıkarmamız gerekiyor."

İnledim. "Tamam."

Sylred Evert'e bakıyor ve bir kez başını sallıyor. Evert'in arkamdan gelip yaralı kanadımı tuttuğunu hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Tamam, Scratch," diyor Evert. "Bir...iki..." Saymayı bitirmeden okun ucunu kırıyor ve sonra kanadımdan temiz bir şekilde koparıyor.

Acıyla haykırıyorum ve dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan geliyor. Ağzıma dolan bakırımsı tadı alabiliyorum. Bunun hayatımda tattığım ilk şey olduğunu fark ediyorum. Tek odaklanabildiğim ağzımdaki kan ve kanadımdaki bıçak gibi acı, ama birkaç dakika sonra ensemi ovuşturan güçlü bir el hissediyorum. Yukarı ve aşağı, aşağı ve yukarı. Sabit ve emin ve beni zevkten titretiyor. Kanadımdaki kızgın acı yerine o elin hareketine odaklanmaya çalışıyorum.

Gözlerimi açtığımda yine ağladığımı fark ediyorum. Fizikselleştiğimden beri bunu çok fazla yapmışım gibi görünüyor. Hayatta olmak çok acımasız.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı kayıyor ve tenimden aşağı süzülürken her birini hissedebiliyorum. Çok yumuşak, ıslak fısıltılar gibi ve kanlı dudağımı tekrar yaladığımda tadı tuzla karışıyor.

"Omzunu düzeltmem gerek," diyor Evert. "Syl?"

Sylred beni tutarak destekliyor ve hızlıca başını sallıyor.

"Bekle-" diye başlıyorum ama Evert dayanılmaz bir *patlamayla* omzumu yerine oturtuyor.

Çığlık atıyorum.

O kadar kötü acıyor ki görüşüm karanlıkla doluyor. Sylred'in üzerine yığılıyorum, başım yana düşüyor.

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Tüm yüzüm kalın, şurup gibi gözyaşlarıyla dolmuş gibi hissediyor ve başım onlarla zonkluyor.

Yine de o el boynumu ovuyor. Yukarı ve aşağı, aşağı ve yukarı. Gürleyen kalbim sakinleştiğinde, Sylred'in kulağıma fısıldadığını duyabiliyorum. "İşte, işte. Geçti artık. Her şey bitti."

Sesi yumuşak ve nazik, bana yatıştırıcı sözler mırıldanıyor. Hâlâ ağlıyorum, çünkü elimde değil. Belki de on yıllar boyunca duygusuz olmasaydım daha dayanıklı olurdum. Ama o güne ve düne kadar hiç acı hissetmemiştim ve her şey çok bunaltıcı.

"Şimdi seni yatıracağım, böylece Evert yaralarını iyileştirebilir."

Sylred yaralı kanadıma ekstra özen göstererek vücudumu nazikçe yere indiriyor, böylece yerdeki kürkle aynı hizaya geliyorum. Bir elini kolumda tutuyor ve parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirerek tatlı oyalamasına devam ediyor. Yaralarımın acısıyla karışık dokunuşunun verdiği haz neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

"Tanrım, böyle hissedeceğimi hiç bilmezdim," diye hıçkırıklarla dolu bir fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sylred bakımına ara vererek soruyor.

"Hissetmek. Dokunmak. Bu çok... yoğun."

O ve Evert bakıştılar. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyorlar. Belki de delirdim. Muhtemelen çenemi kapatıp konuşmayı kesmeliyim ama aşırı duyusal yüklenme çenemi çözmüş gibi görünüyor.

Evert yanımda diz çöküyor ve kanadıma tekrar dokunuyor. Onu göremiyorum ama ok yaramda bir çekilme hissediyorum. Hoş değil ama acı da vermiyor. Garip bir çekme hissi.

"Ne yapıyorsun?" "Seni

iyileştiriyor."

"Dikişe ihtiyacım var mı?"

Evert kıkırdar. "Ben Stitch'im."

Birkaç dakika içinde kanadımdaki çekiş kayboluyor ve sonra ellerini yaralı bedenimin geri kalanında gezdiriyor.

Önümde görebileceğim bir yere geçtiğinde, her kesiğe ve sıyrığa nazikçe dokunuşunu kocaman gözlerle izliyorum. Dokunduğu her yerde derim birbirine dikiliyor, tamamen iyileşiyor ve geride sadece kurumuş kan ve çürükler kalıyor. Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Hâlâ ağaç kabuğu parçasını tutan elime geldiğinde duraksıyor. "Nedir bu? Bize kıymık batırmayı mı planlıyorsun, Scratch?" diye soruyor, dudakları seğirerek.

"İlk Olmayan'ın gözüne sokabileceğimi umuyordum."

Evert gülüyor ve bacaklarımı iyileştirmeye devam ediyor. Dokunduğu her yerde cildim karıncalanıyor ve bunun sadece iyileşmeden kaynaklandığını sanmıyorum. Daha sonra yüzüme dokunuyor ve oradaki sıyrıkların daha önce olduğu gibi aynı çekiştirme hissiyle iyileşmeye başladığını hissedebiliyorum.

Yüzüne bakıyorum ve mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Ağrıyan dudağıma dokunmak için parmağını kaldırdığında kalbim bir takla atıyor. Parmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor ve kanlı bir şekilde geri çekiyor.

"Bu güzel dudakların incinmesine izin veremeyiz," diyor sessizce.

İyileştirmek için işaret parmağını alt dudağımda hafifçe gezdiriyor ve bu samimi temas karşısında gözlerim kapanıyor. Parmağını ağzımın üzerinde gezdirmeye devam ederken bile dudağımın dikildiğini hissediyorum. Ve sonra, itiraf etmekten utanıyorum, içimden bir inilti dökülüyor.

Evet, bir inilti. Elimde değil. Dokunuşu inanılmaz hissettiriyor. Tek bir parmağıyla bana bunu yapabiliyorsa, geri kalanının neler yapabileceğini bir hayal edin.

"Yeter, Evert," diyor Sylred.

Bilirsin, çünkü ben düşmanım falan.

Birden Evert'in parmağı kayboluyor ve ben kaşlarımı çatarak gözlerimi açıyorum. "Hayır, yeterli değil Evert," diye karşı çıkıyorum.

Evert gülüyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor. "Belki de gerçekten bir iblissin," diyor gözleri yüzümü incelerken. "Bizi sonsuza dek mahvetmek için buraya gönderilmiş, fazla güzel, fazla baştan çıkarıcı bir iblis büyücü."

Yine iblis konuşması. Gerçekten havayı bozuyor. Ama mecbur kalırsam kullanırım. Alt dudağımı yavaşça yalıyorum ve Evert'in bakışlarının hareketi takip edişini memnuniyetle izliyorum.

"Eğer olsaydım, bana izin verir miydin? Seni mahvetmeme?" Sessizce soruyorum.

Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Baştan çıkarıcı ses tonum, imalı sözlerim. Ne de olsa ben bir aşk tanrısıyım. Şehvet dilinde oldukça uzmanım. Bunu da kendi avantajıma kullanacağıma inansan iyi edersin.

Evert yüzünü buruşturur ve Sylred'e bakar. "Bu tanrıların bir sınavı. Beş yıldır bir dişi görmedim ve adamıza gelen şey bu mu? Bana senin de aynı şeyi düşünmediğini söyle."

Sylred ona ters ters bakar.

"İyi, iyi." Evert ona bir el sallıyor. "Ben gidip su getireyim. *Sen* ona göz kulak ol," diyor Evert. "Ve sana iyi şanslar," diye ekliyor kıkırdayarak.

Evert ayağa kalkıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Dudaklarım hâlâ onun dokunuşuyla karıncalanıyor ve vücudumun geri kalanının da ne kadar iyi hissettiğini fark ediyorum. Kanadıma saplanan okun acısı tamamen geçti. Yaralarımın geri kalanına gelince, geriye kalan tek şey kaslarımdaki ve eklemlerimdeki ağrılar ve sıfırlanan omzumun acı veren nabzı. Doğrulmaya çalışıyorum ve bu çabayla başım dönüyor. Gözlerimi sıkıca kapatarak inliyorum.

"Sakin ol," diyor Sylred, tekrar kolumu tutarak. "Bırak sana yardım edeyim."

Birkaç saniye sonra başımın dönmesi durdu. Kanlı ve kirli vücuduma bakıyorum, ama tüm o kirin altında bile, sahip olduğum her sıyrık ve çiziğin artık iyileşmiş olduğunu görebiliyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. Dudağım bile pürüzsüz ve incinmemiş. "Evet, bu yüzden lakabı Stitch."

"Her şeyi iyileştirebilir mi?"

"Hayır, sadece etleri tekrar birbirine dikebiliyor. Ama artık bunu o kadar iyi yapıyor ki arkasında bir yara izi bile bırakmıyor. Yine de büyüsü omzunuzu iyileştiremezdi. Bu yüzden kendisi yerine oturtmak zorunda kaldı."

"Hepinizin güçleri var mı?"

Sylred yavaşça başını sallıyor ama detay vermiyor. İçimde bana söylemek istemediğine dair bir his var ama yine de soruyorum. "Ne yapabilirsin?"

Bana cevap vermiyor. Sanırım belki de düşmanlarının sırlarını bilmesini istemiyorlar.

"Yani sen ve Üçüncü, yani Evert, siz iyi olanlarsınız."

Bu, dudaklarının köşesini yukarı doğru eğmeye zorluyor. "Güzel olanlar mı?"

Başımı sallıyorum ve elimi kapıların olduğu yöne doğru sallıyorum. "Evet. Not-First grubun pisliğidir."

Sylred kendine rağmen gülüyor ve bu onun tüm yüzünü aydınlatıyor, gözlerinin yanlardan kırışmasına neden oluyor. İnanılmaz derecede seksi.

"Ayakta durabilir misin?"

Hiçbir fikrim yok. "Evet, *tabii ki* ayakta durabilirim."

Belimden tutarak beni ayağa kaldırmaya yardım etti. Yalpalıyorum ama o beni sabitliyor. Dokunuşundaki yumuşaklığı elbisemden hissedebiliyorum. Bu beni çok heyecanlandırıyor. Aman Tanrım, çok hassasım.

"Tamam mı?"

Hayır. Yakında düşeceğim, bu kesin. "Evet, evet. Kesinlikle."

Gülümsüyor ve bırakıyor, ben de kendi başıma ayakta kalmayı başardığımda kendimle gurur duyuyorum. İki saniye kadar.

Sylred dizlerim yere çarpmadan önce beni yakalıyor. "Dur bakalım."

Hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyorum ama o tek bir hareketle beni kollarının arasına alıyor.

"Evet, bu kesinlikle daha iyi. Profesyonel bir arabacı tutmalıyım. Böylece kaslarımın ağrıması ya da takılıp düşmem gibi dertlerim olmaz," diyorum.

Kıkırdıyor ve göz kırışıklığı geri dönüyor. Tanrım, göz kırışıklıklarının bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi?

"Sadece ayakta durmak değil, koşma konusunda da berbatım. Dünden önce hiç ayakta durmak zorunda kalmamıştım. O kadar uzağa kaçabildiğime inanamıyorum. Ama pencereden atladığımda muhtemelen limitim buydu," diye açıklıyorum çünkü kelime kusması gerçek bir tıbbi durum.

Sylred bana kuşkuyla bakıyor. "...Ne?"

Ağzımı kapattım. Kaçak dilimi kontrol altına almam gerekiyor. Yalan söylemenin ya da dikkatini bu konuşmadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ve ilk kez ağzım bana yardımcı oluyor: "Hey! Kaşlarım ne renk?"

Kafasını hafifçe sallıyor, sanki rastgele cümlelerin kafatasının içinde sallanmasını engellemeye çalışıyor. "Umm... kahverengi mi?" diye sorar gibi yapıyor.

"Huh," diyorum düşünceli bir şekilde. Hep sarışın, cilveli bir kız olacağımı düşünmüştüm. Ama esmerle de çalışabilirim. "Tamam, peki ya gözlerim?"

Bakarken birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Mavimsi mi? ...Biraz gri ile mi?"

Yine emin değilmiş gibi cevap veriyor.

"Tamam, nazlı bir mavi gibi," diyorum gözümde canlandırarak. "Yüzünüze vuran bir mavi gibi değil, gösterişli ya da iğrenç bir mavi gibi değil, havalı, ağırbaşlı, abartısız bir mavi gibi. Görmek için gerçekten bakmanız gereken türden bir mavi. Bunu anlayabilirim."

"Umm, tamam."

Birden beni hâlâ kollarında tuttuğunu ve ellerimin hâlâ boynuna dolanmış olduğunu hatırlıyorum. İnanılmaz derecede yakınız ve kolları beni sararken o kadar sağlam ve mükemmel hissettiriyor ki, öne doğru eğilip onu öpmek için büyük bir istek duyuyorum. Sanırım bendeki bu değişimi hissediyor olmalı, çünkü dudaklarıma bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. Tam o sırada ön kapı açılıyor ve Evert yeniden ortaya çıkıyor.

Sylred'in beni tuttuğunu görünce duruyor ve sırıtıyor. "Vay, vay, vay. Bu ilginç değil mi?"

"Kapa çeneni," diyor Sylred, başını hızla benden yana çevirerek. "Zar zor ayakta durabiliyor."

Evert alaycı bir kaş kaldırır. "Tabii. Onu bu iyi adam saçmalığıyla sonra kazanırsın."

"Demek iyi olan *sizsiniz*," diyorum.

"O öyle. Ben değilim," diyor Evert. "Hadi ama, küveti suyla doldurdum."

Sylred dönüp beni evden çıkarmadan önce bana bir kez daha bakıyor. Evert'in peşinden gidiyoruz ama fazla uzaklaşmıyoruz. Evin arka tarafında bir bahçe var ve bahçenin kenarında tahta bir küvet duruyor. Sylred beni hemen yanına oturtuyor ama devrilmememem için eliyle kolumu sabitliyor.

Evert bana bir kalıp sabun uzatarak, "Temizlenme zamanı, Scratch," diyor. Hayvansal yağdan yapılmışa benziyor ve güzel kokması için yanında bitki parçaları var. Hâlâ elimde tuttuğum ağaç kabuğu parçasını göstererek, "Seni bununla takas edeceğim," diyor.

Vazgeçmek istemiyorum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum, bu yüzden istemeye istemeye vazgeçiyorum.

"İşte iyi bir küçük mahkum."

Gözlerimi deviriyorum ve sonra sabunu inceliyorum. "Her şeyi elle mi yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Evert basitçe "Evet," diye yanıtlıyor.

"Tek başına iyi olacak mısın?" Sylred soruyor.

Hiçbir fikrim yok. "Kesinlikle."

"Pekâlâ. Seni biraz yalnız bırakalım o zaman," diyor Sylred, sanki uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni bırakarak. "Bize ihtiyacın olursa seslen. Çok uzakta olmayacağız."

"Teşekkür ederim."

"Oh, ve Scratch?" Evert omzunun üzerinden
söylüyor. "Öyle mi?"

"Kaçmaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Neden burada olduğunu bilmiyoruz ama bir yolunu bulacağız. Ronak dışarıda avlanıyor ve inan bana, o pisliğin seni kaçmaya çalışırken bulmasını istemezsin. Eğer bunu denersen, seni almasına izin verebilirim."

İkisi de cevap vermemi beklemeden çekip gittiler.

Göğsümdeki gergin nefesi dışarı bırakıyorum. "Tamam o zaman," diyorum kendi kendime.

Sıcak ve soğuk seksi kuyruk erkeklerini görmezden geliyorum ve su dolu küveti inceliyorum. İlk banyomun zamanı geldi. Neredeyse heyecandan karıncalanıyorum. Yıllar boyunca pek çok insanın banyo yapmasını izledim ve her şekilde harika görünüyordu.

Bu banyoyu sallayacağım. Bu alemin gördüğü en iyi banyoyu yapacağım. Çünkü ben gerçeğim ve bunu yapabilirim, lanet olsun.

BÖLÜM 11



İ parmağımı tahta küvete daldırdım. Daha önce hiç su hissetmemiştim. Çok garip bir his. İçine oturmak için sabırsızlanıyorum. Şimdi fiziksel bir bedenim var, her şeyi denemek için heyecanlıyım. Hepsini hissetmek istiyorum.

Yere bakıyorum ve gümüş elbisemin artık o kadar da gümüş olmadığını görüyorum. Kan, çamur ve ot lekeleriyle kaplı ama en azından hiçbir yeri yırtılmamış. Bu konuda şanslıydım.

Kolumu uzatıp açmaya çalışıyorum ama yaralı omzumla bunu başaramayacağımı fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kendime bakıyorum, elbisemi yırtmadan yeniden hareket ettirebileceğim bir fikrin gelmesini diliyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Gerçi bu benim tek elbisem ve onu mahvetmek istemiyorum. Sanırım onunla yıkanmak zorunda kalacağım.

Bir elimde sabun, ahşap küvetin kenarını dikkatlice kavrıyorum ve bir bacağımı küvetin içine doğru kaldırıyorum. Ayağım suya iyice girdiğinde ikinci bacağımı kaldırıyorum.

Düşüyorum. Tabii ki.

Büyük bir sıçrama ve küçük bir ciyaklamayla küvete sertçe iniyorum. Beceriksizce girdiğim için kıçım sızlıyor ama en azından girdim. Su tenimi ısırıyor. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama ısırıklar sakinleştiğinde suyun ağrıyan kaslarımı yatıştırmaya yardımcı olduğunu fark ediyorum.

Fiziksel bir bedene sahip olmak acı vericidir.

Kanatlarım rahatça sığamayacak kadar büyük, bu yüzden onları sırtıma doğru sıkıca çekiyorum. Elbisem üzerime yapıştıkça ikinci bir deri gibi oluyor ama tüm vücudumu yıkayabilmek için ihtiyacım olan yerden kaldırıyorum. Omzumu hareket ettirmek mümkün olmadığı için her şeyi tek elimle yıkamak zorundayım.

Sabun mis gibi kokuyor ve ıslak tenime her dokunuşu o kadar güzel hissettiriyor ki tüylerim diken diken oluyor. Son kan ve kiri de temizledikten sonra başımı daldırıp uzun pembe saçlarımı yıkıyorum.

Bunu bitirdikten sonra elbisemi yıkamak için sabunla çalışıyorum. Burada benimle olduğuna göre lekeleri de çıkarabilirim. Kanatlarıma ulaşamıyorum, bu yüzden suda bekletmenin çıkarabildiği her şeyi çıkarmasını umuyorum. Hem kendimin hem de elbisemin olabildiğince temiz olduğundan emin olduktan sonra rahatlıyorum ve başımı küvetin kenarına yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp suyun hassas kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum.

Bir an için Prens Elphar'ı ve ona ne kadar kızgın olduğumu unutuyorum. Zavallı Prenses Soora'yı unutuyorum. Hatta topraklarının üzerinden uçtuğum için beni bir okla vuran İlk Olmayan pisliğini bile unutuyorum. O kadar uzun zamandır fiziksel bir bedene sahip olmak istiyordum ki bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Prens bana ne yaptı böyle? Ama daha da önemlisi, bu son olacak mı?

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için bir gözümü açıyorum. Bahçe arka tarafta, kulübenin görüşünü engelleyen uzun çalılar ve sarmaşıklarla çevrili. Etrafı orman çevreliyor ve ağaçların arasından esintiyi duyabiliyorum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğumda derin bir nefes alıyorum ve bir Şehvet Nefesi deniyorum. Güvenilir aşk tanrısı güçlerimin havaya pembe dallar savurmasını izliyorum.

"Evet! Hala bende."

Yani Prens Elphar bana ne yaptıysa sihrimi etkilemedi. Bu iyi bir şey. Belki bir şehirde yaşayıp bir aşk dükkanı açabilirim. İnsanlar gelip bana biraz ondan, biraz bundan için para ödeyebilir. Eminim çok para kazanabilirim.

Dağlar gibi para akarken süper popüler vitrinimde başlatacağım tüm rızaya dayalı aşk festivallerini hayal ederken küvete daha da gömülüyorum. Belki de şehvet nefeslerimden bazılarını şişeleyip bir rafa koyabilirim? Bu verimli olur *ve*

Harika. Ben de bir kedi alacağım. Dükkânımda takılabilecek ve içeri giren müşterilere tıslayabilecek bir kedi çünkü huysuz kediler çok eğlenceli oluyor. Ayrıca seksi erkekler bende kedi kuyruğu sevme arzusu uyandırmış olabilir.

Banyoda ne kadar yattığımı bilmiyorum, ama sanırım uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, bir sesle sıçrayarak uyandığım.

"Hey, Scratch! Orada uyanık mısın?"

Gözlerimdeki ağırlığı kırpıştırırken su, irkilerek yaptığım hareketler yüzünden etrafa saçılıyor. Evert hareket ettiğimi görmüş olmalı ki, "Kimse sana küvette uyuyakalmanın iyi bir fikir olmadığını söylemedi mi?" diyor.

"Hayır mı?"

Kıkırdıyor. Sanırım artık Tehdit Etme-Üçüncüsü yerine Kibar-Adam-Dönüşü'ne geri döndük. "Artık biliyorsun," diyor. "Sana sarınman için bir kürk getirdim. İşin bitince dışarı gel ve al. Kurumak için içeride ateşin yanında oturabilirsin."

Dişlerim birbirine çarpıyor. Artık daha uyanık olduğum için vücudumun tuhaf hissettiğini ve her yerimin titrediğini fark ediyorum.

"Hâlâ doktor elbisemi giyiyorum," diyebiliyorum dişlerimin arasından. Taksinin arka duvarının yanındaki yerinden başını kaldırdı. Bana daha fazla yaklaşmak istemiyor gibi görünüyor. "Hâlâ içeridesin... Neden?"

"Kendi başıma çıkaramadım." Sessizlik.

Ve sonra uzun, uzun bir iç çekiş.

"Kahretsin. Sylred!" Bağırmasıyla tekrar

sıçradım.

Bir süre sonra Sylred köşede belirir. "Ne?"

Ne konuştuklarını duyamayacağım kadar uzaktalar, ama birbirlerine ileri geri mırıldanıyorlar ve bana bakıyorlar. Şimdi neyi yanlış yaptığımdan emin değilim.

Hâlâ titriyorum ve içgüdüsel olarak kollarımı birbirine kenetleyip vücudumu sıkıca sarıyorum. Kollarıma dokunduğumda tenimde kabarıklıklar hissediyorum. Meme uçlarım elbiseme karşı acıyla büzülüyor ve dişlerim giderek daha fazla takırdamaya başlıyor. Bu çok garip bir his ve şişlikler yükselmeye devam ederken tenime bakıyorum.

Ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı esnetiyorum. Onlar da garip hissediyor.

Sert. Uyuşuk.

Sonunda iki adam da gelip başımda durdular ve gözlerini kaçırmaya çalıştılar. "Tamam, Scratch, Sylred..."

Sesi kesiliyor ve bana bir bakış attığında şiddetli bir şekilde küfrediyor. Gözleri büyüdü. "Kahretsin, Syl, dudakları mavi!"

"Hmm?" Ben soruyorum. Ya da en azından öyle düşünüyorum.

Başım bulanık hissediyorum. "Kahretsin," diyor Sylred. Elini suya sokuyor ve sonra

tekrar küfrediyor. "Hava buz gibi. Neden onun için suyu ısıtmadınız?"

"Lanet olası suyu asla ısıtmayız!" Evert savunmaya geçer.

"Lanet olsun, bu küveti çamaşır yıkamak dışında hiç kullanmıyoruz."

"Onun için ısıtmalıydın! Onu çıkarmama yardım et."

İki çift kolun küvete daldığını ve uzuvlarının beni sardığını hissediyorum. Beni sudan çıkarıyorlar, ama hava bana çarptığı anda vücudum daha da sarsılıyor ve dişlerim o kadar şiddetli bir şekilde birbirine çarpıyor ki bir dişimi kırabileceğimi düşünüyorum.

"Çıkar onu, onu ısıtmalıyız."

Evert'in ellerini sırtımda hissediyorum, arıyor, çekiştiriyor. "Deniyorum! Lanet olası düğmeleri ya da çıtçıtları bulamıyorum... kahretsin."

"Çıkar şunu!"

"Üzgünüm, Scratch. Bu ıslak elbise

gitmeli." "Ne-"

Hızlı bir hareketle elbiseyi sırtımdan aşağı yırtıyor ve tenimden sıyırıyor. Çıplaklığım hakkında endişelenmeme fırsat vermeden Sylred beni yumuşak kürklere sarıyor ve evin içine taşımak için kaldırıyor. Kendimi sabitlemek için ellerimi boynuna dolamak istiyorum ama uzuvlarımı hareket ettiremiyorum.

Ayrıca parmaklarımı hissedemediğimi fark ettim. Ya da ayak parmaklarımı.

Belki de prensin büyüsü etkisini yitiriyordur. Belki de tekrar cisimsizleşmek üzereyim. Bu düşünce beni başka bir titreme krizine sokuyor.

Yanağımı Sylred'in göğsüne yaslıyorum çünkü bu çok hoş bir his. Rahatlatıcı. Onun içine gömülmek istiyorum. Beni kulübenin içine taşıyor ve ateşin tam önüne, yere yatırıyor. Ona doğru eğiliyorum, vücudum acı içinde karıncalanıyor.

Titremeye devam ediyorum ve dişlerim takırdamaya devam ediyor. "Bana ne oluyor?"

Evert oturuyor ve kürklerin altından ayaklarımı çıkarıyor. Sylred kürklerin arasından kollarımı ovarken o da ayak parmaklarımı ovmaya başlıyor, aşağı yukarı, aşağı yukarı. Bu konuda gerçekten çok iyi.

"Neden bize bu kadar üşüdüğünü söylemedin?" Evert soruyor. Sesi kızgın geliyor. Hatta öfkeli. "Banyodan çok daha önce çıkmalıydın, seni küçük aptal."

"Soğuk mu?" Kekeliyorum.

Çünkü elbette soğuğun ne demek olduğunu biliyorum ama daha önce hiç *hissetmediğim* için bilmiyorum da. Sürekli sohbet etmekten çenem ağrıyor ama kendimi "Soğuk böyle bir şey mi?" diye sormaya zorluyorum.

Soğuk olmak berbat bir şey. Kış mevsiminde insanların hep sarınıp sarmalandığını görmeme şaşmamalı.

Evert bana inanmaz bir bakış atıyor ve sonra donmuş ayak parmaklarımı avuçlarının içine alıyor. İlk başta ne yapacağını anlamıyorum ama bir sonraki anda eğilip parmaklarımın üzerinden nefes veriyor.

Nefesi nemli ve yakın ve... "Sıcak," diyor, düşünce zincirimi bitirerek. "Seni ısıtmamız gerek, Scratch."

"Giymek için kuru bir şeye ihtiyacı var."

Evert, dikenli ayak parmaklarımdaki sürekli nefes verişlerini zar zor durdurarak, "Burada biraz meşgulüm. Tabii ayak parmaklarının düşmesini istemiyorsan."

Başımı sallıyorum çünkü kesinlikle ayak parmaklarımın düşmesini istemiyorum. Ama sesimi çıkarmıyorum çünkü birden kendimi çok ama çok yorgun hissediyorum. En azından yorgun olduğumu düşünüyorum, çünkü gözlerim kapanıyor ve o sessizliğin içinde yaşayan karanlığa düşmek istiyorum. Yıllar boyunca göz kapakları düşen ve nefesleri düzleşen o kadar çok insan izledim ki bana olan şeyin de bu olduğunu anladım. Dün gece kendimden geçmiş gibiydim, bu yüzden yorgunluğun nasıl bir his olduğuna pek dikkat etmedim.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve göz kapaklarımın ardında dans eden turuncu alevleri görebiliyorum. Evert'in elleri ayak parmaklarıma masaj yapmaya devam ediyor ve sıcak nefesi onları eritmeye devam ediyor. Çok güzel bir his. Çok...güzel...

Sylred'in elleri yanaklarıma çarparak beni korkutuyor. "Uyanık kal," diyor sertçe. "Seni ısıtalım ve kurutalım, sonra uyuyabilirsin. Ama henüz değil. Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve kendimi ona odaklanmaya zorluyorum. Ateş iyi hissettiriyor ve cildimdeki acı verici karıncalanma hissi azalmaya başladı.

"Ona giymesi için kuru giysiler getirmeliyim. Neredeyse hipotermi geçiriyor," diyor Sylred. "Uyumasına izin verme. Hemen döneceğim."

Sylred sıçrayıp yatak odalarından birine koşarken Evert ayak parmaklarımı gereğinden fazla sıkıyor. "Uyanık kal, Scratch."

Sylred çıplak göğüslü ve bir avuç giysiyle odaya geri dönüyor. Göğsüne bakarken birden uykum kaçtı. Sylred üç adam arasında en ufak tefek olanı, ama teni bronz ve pürüzsüz ve kutsal inek, her bir kası tonlanmış ve yağsız. Parmaklarımı karın kaslarında gezdirmek ve göbeğini yalamak istiyorum.

"Giyinebilmen için kürkleri tutacağım, tamam mı?" Sylred yanıma gelerek sordu.

Hâlâ titriyorum ama artık o kadar kötü değil. Yine de üzerimi giyecek gücüm olduğundan emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, nasıl giyineceğimi bile bilmiyorum. Büyük kanatlarım işleri zorlaştırıyor.

"Bilmiyorum..."

"Ona yardım edeceğim. Kürkü tut, Syl."

Evert ayaklarımı indiriyor ve teması kaybettiğim için hemen üzülüyorum. "Hazır mısın?" Sylred kürkümün bir köşesini eline alarak soruyor.

Gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

"Sorun yok, Scratch," diyor Evert. "Bakmayacağım."

Kürkü tutmaktan vazgeçiyorum ve Sylred onu hızla bedenimden uzaklaştırıp görüş alanımı kapatacak şekilde yukarı kaldırıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ama Evert giysileri alıp bacaklarımdan birini kaldırıyor. Yavaşça pantolonun paçasından geçirip dizlerime kadar çekiyor ve sonra aynı şeyi yapmak için diğer bacağımı kaldırıyor.

"Seni ayağa kaldıralım ki bunları yukarı çekebilelim. Bana tutun," diyor sessizce.

Böyle sessizken sesi farklı çıkıyor. Öne doğru eğiliyorum ve yaralanmamış kolumu boynuna doluyorum. Beni ayakta duracak şekilde kaldırıyor ve sonra pantolonumu sonuna kadar yukarı çekiyor. Pantolonun üst kısmını birkaç kez kıvırıyor ve sonra bir büzme ipi kullanarak yerinde tutuyor.

Ayaklarım hâlâ kumaşla kaplı, bu yüzden Evert diz çöküyor ve ayak parmaklarım dışarı çıkana kadar pantolonun paçalarını da kıvırıyor. Pantolon üzerimde kocaman duruyor ama kuru ve sıcak, önemli olan da bu.

"Şimdi gömlek. Kanatlarını içeri sok ve kollarını yukarı kaldır." Belime sabitleyici bir el koyuyor. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, kollarımı kaldırıyorum ve kanatlarımı olabildiğince içeri sokuyorum. Bunu yaptığım anda tamamen savunmasız kalıyorum. Önüm ona açık ve nefesinin biraz kesildiğini duyuyorum ve sonra koku bana çarpıyor.

Evert'ten geldiğini kesinlikle bildiğim ve kokunun açıklanamaz bir şekilde onun tahrik olduğu anlamına geldiği dışında nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

Uyarılmışlığının kokusu havaya yayılıyor ve sadece ne kadar güçlü ve hoşuma gittiğine değil, aynı zamanda onu bu k a d a r kolay tanımlayabildiğime de şaşırıyorum. Belki de bu, gerçek olduğumdan beri gelişen aşk tanrısı güçlerimden biridir? Birinin ne zaman tahrik olduğunu her zaman *bilirdim*, ama şimdi bir şeyleri gerçekten koklayabildiğime göre, belki de bunu böyle yapmışımdır.

Hangisi daha heyecan verici bilmiyorum: bu yeni aşk tanrısı yeteneği mi yoksa onu bu kadar heyecanlandırmış olmam mı? Çok seksi olduğu için bu büyük bir iltifat. Kumaşı yavaşça kollarımdan aşağı ve sonra başımın üzerinden çektiğini hissettiğimde zevkle gözlerimi kapatıyorum. Dokunuşu yumuşak ve tenimi ürpertiyor. Gömlek kürek kemiklerime, tam kanatlarımın çıktığı yere sıkışıyor.

"Bir saniye," diyor sessizce.

Arkama geçiyor ve gömleğin kumaşının arkadan yırtıldığını duyuyorum. Tekrar önüme geliyor ve gömleğin geri kalanını aşağı çekerek göğüslerimi ve karnımı örtüyor. Arkama uzanıyor ve yırtık kumaşı birbirine bağlayarak kanatlarımın arasına sabitliyor.

İşini bitirdiğinde ellerini gömleğin arkasından çekip kollarımı tutuyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Daha yakına eğiliyor ve ıslak saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırıyor. Hâlâ Sylred'in tuttuğu kürkün arkasındayız ve sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissediyorum.

"Yalan söyledim," diye kulağıma fısıldıyor.

Yüzümde şaşkın bir ifade beliriyor. "Ne?"

"Bakmayacağımı söylediğimde. Yalan söyledim."

Sözleri kafama dank ettiğinde yanaklarım utançtan alev alev yanıyor ama onun ateşli bakışlarından başımı çeviremiyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım."

Trollere gerek yok. Neredeyse burada kendi buharlı seks sularımın içinde eriyip gidecektim.

"İşin bitti mi?" Sylred kürklerin arkasından aramızdaki büyüyü bozarak soruyor.

Cevap olarak Evert benden uzaklaşıyor ve hiçbir şey olmamış gibi kürkü aşağı çekiyor. Hâlâ konuşamıyorum.

"Hâlâ ateşin önünde oturması gerekiyor. Artık tehlikede değil ama hâlâ yeterince sıcak değil."

Sylred beni ateşe yaklaştırıyor ve oturtuyor. Saçlarım hâlâ nemli ve sırtımda, omurgamdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. Ateş, halsizliğimi soğuktan çok daha iyi hissettiriyor.

Soğuk parmaklarımı ateşin önünde tutarak, "Demek sıcaklık bu," diye düşünüyorum.

Arkama bakmadan Sylred ve Evert'in birbirlerine baktıklarını biliyorum. Söze dökülmemiş sorularını hissedebiliyorum. Ama onlar bana güvenmiyor, bu yüzden ben de onlara güvenmemeliyim. Yine de ağzım bunun farkında değil gibi görünüyor, çünkü itiraflar ağzımdan çıkmaya devam ediyor. Artık insanlar beni gerçekten duyabildiğine göre bu konuda gerçekten çalışmam gerekiyor.

Evert yaklaşıyor ve kolumu işaret ediyor. "Nedir o?"

Bileğimin iç kısmına, aşk tanrısı işaretinin olduğu yere bakıyorum. Ateş ışığında daha da belirginleşiyor. "Benim numaram."

Evert şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Senin numaran mı?"

"Evet..." Onlara ne kadarını söyleyeceğimden emin değilim ama bu kısmın zarar vermeyeceğini düşündüm. "Benim bir adım yok ama bize numaralar verildi. ML benim numaram. Bin elli."

"ML," diyor Evert. "Em...elle. O zaman senin adın da bu olacak, Scratch."

"Emelle. Hoşuma gitti," diye yanıtlıyor Sylred, benim onun hakkında söylediklerimi taklit ederek.

İşaretlere bakıyorum. "Emelle," diyorum, test ediyorum. "Sence?"

"Ronak'ın seni çağırmak istediği isimden daha iyi," diyor Evert. Kaşlarımı çatıyorum. "İblis mi?"

Evert sırıtıyor ve başını sallıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yorgunca iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iblis değilim."

"O zaman nesin sen ve bu kızın kulübemizde ne işi var?"

Arkamızdan gelen sesle sıçrıyorum ve etrafımda dönüyorum. Ronak kapı aralığında duruyor ve kocaman, kaslı kollarını devasa göğsünün önünde kavuşturmuş. Cidden, adam çok *iri*. Ona bir ağaç gibi tırmanabilirim.

Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Biraz tökezliyorum ve Sylred beni desteklemek zorunda kalıyor ama en azından başarıyorum. Önce Değil'le yüzleşmek için ayağa kalkmam gerekiyor çünkü o bir zorba ve ona çok kızgınım. Eğer ona doğru yürüyecek gücüm olsaydı, yüzüne bir tokat atardım. Muhtemelen. Belki de. Ulaşmak için zıplamam gerekebilir. Korkup kaçabilirim de.

Tamamen inatçılıktan, ne olduğumu kabul etmeyi reddediyorum. Bu onun üzerinde sahip olduğum tek güç ve ne kadar küçük olursa olsun, onun istediği bir şeye sahip olmak ve bunu ona vermemek benim için bir zafer.

"Ben iblis *değilim*."

"Hayır mı?" diye soruyor. Sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi yavaşça bana doğru yaklaşıyor. Adımları ölçülü ve kasıtlı. "Adamızın üzerindeki aşılmaz bir bariyerden geçtiniz," diyerek beni şaşırtıyor. Bariyer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Sana dokunduğumuzda bize büyüyle saldırdın ve kırmızı kanatların var. Eğer bir iblis değilsen, o zaman nesin sen?"

Yerimde duruyorum ve çenemi kaldırıyorum. Şu anda ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum, çünkü bu alemde gördüğüm ilk yüz oydu ve onu gördüğümde kalbim yerinden fırladı. Onu öpmek istedim. Parmaklarımı kaslarında gezdirmek istedim. Yanağımı kaba sakalına sürtmek istedim. Onu açıklıkta dururken gördüğümde, yüzü siyah gözlerindeki hüzünle yumuşadığında, onun sevebileceğim bir adam olduğunu düşündüm. Gücünün ardında saklanan kırılganlığı gördüm ve onu öpüp her şeyi daha iyi hale getirmek istedim.

Ama onun hakkındaki görüşüm bir yalandı. Bir fantezi. O bir pislik, kötü biri ve beni gökyüzünden vurdu. Ve ona aklımın bir parçasını vereceğim.

"Anlamak için ya çok aptal ya da çok sağırsın, ama dikkatini vermek için elinden geleni yap, İlk Değil," diye çıkışıyorum. "Ben bir iblis değilim. Bariyer hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama uçamadığım için düştüm. Ve sana büyüyle saldırmadım. Biri beni lanetledi ya da öyle bir şey. Hiçbiriniz için burada değilim. Bu adaya düşmek bir kazaydı. İnanın bana, bana nasıl davranıldığını düşününce buraya isteyerek gelmezdim."

Not-First aptal ağzını açmaya başladı, şüphesiz başka aptalca şeyler söylemek için, ama ben onun sözünü kestim. "Ve evet, kırmızı kanatlarım var. Bariz olanı gösterdiğin için teşekkür ederim. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, iblislerin böyle kırmızı kanatları olmaz. Sen hiç iblis gördün mü?"

Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Ben öyle düşünmüyorum. Onları gördüm ve size söyleyeyim, kanatlarım cehennemden gelmiş olamayacak kadar güzel. Yani, şunlara bir bakın!" Onları açıp karıştırarak söylüyorum. "Şu tüyleri görüyor musun? Süper yumuşak ve acayip *güzeller*. Ve bu kırmızı renk kesinlikle cehennem kırmızısından çok çiçek kırmızısı. Bunu her salak görebilir. Kanatlarıma bakmayı bile hak etmiyorsun."

Sadece birbirimize bakıyoruz. Kedi kuyruklu adam ve kuş kanatlı kız. Yüzleşme gergin ve Evert ile Sylred'in ne yapacaklarını tam olarak bilmediklerini söyleyebilirim.

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Bak. *Gerçekten* kötü birkaç gün geçirdim, tamam mı? Güçlü bir büyüyle vuruldum, pencereden atladım, gökyüzüne düştüm, bir okla vuruldum, omzum çıktı, ağaçlar tarafından paramparça edildim, yere çakıldım, hareket etmekten tüm kaslarım gerildi, bütün gece bir ağaca bağlı kaldım ve ilk kez üşüdüğüm için neredeyse ölüyordum. Burada pislik olan sensin, ben değil. Beni gökyüzünden vurdun. Canımı yaktın. Ben sana hiçbir şey yapmadım ve sen *beni incittin*-" Sesim çatlıyor ve daha fazla konuşamıyorum çünkü gözyaşlarım beni içten dışa boğuyor.

Lanet olsun. Ben bir ağlayıcıyım.

Bu kadar çok şey söylemek istememiştim ve kesinlikle tekrar ağlamak istemiyordum, hele ki İlk Olmayan'ın önünde, ama elimde değil. Üç yüz de farklı ifadelerle bana bakıyor. Nefes nefese kaldığım için göğsüm kabarıyor ve yüzüm neredeyse ateş kadar sıcak hissediyor ama umurumda değil. Ona duyduğum tüm nefretle İlk-Olmayan'a bakıyorum. O da bana bakıyor.

Üzerimde yükselirken okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor ama ben aşağı bakmıyorum. Bakmayacağım.

Ona bakmaktan boynum ağrıyor. Ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyor. Omzum yerinden çıktığı için acıyor. Gökyüzünden düştüğüm için tüm vücudum acıyor. Kanatlarım uçmaktan acıyor. *Hareket etmekten* her kasım ağrıyor. Ve göğsümün içi, yeni atan kalbimin olduğu yer de acıyor. Çünkü onlarca yıl boyunca görülmenin ve duyulmanın, hissedebileceğim ve dokunabileceğim bir bedene sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Ama artık buna sahip olduğuma göre, ya benimle oynayan, ya benden çekinen ya da düpedüz bana kötü davranan üç saçma sapan adamla karşı karşıyayım. Beni burada istemiyorlar. Var olmamı istemiyorlar. Ve bu canımı acıtıyor.

Not-First yüzüme doğru eğiliyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Sesi hırçın ve karanlık bir şekilde sessiz, ama her kelimeyi telaffuz ediyor. "Şimdi beni dinle. Sana güvenmiyorum. Sana inanmıyorum. Ağlayabilir, bağırabilir ve yalvarabilirsin ama yalanların bana sökmez. Seni izliyor olacağım ve beni ya da sürümü tehdit edersen seni öldürürüm."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla kapıdan çıkıp dışarıda kayboluyor. Uzun, titrek bir nefes aldım.

Sonra çöküyorum.

BÖLÜM 12



Gözlerimi açtığımda, görüşümün ayarlanması ve etrafımı algılamam birkaç dakika alıyor. Küçük bir odadayım. Yumuşak çalı ve otlardan yapılmış ve kürk postlarıyla örtülmüş alçak bir paletin üzerinde yatıyor. Duvarlar sade ve süssüz ama sarmaşıklarla kaplı küçük bir pencere var ve bu pencereden zemine doğru uzanan güneş ışığı çizgileri içeri giriyor.

Çocuklardan birinin yatak odasındayım. Belli ki Ronak'ın değil. Ama acaba Evert'in mi yoksa Sylred'in mi?

Etrafıma bakarken doğrulup geriniyorum. Kaslarım hâlâ ağrıyor, gerilmiş kanatlarım da dahil, ama tüylerimi biraz karıştırıp gerginliğimi gideriyorum. Kırmızı tüylerimden birkaçı yatağın üzerine dökülüyor.

Düşmemek için bir elimi duvarda tutmaya dikkat ederek, belli belirsiz ayağa kalkıyorum. Ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bacaklarım titriyor ama kapıya doğru yürüyüp açmayı başarıyorum. Dışarı bakıyorum ama ana odada kimse yok.

Belki de ön kapıdan çıkıp hiçbiri fark etmeden yoluma devam edebilirim? Ha. Hiç şansın yok. Zar zor yürüyebildiğimi ve bu adanın oldukça küçük olduğunu düşünürsek, beni dakikalar içinde bulacaklarından hiç şüphem yok. Daha güçlü olana kadar burada kalabilirim.

Sessizce dışarı çıkıyorum ve ana odaya bakmak için zaman ayırıyorum. Parmaklarımı masanın etrafında duran farklı tarzdaki sandalyelerde gezdiriyorum. Her birinin hangi adama ait olduğunu merak ediyorum. Tarzları çok farklı. Birinde oymalar, diğerinde kakmalar var.

ve bir tanesi de ağaç gövdesinden yapılmış gibi görünüyor. Devasa boyutuna bakarak bunun Ronak'a ait olduğunu tahmin ediyorum.

Ön kapı açılıyor ve Sylred'in bir kucak dolusu kesilmiş odunla içeri girdiğini görmek için arkamı dönüyorum.

Beni görünce durdu. "Uyanmışsın." "Evet. O

senin odan mıydı?"

Başını sallıyor. "Evert'in." Yanındaki odun yığınını yere atmak için şömineye doğru yürür.

"Hâlâ tişört giymiyorsun," diye geveledim.

Sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Bir tek sende var."

Aşağı bakıyorum. "Ah. Doğru. Bunun için özür dilerim..." Kaşlarımı çattım. "Geri mi istiyorsun?"

Yüzünde bir dehşet ifadesi belirir. "Sen... Sen..." Boğazını temizliyor. "Hayır. Sende kalsın."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Zavallı adam hemen burada soyunacağımı sanıyor.

Önce ödünç aldığım pantolonuma, sonra da onunkine bakıyorum. Benimki yumuşak ketenden, onunki ise deriden yapılmıştı. "Ama fazladan pantolonun vardı?"

Omuz silkiyor. "Derileri ketenlerin üzerine giyiyorum."

"Oh," diyorum, deri pantolonuna tekrar bakarak. "Bu her şeyi gerçekten terli ve yapışkan yapmıyor mu?" diye soruyorum. "Bu rahatsız edici olmalı, değil mi? Gerçekten bildiğimden değil. Daha önce hiç deri giymedim. Ama güneyde her şeyin çok çabuk bunaltıcı olabileceğini bilecek kadar motorcu ve BDSM üyesi izledim. Oh, ve lateks. Şu tam vücutlu tulumlardan. Bir keresinde herkesin onlardan giydiği bir partiye gitmiştim. İşler gerçekten gıcırdıyordu."

Sylred bir an için bana göz kırptı. "...Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Ona el salladım. "Cevap vermene gerek yok. Kendi kendime konuşmaya alışkınım. Neyse, yakında pantolonunu geri vereceğim. Belki elbisemi düzeltmeye çalışabilirim. Yapış yapış toplardan ben sorumlu olmak istemem."

Zavallı adam kızarıyor. Bronz yanaklarının üst kısımlarının koyulaştığını görebilmem gerçekten çok tatlı. Sarı sakalı çoğunu kapatıyor ama yine de orada.

Hâlâ rahatsız edici bir sessizlik içinde dururken karnımdan gelen bir ses beni irkiltiyor. Bir elimi karnımda sıkıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne oluyor lan? Ölüyor muyum ben?"

Bana birkaç kez göz kırpıyor. "Sanırım açsın."

Yavaş, geniş bir gülümseme yayılıyor dudaklarıma. "Aç mısın? Aç mıyım?"

Sanki deliymişim gibi alaycı bir tavırla başını sallıyor ama benim gülümsemem daha da artıyor. "Gerçekten yemek yiyebiliyorum!" Nefes nefese söylüyorum.

Heyecanımı kontrol edemiyorum. *Sonunda* yemek yiyebileceğim. Yıllar boyunca hayalini kurduğum ve özlemle baktığım tüm o yiyecekler ve içecekler zihnime hücum ediyor ve ağzım sulanıyor. Birdenbire bir saniye daha bekleyemem.

"Şimdi yiyebilir miyim? Lütfen?" Umutsuzca soruyorum.

Çünkü beni esir tutmalarına ve iblis olduğumu düşünmelerine rağmen görgülü biriyim. Ben böyle bir hanımefendiyim.

"Ne yersen ye, umurumda değil. Yenilebilir her şeyi yerim."

"Elbette. Otur," diye emrederek masayı işaret etti.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Oymalı sandalyeyi seçiyorum ama kanatlarıma engel oluyor. Oturmam için çok büyükler. Sonra diğer iki sandalyeyi deniyorum, ama üçünün en büyüğü bile kanatlarımı tam olarak almıyor.

Vazgeçip onun yerine yere oturmaya karar veriyorum ve kürk halının üstüne yerleşiyorum. Sylred hareketlerim ya da oturma seçimim hakkında yorum yapmıyor ama bazı tahta kutuları ve çekmeceleri karıştırdıktan sonra önüme yiyeceklerle dolu tahta bir tabak ve dolu bir fincan koyuyor. Daha önce hiç görmediğim meyve ve sebzelerin yanı sıra büyük bir parça et de var. Nefis kokuyor ve midemden bir hırlama sesi daha geliyor, bu da beni güldürüyor.

Hemen yemeğe yumuluyorum ve etten ilk ısırığı aldığımda yüksek sesle inliyorum. Tadı dumanlı ve baharatlı ve ağzımda adeta eriyor. Dakikalar içinde mideye indiriyorum.

Kemiğine kadar yiyorum ve sonra sebzelere geçiyorum. Yeşil ve uzunlar, yanlarında sarı noktalar var. Tadı toprak gibi ama ben seviyorum çünkü merhaba, yemek! Daha sonra

Son meyve, ısırdığımda ve tatlı nektar selini tattığımda o kadar şaşırıyorum ki, inlemekten ve tekrar gülmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, yemekler çok lezzetli. Daha çok yemek istiyorum. Her şeyi yemek istiyorum. Bana bütün yiyecekleri ver. Şu andan itibaren, her yerde, her zaman, her çeşit yemek var. Sürekli karnımı doyurmak istiyorum. İlişkileri boş ver, yemeği yeni aşkım yapacağım. Belli ki tüm fantezilerimi aşk ve seks üzerine kuruyormuşum. Bunca zamandır özlemimi yemeğe odaklamalıydım.

Yenilebilir her şey bittiğinde, tabağı yalayıp temizlememek için kendimi zor tutuyorum. Zar zor.

Tahta bardağı elime alıyorum ve geriye doğru eğerek son damlasına kadar suyu boşaltıyorum. Tadı o kadar saf ve soğuk ki tüm ağzım daha fazlasını istiyor. Zevkle iç çekiyorum çünkü kendimi çok tok ve iyi hissediyorum. Tat alma tomurcuklarım tüm bu yeni tatlar karşısında çılgına dönüyor.

"İkincisi, biraz daha wa-" Başımı kaldırdığımda cümlemin ortasında durdum.

Üç adam da kapının yanında durmuş bana bakıyorlardı. Hiçbirinin içeri girdiğini duymadım, ama yemeğime o kadar dalmıştım ki, muhtemelen kabinden geçen bir izdihamı duymazdım. Ayrıca fark etmediğim, ama şimdi bariz bir şekilde ortada olan şey, havadaki yoğun uyarılma kokusuydu ve bu konuda yeni olduğumu biliyorum, ama üçünden de geldiğinden oldukça eminim.

"Oh. Hey," dedim.

Ellerimle ağzımı siliyorum, çünkü bakmaya devam ediyorlar. Belki de çeneme bir parça yemek falan yapışmıştır? Hala bir şey söylemediklerinde, "Ne?" diye bağırıyorum.

Evert başını sallar. "Yok bir şey," diyor büyüyen bir sırıtışla, gamzelerini odaya getirerek. "Sen sadece... yemeğinden gerçekten keyif aldın. Bu konuda çok ses çıkardın."

Sylred öksürüyor.

"Ah, daha önce hiç yemek yemedim," diyor ağzım, ben durduramadan. Ronak gözlerini bana dikiyor. Oops. "Yani... daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim," diyorum hızlıca, ifademi daha az şüpheli görünecek şekilde düzeltmeye çalışarak. "Her şeyin tadı... her şeyin *tadı vardı*. İnanılmazdı. Tüm tatlar... Bu kadar çok tat olabileceğini hiç bilmiyordum."

Şimdi çenemi kapatacağım.

Evert, "Acaba bu sesleri başka aktiviteler sırasında da çıkarıyor mu?" diye soruyor.

Sylred yanakları tekrar kızarırken bile güler. Not-First sadece sırıtıyor.

Bu ima karşısında gözlerimi hepsinin üzerinde kısıyorum. "Hiçbiriniz bunu öğrenecek kadar şanslı olmayacaksınız. Beni esir mi tutuyorsunuz, yeniden üye mi? Ben gardiyanlarımla seks yapmam."

Ronak kollarını kavuşturur. "Biri bana içeride hâlâ ne yaptığını söylemek ister mi?"

Sylred sabrını kaybeder ve oflar. "Yaralıydı ve açlıktan ölüyordu, Ronak."

"Sen bir aptalsın. O bizim mahkûmumuz olmalı, misafirimiz değil."

Sylred omuz silkiyor, sanki Ronak'ın öfkesinin muhatabı olmak onu hiç etkilemiyormuş gibi. Onu İlk Olmayan'la karşı karşıya görmek oldukça seksi. "Öyle bile olsa. Biz barbar değiliz. Kadınlara o şekilde davranmayız."

Ronak o kadar öfkeli görünüyor ki, o kocaman yumruklarından birini geri çekip Sylred'i oracıkta yere sermesinden korkuyorum. Siyah gözleri bana kayıyor ve içlerinde kaynayan nefreti görünce irkiliyorum. "Covey toplantısı. Şimdi."

"Bu ne anlama geliyor?" Ayağa kalkarak soruyorum. "Defol demek," diye tersliyor İlk Olmayan beni.

Tanrım, ne pislik ama.

Onu azarlamamak için dilimi ısırıyorum, çünkü zaten bir faydası yok. O benden hoşlanmıyor, ben de ondan hoşlanmıyorum. Ona ters ters bakıyorum, ondan kesinlikle korkuyor olmama rağmen hiç korkmuyormuş gibi *davranıyorum*. Yani, muhtemelen beni bir dal gibi ikiye ayırabilir.

Güzel ve dramatik bir çıkış yapabilmek için kapıya doğru tepiniyorum. Basmaya çalışıyorum. Sonunda ayağım takıldı ve neredeyse Sylred'in üzerine düşüyordum. Beni yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı.

"Gördün mü? İyi olan sensin," diyorum ona, göğsünü okşayarak. Çıplak göğsünü. Ben de biraz ovalayabilirim. Ne? Elimde değil. Aslında durmam için elimi çekmesi gerekiyor. Hoppala.

Kendime geldiğimde ön kapıdan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan çarparak kapatmaya çalışıyorum ama sadece dallardan oluştuğu için doğru etkiyi yaratmıyor ve huysuz çabam için bazı kıkırdamalar duyuyorum.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"Bunu duydum," diyor Evert kapının arkasından.

"Güzel!" Şak diye söyledim.

Ben uzaklaşırken tekrar güldüğünü duyuyorum.

"Bahçede kal," diye bağırıyor İlk Olmayan. "Eğer seni kovalamak zorunda kalırsam, bu senin için iyi bitmeyecek."

"Belki de uçup gideceğim!"

"Sadece dene!" İlk Olmayan havlayarak karşılık verir.

"Yapmayacak," diyor Sylred. "Zar zor ayakta durabiliyor. Uçacak ya da bir yere koşacak kadar güçlü değil." Lanet olsun. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Kulübenin arka tarafına doğru yürüyorum, böylece pencerelerden geçerken beni görebiliyorlar. Yine de bahçede kalmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Gizli bir kovan toplantısı mı? Kulak misafiri olacağıma bahse girebilirsiniz.

Bahçedeyken, diğer taraftan evin arkasına doğru sürünüyorum. Casuslukta iyiyimdir. Bunu elli yıldır yapıyorum. Sinsice ilerlerken sırtımı evin duvarına veriyorum, ancak ön tarafa, pencerenin altına geldiğimde duruyorum.

Dinlemek için çömeliyorum. "-ve bu olamaz," diyor Ronak.

"Birimiz her zaman ona göz kulak olmak için buradaydı. Endişelerinizi anlıyorum ama boş yere telaşlanıyorsunuz," diye yanıtlıyor Sylred.

"Hiçbir şey mi?" Ronak karşılık verir. "Şu anda burada olmasının bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Bizi sabote etmek için biri tarafından gönderildi ve ne olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Yine de bizi sabote etmek için burada olduğundan pek emin değilim," diyor Sylred. "Buraya gelen diğer herkes açıkça yüksek fae tarafından gönderildi. Bizi öldürmek için aktif olarak geldiler. O düşmanca bir şey yapmadı."

"O zaman bizi kandırmaya çalışıyor. Savunmamızı düşürmemizi sağlamaya çalışıyor." Sylred iç çekerek, "Zamanlama şüpheli," diye kabul etti.

"Kesinlikle," diye katılıyor Ronak. "Ne olduğunu kabul etmiyor, hatta ona iblis dediğimde beni inkâr etmeye devam ediyor. Ayrıca, o

sadece-

kalemlerin gökten adamıza düşmesi -*geçilmez* bir bariyerden *geçerek*, dikkatinizi çekerim- tam da kraliyet itlaf denemelerinden önce mi? Hayır, zamanlama şüpheli. Ben tesadüflere inanmam. Ya bir dikkat dağıtıcı ya da bir casus. Ya da ikisi de. Ve sen onu duydun. Bizi daha önce görmüş, izlemiş. Hatta bizi *değerlendirdi*. Casusluk yaptığını *itiraf etti*."

"Eğer buraya yüce fae tarafından gönderildiyse, o zaman o bariyer de neyin nesiydi?" Sylred soruyor.

Mırıldandığım cevabın tamamını duymuyorum. "Tam da odaklanmamız gereken bir anda dikkatimizi dağıtmak için," diyor Ronak. "Beş yıldır burada sürgündeyiz ve şimdi itlafa haftalar kaldı. Aklımızın hedefimizde, yani eve dönmekte olması gerekiyor. Dikkatimiz dağılırsa bunu yapamayız. Kovan bağlantımızı olumsuz etkileyip etkilemeyeceğini de bilmiyoruz. Olduğumuz her şeyi, istediğimiz her şeyi sabote edebilir. Bunu riske atamayız. Onu çok dikkatli izlemeliyiz. O yüzden aletlerinizi pantolonlarınızda, aklınızı da hedefimizde tutun ki bu Tanrı'nın unuttuğu adadan kurtulabilelim, yoksa onu hiçbirinizin bulamayacağı bir yere bağlar ve kuşlara bırakırım."

Kırmızı görüyorum. Cehennem ateşi iblisi kırmızısı gibi değil, çünkü ben kesinlikle bir iblis değilim. Ama o kadar kızgınım ki renkleri göremiyorum. Ama öfkemin altında aynı zamanda çalkalanan bir üzüntü çukuru var.

Tanrım, sanki bir türlü rahat edemiyorum. Tam etrafımdakilerin aydınlanmaya başladığını düşünürken Ronak geri geliyor ve beni tekrar gölgede bırakıyor.

"Peki ya yanılıyorsan?" Sylred soruyor. "O zaman ona bu şekilde boşuna davranmış oluruz."

"Kovanımızı korumak benim görevim. Eğer onun duygularını incitmekle hayatımızı kurtarmak arasında kalırsak, seçim yapmak çok kolay. Herkesin dizginlemesi gerekiyor. Atlatmamız gereken sadece birkaç hafta daha var. Küçük de- mon geleceğimizi riske atmaya değer mi?"

Cevapları duymuyorum ama başlarını salladıklarını varsayıyorum.

"O zaman anlaştık. Onu izleyeceğiz ve eğer
ihtiyacım var. Dikkatini dağıtmak yok, numaralarına ya da cazibesine kapılmak yok. Şimdi git onu tekrar bağla."

Gözetleme yerimden hızla ayrılıp kulübenin arkasına ve bahçeye doğru koşuyorum. Madem gidiyorum, biraz yiyecek saklamayı deneyebilirim.

tekrar bağlanmak için. İlk Olmayan'ın beni tekrar besleyeceğini kim bilebilir? Artık yemeğin tadına baktığıma göre, hiçbir öğünü kaçırmak istemiyorum.

Gördüğüm ilk meyveyi koparıyorum. Bir tür çalıda yetişiyor ve meyveler açık mor renkte ve yaklaşık bir göz büyüklüğünde ve şeklinde. Pantolonumun cebine bir avuç dolduruyorum ve sonra dönüp turuncu meyvelerin yetiştiği başka bir bitkiyi yakalayıp onu da dolduruyorum.

Sylred köşeyi dönüp beni fark ettiğinde elime başka ne geçebileceğini görmek için arkamı dönüyorum. Kirli ellerime baktığını görüyorum, sonra mavi gözleri iri ceplerimde geziniyor.

Tam bana onları boşalttıracağını düşündüğüm anda başını sallayıp "Hadi" diyor.

"Ya istemezsem?"

O bana gözlerini kısarak bakıyor, ben de gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu dar gözle meydan okuma oyununu bütün gün oynayabilirim dostum.

Gözümü kırptım. Lanet olsun.

Sırf onu kızdırmak için kısa bir süre diğer yöne gitmeyi düşündüm. Hmm. Hayır. Sadece bir kez koştum, ama hayranı değildim.

Tamam, belki de inatla durduğum yerde kalabilirim?
Beni ağaca geri götürmesi için fiziksel olarak zorlamasını mı?

Üstsüz olduğu için bu eğlenceli görünse de, ceplerimde stokladığım değerli meyvelerimi ezmek istemiyorum. Öncelikler, biliyor musun?

Ayrıca, iyi olan o ve şansımı zorlamak istemiyorum. Bana iyi davranmaya devam etmesini tercih ederim. Ayrıca hala bana güvenmelerini sağlamak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu onlara kötü adam o l m a d ı ğ ı m ı göstermek.

İç çekerek ona doğru gittim. "O göz bakışını kazanabilirdim, bilesin diye söylüyorum."

Beni ağacıma götürüp oturmam için işaret ederken gülümsüyor ve başını sallıyor.

Sert zeminde otururken kıçım ağrıyacak, bu yüzden biraz somurtuyorum. "Oturacak bir şey bulamaz mıyım? Lütfen?" Göz kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

İlk başta, bariz manipülasyonumu yüzüme vuracağını düşündüm, ama sadece iç geçirdi ve bir şeyler almak için kulübeye doğru yöneldi.

şey. Hah. Kirpik numarasının gerçekten işe yaradığını kim bilebilirdi? Geri döndüğünde, bir kürk postu katlayıp benim için yere koydu.

Üzerine oturdum ve tatlı tatlı gülümsedim. "Artık birinci olabilirsin."

"Bize hâlâ birinciliğin ne anlama geldiğini söylemediğinize göre, sanırım fazla heyecanlanamam."

"Oh, bu iyi bir şey. Güven bana."

"Kim olduğunu söylersen belki söyleyebilirim."

"İyi deneme."

Etrafımdaki el yapımı ipleri bağlamaya başlarken omuz silkiyor. Tekrar ayağa kalkmadan önce bağların sağlam olup olmadığını kontrol ederken onu izliyorum.

"Buraya bizi gözetlemeye mi geldin?"

"Hayır. Çok güzel, çok şeytani olmayan kanatlarım üzerine yemin ederim ki ben bir casus değilim."

"Sanırım öğreneceğiz."

Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor. Yalnız kaldığımda, bağlarımı test ediyorum. Sağlamlar ama İlk Olmayan'ın beni bağladığı zamanki kadar sıkı değiller. Oldukça fazla hareket kabiliyetim var, bu yüzden ceplerime doldurduğum meyvelere kolayca ulaşabiliyorum.

Hareket etmek için daha fazla alana sahip olduğumdan, kolumu ağaç kabuğuna doğru uzatıyorum ve başka bir parça koparmaya çalışıyorum. Olabilir. Yapacak başka bir şeyim yok gibi. Evert el koyduğundan beri eski parçamın nereye gittiğinden emin değilim. Bu çok üzücü çünkü o parça üzerinde çok çalışmıştım. Onu tutmayı gerçekten seviyordum. Bir şeyleri tutabilmek ve onlara dokunabilmek benim dünyamı gerçekten sarsıyor.

Ağaca yaslanıp oturmak arasında uyukluyorum... ve ağaca yaslanıp oturuyorum. Ne diyebilirim ki? Çok sıkıcı.

Kendime geldiğimde hava kararmıştı. Birisi bana bir yığın fındık, biraz daha meyve ve bir su tulumu bırakmış. Kulübeye bakıyorum ve pencerelerden şöminenin yumuşak ışıltısının geldiğini ve bacadan dumanların yükseldiğini görüyorum. Pişmekte olan etin kokusunu da alabiliyorum ve midem gurulduyor. Sanırım mahkumlara taze pişmiş et verilmiyor.

Dalgınca kolumu kaşıyorum. O noktayı kaşımadan çok uzun süre durmayı sevmiyorum. Kurnaz, işbirlikçi küçük bir kaşıntı ve tekrar kazanmasına izin vermeyeceğim.

İçerideki adamları duyabiliyorum, muhtemelen masanın etrafında yemek yiyorlar. Eminim o güzel etin tadını çıkarıyor ve ateşin yanında sıcak bir şekilde iyi vakit geçiriyorlardır. Keşke ben de onlarla birlikte içeride olsaydım. Biriyle konuşmak için ölüyorum. Bu ciddi bir bağımlılık.

Ayrıca, geceleri burada yalnız olmak biraz ürkütücü. Ya bir ayı gelip beni yemeye karar verirse? Eminim lezzetli görünüyorumdur. Ya da belki bu diyarda beni iğnesiyle felç edip yuvasına sürükleyebilecek çılgın dev bir böcek vardır.

Arkamda bir hışırtı duyduğumda sıçrıyorum. Karanlık ormana bakıyorum ve bir sincabın kaçtığını görüyorum. Rahatlamış bir iç geçirdim. Belki de en iyisi hayal gücümün beni alıp götürmesine izin vermemekti. Ama hayal gücüm ve koşma yorumum kendimi eğlendirmek için sahip olduğum tek şey, bu yüzden ilk başvurduğum şey. Zaman geçirmek için insanlar aleminden bazı şarkılar söylüyorum. O insanların akılda kalıcı melodileri var. Ve evet, tamam, söylediğim şarkıların çoğu doksanların erkek gruplarından. Yargılamayın. O zamanlar çok havalıydı.

Tüm yiyecek ve suyu birkaç dakika içinde tüketiyorum. Bir ağaca tutsak olmak açlık işi. Neyse ki uyumadan önce ağaçtan yeni bir kabuk parçası koparmayı başarmakla kalmadım, aynı zamanda bağlarımı biraz daha gevşettim.

Çok daha fazlası.

Teknik olarak özgürüm ama hâlâ burada oturuyorum çünkü bu gece için planlarım var ve yakalanmak istemiyorum.

Ateşin söndüğünü ve kulübenin sessizleştiğini görene kadar bekliyorum. Ağaçların arasındaki küçük açıklığımdan yıldızları izliyor ve ormanın sesini dinliyorum. Burası huzurlu ve hava tatlı, yüzümdeki saçları gıdıklayan sakin bir esinti var.

Herkesin uyumasını yeterince beklediğime kanaat getirdiğimde, kendimi dikkatlice iplerden kurtarıyorum ve ayağa kalkıp tatmin edici bir iç çekişle kollarımı ve kanatlarımı geriyorum. Omzuma dikkat etmem gerekiyor çünkü hâlâ hassas ama şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Belki de normalden daha hızlı iyileşiyorumdur.

Kulübeye doğru yürüyorum ve pencereden içeri bakıyorum. Ana oda karanlık ve boş. Bütün çocuklar odalarında. Gizli toplantıları çok şey ortaya çıkardı ve Ronak'ın sözleri tekrar tekrar aklımda dönüp duruyor.

Sabotaj. Casus. Şeytan.

Bunların hiçbiri olmadığımı biliyorum ama bu bana yardımcı olmuyor. Bana güvenmemelerinden ne kadar nefret etsem de, onlar için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Bu adaya düşmem onların suçu değil. Kovan bağlantıları ya da bahsettikleri itlaf hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama hayatlarını mahvetmek istemiyorum.

İstediğim şey, uzun yıllardır sahip olmayı arzuladığım şey: bağlantı.

Diğer insanlarla bağlantı kurmak ve istenmek istiyorum. *Her şeyi* hissetmek, koklamak, görmek, duymak ve tatmak istiyorum. Ama burada istediğimi elde edemeyeceğim. Bu çok açık. İşte bu yüzden bağlarımı gevşetirken bir aydınlanma yaşadım. Bu adadan gitmem gerekiyor. Gitmeli ve bana düşman gözüyle bakmayan insanlarla birlikte yaşayabileceğim bir yer bulmalıyım.

Kim bilir, belki de dışarıda öpücüklerimi hak edecek ve bana tamamen bağlanacak başka bir ateşli kovan vardır.

Bir kız hayal kurabilir.

Beni öldürse bile kendi gerçek aşkımı bulacağım. Ve seks yapacağım. Bir sürü ateşli, buharlı seks. Çünkü orgazm. Orgazmlar harika görünüyor. Ben de istiyorum.

Sorun şu ki, düzgün bir şekilde uçana kadar bu adadan ayrılamam. Bu da beni planıma getiriyor. Her gece herkes uyuyana kadar bekleyeceğim ve sonra uçmak nefes almak kadar kolay olana kadar kıçımı yırtacağım.

Kulübeden uzaklaşıp ormanda ay ışığının biraz göründüğü hafif bir açıklığa doğru yürüyorum, kulübeyi hâlâ görüş alanımda tutmaya dikkat ediyorum. Adamlardan biri uyanırsa diye, gölgeleri kendi avantajıma kullanıp aceleyle ağacıma geri döneceğim.

Ağaçların gölgesinde, gecenin gizli sesleriyle çevriliyim. Hayvanlar koşuyor, böcekler cıvıldıyor, yapraklar hışırdıyor. Orman

Güzel de kokuyor. Kokuları bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir. İnsanlar onlar hakkında çok konuşuyor gibiydi.

Kokuları tanımlamak için türlü türlü yollar buldular ve açıkçası abarttıklarını düşündüm ama haklıydılar. Çok farklı kokular çok farklı tepkilere neden oluyor. Pişmiş et gibi bazı kokular ağzımı sulandırmaya yetiyor. Diğerleri, çimen kokusu gibi, sakinleştirici bir etkiye sahip. Bazıları da, Sylred'in göğsüne bastırdığım zamanki kokusu gibi, hayır.

Hayır. Oraya gitmiyorum. Nasıl koktuğunu düşünmeyi bırak. Artık esirleri koklamak yok, Emelle.

Emelle.

En azından, tüm bu durumun dışında, sonunda bir ismim var. Bu da bir şeydir.

Kanatlarımı hissetmek için birkaç kez daha açtım. Neden bu kadar ağır olmak zorundalar? Kırmızı tüylerimi karıştırıyorum ve sivri bir çubuğa bastığımda ayaklarıma bakıyorum. Aşk tanrısı kıyafetimin ayakkabıyla gelmemesi çok kötü.

Bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine kenetleniyor ve bu fiziksel bedenin aynı zamanda bazı özel işlerimi halletmemi gerektirdiğini fark ediyorum. İşemek için hızla bir çalının arkasına geçiyorum. Ahhh. Bu daha iyi. İşemenin böyle bir rahatlama getireceğini kim bilebilirdi?

Artık bu işi hallettiğime göre, uçma alıştırması yapabilirim. Çünkü yeni fiziksel kanatlarımda ustalaşacağım ve mümkün olan en kısa sürede buradan gideceğim. Başka seçeneğim yok. Burada kalamam. Çocuklar için bir şeyler ters giderse beni suçlarlar ve Ronak da peşime düşer.

"Tamam Emelle," diyorum sessizce kendi kendime. "Bunu yapabilirsin."

Kırmızı tüylerimi düzeltiyorum ve sağa sola bakıyorum. Kanat açıklığım vücudumdan daha uzun, belki bir metre kadar. Görünmezken uçmak çok kolaydı. İçgüdü orada, sadece ona uyacak kasları geliştirmem gerekiyor.

Koşar adımlarla havaya sıçrayıp kanatlarımı açıyorum. Birkaç kez kanat çırpıyorum ve sonra tekrar yere iniyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Küçük açıklığımda bir ileri bir geri.

Koş, sıçra, kanat çırp, yere in, tekrarla.

Kaslarım yanmaya başlıyor, alnımda ve sırtımda bir ter tabakası oluşuyor ama devam ediyorum. Kanatlarımı daha fazla kaldıramayana kadar bu şekilde çalışıyorum.

Ağacıma geri dönerken arkamda yerde sürüklenmelerine izin veriyorum. Bunun berbat bir kanat görgü kuralı olduğuna eminim ama o kadar yorgunum ki.

Ter gömleğimi ıslatıyor ve açık pembe saçlarım enseme yapışıyor. Neredeyse ağacın dibine yığılıyordum ve tekrar bağların içine girip derinin tamamını indirdiğimde gökyüzü grinin yumuşak bir tonuna dönüşmüştü.

Gecenin son demleri sabaha teslim olmak üzere kaybolduğunda, dalıp gidiyorum. Yıldızları hayal ediyorum. Biri olmayı, gökyüzünde tek başıma dans etmeyi, ayın yanında parıldamayı hayal ediyorum. Yıldız olmak, aşk tanrısı olmaktan çok da farklı değil. İnsanlar diler ve yıldızlar yerine getirmeye çalışır, ama yıldızlar kendilerini feda edip düşerken bile, birçok dilek boşa gider, tıpkı birçok aşkın kaybolduğu gibi.

BÖLÜM 13



Güneşle birlikte uyan.

Bu doğru değil. Aslında başımda biriyle uyanıyorum, yüzümdeki güneşi engelliyor.

Sesiyle irkiliyorum ve yakınlaşıyorum, gözlerim Evert'in sırıttığını görmeye alışıyor, güneş başının arkasında bir hale gibi.

"Bu kadar küçük bir Scratch'in bu kadar gürültülü horlayabileceğini kim bilebilirdi?" Ağrıyan kaslarımdan inleyerek doğruluyorum. "Ben horlamam."

Öne doğru uzanıyor ve saçıma takılmış bir dalı çıkarıyor. "Omzundaki de salya birikintisi değil sanırım?"

Sağa doğru sarsılıyorum ve çenemle omzuma bulaşan sıvıyı hızla silerken bir yandan da ona ters ters bakıyorum. "Yorulmuştum."

"Ah?" diyor, elindeki dalla oynuyor, parmaklarının arasında çevikçe çeviriyor.

İtiraf etmeliyim ki, güzel görünen elleri var. Ve damarları olan kaslı ön kolu da... Mmmm.

"Bütün gün ve gece oturmak seni yoruyor mu, Scratch?" Ah, keşke bilseydi.

"Belki de esaret altında tutulmak bana iyi gelmiyordur." "Belki," diye kabul ediyor ve dalı bir kenara fırlatıyor. "Hazır mısın Bize kim ve ne olduğunu söyler misin?"

Kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum ama bağlarımın ne kadar gevşek olduğunu göstermeden bunu yapamıyorum, onun yerine kollarımı kucağıma koyuyorum.

"Duruma göre değişir. Beni bağlamayı ve öldürmekle tehdit etmeyi bırakırsan söylerim. Ayrıca yemek için daha fazla et istiyorum. Ve meyve. Ve üzerinde uyumak için fazladan kürk. Bir de benimle konuşmalısın çünkü konuşacak biri olmadan çok sıkıcı oluyor."

"Çocuklara şartlarınızı bildireceğimden emin olabilirsiniz," diyor kuru bir sesle.

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğin, İlk Olmayan'a soracaksın ve o karar verecek."

Evert kollarını kavuşturur, sırıtışı yüzünden düşer. "Yok artık. Ama biz bir sürüyüz. En azından önümüzdeki birkaç hafta için. O zamana kadar birlikte çalışmak zorundayız."

"Gerçekten mi?" Masumca sordum. "Çünkü bana öyle geliyor ki buralarda yetki onda."

Burada olacağım, kocaman bir kaşık tutup tencereyi karıştıracağım. Bütün gün karıştıracağım ve gerçekten iyi bir şeyler pişireceğim.

Gözlerini bana dikti. "Ne yaptığını biliyorum, Scratch." "Ne demek istediğini anlamıyorum, Üçüncü."

Homurdanarak bana yaklaşıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. O bu kadar yakınken beynim çılgınca seks hayalleri kuruyor. Başarıyorum - onu tamamen soyuyorum ve zihnimde zıplatıyorum. Seksi gözümde canlandırma konusunda gerçekten iyiyim.

"Bana ne olduğunu söyle," diyor sessizce, dudakları kulağımın hemen yanında.

Aldatıcı, aldatıcı Üçüncü.

Eğer cevaplar için beni baştan çıkarabileceğini düşünüyorsa, başka bir şeyi var demektir. Çünkü merhaba, ben bir aşk tanrısıyım. Eğer biri baştan çıkarıcı olacaksa, bu ben olacağım.

Bu yüzden başımı çevirip burnumu boynuna dayıyorum ve ardından dudaklarımı ve dilimi kullanarak izleri yatıştırmak için onu nazikçe ısırıyorum. Onun hem şaşkınlık hem de açlık içinde titrediğini hissedebiliyorum. Yemek için açlıktan bahsetmiyorum.

"Beni serbest bırak," diye fısıldıyorum kulağına boğuk bir sesle, çünkü bunu yapıp yapmayacağını görmek istiyorum.

Arkasına yaslanıyor ve ben onun berrak mavi gözlerindeki arzuyu görebiliyorum. Aramızdaki çekim çok açık. Buraya ilk geldiğimden beri öyle. Onun uyarılmış hali havayı doyuruyor ve ben derin derin içime çekiyorum.

Burada herhangi bir aşk tanrısı gücünün müdahalesine gerek olmadığı açık. Bizde fazlasıyla var. Ya da belki kalplerde. Göz kırp, göz kırp.

Bağları çözmeye başlamak için ağacın yanına gittiğinde ağzım şaşkınlıkla açılıyor. "Vay canına, gerçekten işe yaradı mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Buraya seni bir süreliğine serbest bırakmak için geldim." "Oh." Ellerimdeki ipleri hızla sıkıca çekiyorum, mo-ondan saklamalıyım. Gerçekten ne kadar gevşek olduklarını bilmesini istemiyorum, yoksa işim biter. Beni çözdüğünde ayağa kalktım ve yüzümü buruşturdum. Belki de dün gece biraz fazla uçma alıştırması yaptım.

Evert yüzümdeki acı ifadesini yanlış anlıyor ve kaşlarını çatıyor. "İpler çok mu sıkıydı?"

"Hayır."

Kaşları derinleşiyor ve mavi gözleri vücudumda geziniyor. "Yaralarından bazılarını kaçırdım mı?"

"Hayır, sanırım hepsini aldın. Sadece biraz ağrım var." "Omzun mu?"

Başımı sallıyorum, çünkü bu da en iyi cevap. "Evet. Ve kanatlarımı."

Bunu kabul ediyor ve sonra bana bir parça yuvarlak meyve atıyor. Açlıktan ölüyorum, bu yüzden hemen ısırıyorum. Dişlerim kabuğunu kırar kırmaz burnumu kırıştırıyorum ve ağzımdan geri çekiyorum.

Evert gülüyor. "Önce kabuğunu soyman gerekiyor."

"Acı deriyi ısırmadan *önce* bu iyi bir bilgi olurdu."

Meyveyi kucağıma aldım ve soymaya başladım. Kırmızı kabuğu soyduğumda, içinde sulu pembe bir meyve buluyorum. Tadı *harika*. Dudağımdan aşağı biraz meyve suyu damlamasına izin veriyorum. Kaçan suyu yavaşça yalıyorum, dilimin alt dudağımda gezinmesine izin veriyorum.

Daha önce tahrik olduğunu düşündüysem bile, şimdi havadaki ağır önsezinin yanında hiçbir şey. Güçlerime yaptığım bu yeni eklemeyi gerçekten seviyorum. Oldukça kullanışlı.

Meyvenin son lokmasını yavaşça ağzıma atıyorum ve yutmadan önce tahrik edici bir şekilde ısırıyorum.

Yüzündeki ifadeye sırıtıyorum. "Sorun nedir, Üçüncü?" Masumca soruyorum.

Beni yutmak istiyormuş gibi görünüyor ve eminim ki ben de öyle olmak isterim. "Bana eziyet etmenin eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun, Scratch?"

"Biraz, evet."

Öne doğru uzanıp elimi tutuyor ve sonra parmağımı yavaşça ağzına götürüyor. Parmağımı ağzına götürüyor ve sıcak, ıslak diliyle lezzetli bir girdap yaparak meyve suyunun geri kalanını emiyor.

Ve aşk dudaklarım kadın lavıyla doldu.

Parmağımı bırakıyor ve yüzünde muzaffer bir ifadeyle arkasına yaslanıyor. Benim yüzümde gördüğü ifade onu karanlık bir şekilde kıkırdatıyor. "Bana ne yaparsan yap, seninle boy ölçüşür ve seni büyütürüm, Scratch. Bunu unutma."

Tanrım, umarım bu bir sözdür.

"Gel hadi. Yürüyüşe çıkıyoruz. Önce sen mi gitmek istiyorsun?"

Kafamı toplamaya çalışıyorum, çünkü beni çok heyecanlandırdı. Sözlerini anlamam bir saniye sürüyor. "Nereye gideceksin?"

"Bilirsin işte... rahatla," dedi ve yemin ederim kızardı. Parmağımı hiçbir şey yokmuş gibi emdi, ama tamamen em-
çişten utanıyor.

"Ah, evet," diye cevap veriyorum, o bundan bahseder etmez gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Bu fiziksel bedenler kesinlikle çok fazla bakım gerektiriyor.

Arkamdaki genel bir yönü işaret ediyor. "Yaklaşık yüz metre ileride bir tuvalet var. Ben burada bekleyeceğim."

Bir tuvalet. Dün gece ormanda bir tavşan gibi çömelmeden önce bunu bilmek iyi olurdu.

"Teşekkürler."

İşaret ettiği yöne doğru yürüyorum ve kısa süre sonra ahşaptan yapılmış küçük bir tuvalet buluyorum. İçinde bir delik olan basit bir ahşap bank var, ama koku burnumu hemen tıkamama neden oluyor. İşimi çabucak halledip Evert'in beni beklediği yere dönüyorum.

Beni gördüğünde, yanıma gelmemi işaret etti. "Gel, seni yürüyüşe çıkarayım."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden beni yürüyüşe çıkarıyorsun?"

"Bütün gün bağlı kalmayı mı tercih
edersin?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Evert ormana doğru ilerliyor, ben de nereye gittiğime dikkat ederek onu takip ediyorum.

Evert de yalınayak ama benim hassas ve narin ayaklarımın aksine onunkiler orman zeminine uyum sağlamış gibi görünüyor ve taşların, sopaların üzerinden sanki onları hissetmiyormuş gibi yürüyor.

"Ee. Stitch, ha?"

"Evet. O benim."

"Oldukça süslü bir numaran var."

Kıkırdıyor ve alçak bir dalı kenara itmek için uzanıyor. "Ben numara yapmam, Scratch. Ben mucizeler yaratırım."

"Tanrılar, sen de alçakgönüllüsün."

Bu kez kahkahası etrafımda yankılanıyor ve karnımı sıcaklıkla dolduruyor. "Birçok olumlu özelliğimden sadece biri."

"Eminim."

"Nerelisin, Scratch?"

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Oh, sen oraya hiç gitmedin." "Yine de anlat."

"Beni serbest bırakacak mısın?"

Kollarını kaldırıp etrafı işaret ediyor. "Buna ne diyorsunuz?"

"Ben buna gözetimli egzersiz diyorum. Bilirsiniz, mahkumların y a p t ı ğ ı gibi."

Kıkırdıyor. "Senin gibi güzel bir şey nasıl oldu da adamıza düştü?"

"Pencereden atladım," diye kestirip attım.

Yürürken bir yaprak koparıyorum, avucumun içinde gezdirirken parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Erkek arkadaş mı?"

Ona gülümsedim. "Neden, pozisyonu doldurmakla ilgileniyor musun?" "Ya ilgileniyorsam?"

Omuz silkiyorum. "Başvuru süreci çok seçicidir. Muhtemelen geçemezsin."

"Oh, iyi olacağıma eminim."

Evet, iyi olacaktı. O ve Sylred ikisi de. Ve Ronak. Lanet olsun.

Dallarında koni şeklinde uzun yeşil meyveler asılı olan bir ağaç t o p l u l u ğ u n a geliyoruz.

"Bunlar ne?" İlerleyerek soruyorum.

"Bice Horns," diye cevap veriyor ve kolunu uzatıp bir tane alıyor.

Meyveyi dalından koparıp bana uzatırken kaslı pazusunun esnemesini izliyorum ve işte o zaman kolundan çıkan dövmeleri fark ediyorum.

"Dene bakalım." Beni koluna bakarken yakalıyor ve o kendine has sırıtışı geri dönüyor.

Teklif edilen meyveyi alıyorum. "Bunun bilmem gereken gizli meyve numaraları var mı?"

"Öğreniyorsun," diyor öne doğru uzanarak.

Parmaklarımız birbirine değiyor ve temastan dolayı kolumdan aşağı akan hafif ürpertiyi durdurmaya çalışıyorum ama başarılı olduğumu sanmıyorum.

Tanrım, bu dokunma olayına alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Evert koni şeklindeki meyvenin ucunu geriye doğru çekiyor ve kabuk düşerek pürüzsüz, soluk yeşil bir merkez bırakıyor. Bana geri uzatıyor, bir ısırık alıyorum ve ağzım tükürükle doluyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve Evert gülüyor. "Dışı ekşi ama özüne yaklaştığında daha tatlı oluyor, söz veriyorum. Çiğnemeye devam et."

Evert kendisi için birkaç tane toplarken, ben onun sözüne güvenmeye ve üzerinde çalışmaya devam etmeye karar verdim. Ben bir tanesini bitirene kadar o üç tanesini yemiş oluyor. Çenemde yemek artığı kalmadığından emin olmak için elimle ağzımı siliyorum.

"Haklısın. Tatlı bir merkezi vardı," diyorum. "Bu sana benziyor mu?"

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor, yanağındaki gamzesi görünüyor. "Ne?"

"Evet, bilirsin işte. Pislik gibi davranmaya çalışıyorsun ama aslında özünde çok tatlısın."

Siyah sakalını kaşıyor ve gülüyor. Mavi gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Scratch, ama kesinlikle kovandaki tatlı olan ben *değilim*," diyor. "Ama meyve benzetmelerine devam etmek istiyorsan, teorinin tutup tutmadığını görmek için beni tatmaya çalışmana engel olmayacağım."

Ona sırıtma sırası bende ve dudaklarımın kıvrılışını izlediğini tekrar fark ettiğimde bir zafer sarsıntısı hissediyorum. "Dikkatli ol, Üçüncü. Bir şey başlatıp patronunla başını derde sokmak istemezsin."

Alay ediyor ve kulübeye doğru yürümeye başlıyoruz, adımlarımız yavaş. "Sana zaten söyledim, patron o değil."

"Hmm. Bunu bildiğini sanmıyorum."

Ben tencere karıştırıcısıyım, beni dinleyin.

"Bana sıralamanın ne anlama geldiğini söyle. Neden bana Üçüncü diyorsun?" "Peki. Madem beni yürüyüşe çıkardın ve yemek verdin, anlatayım. Seni. Üçüncü olarak seni öpmeye karar vermiştim," diye itiraf ediyorum. "Ama Ronak'ın tam bir pislik olduğu ortaya çıktı, bu yüzden sıralamam açıkça hatalı."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor, ama aramızda kararlı bir sıcaklık var ve onun aklını çukura sürüklediğimi söyleyebilirim. Tam da sevdiğim yere.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra risk alıp "Neden bu adaya sürgün edildiniz?" diye sordum.

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun bir yanlış anlama olduğunu anlıyorum. Evert'in yüzü kapanıyor, ifadesi aniden soğuk ve okunamaz hale geliyor. Dans eder gibi yaptığımız dostça flört hemen sona eriyor.

"Bu kovan işi."

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Bunun büyük ve hassas bir sır olduğunu bilmiyordum. Bu konuda bir şeyler söylediğinizi duydum."

"Bunun seninle bir ilgisi yok, bu yüzden konuyu açma." Tanrım, gerçekten sinirlendirdim.

Evert'in temposu o kadar hızlanıyor ki ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekecek, ki bunu kesinlikle yapamam çünkü ağrım var ve vücudum hâlâ dengesiz bacaklarla yürümeye çalışan yeni doğmuş bir tay gibi hissediyor.

Ağaca geri döndüğümüzde, Evert beni tekrar bağlarken konuşmuyoruz. Öncekinden daha sıkı ama artık bunun için endişelenmiyorum. En azından İlk Olmayan'ın yaptığı kadar sıkı değil.

Evert uzaklaştığında, ben yine yalnız kaldım. İyi hali sürdüğü sürece yürüyüş güzeldi ve meyve de çok lezzetliydi. Keşke onu kızdırmasaydım. Belki daha uzun süre dolaşmama izin vermesi için onunla konuşabilirdim.

Oh, neyse. Yarın başka bir gün ve eğer akşama kadar bağlarımdan tekrar kurtulmak istiyorsam, onları zamanında tekrar gevşetmek için yapmam gereken çok iş var.

BÖLÜM 14



Öğleden sonra geç saatlerde uyuyakalıyorum ama her yönden yankılanan yüksek bir çatırtı sesiyle irkiliyorum hayal edilebilir.

Otomatik olarak ayağa fırlamaya çalışıyorum ama tabii ki yapamıyorum, bu yüzden olan tek şey kendime biraz ip yanığı vermeyi başarmak oluyor. Etrafıma çılgınca bakıyorum ve üç adamın da kulübenin önüne doğru koştuğunu görüyorum. Tam önümde durup gökyüzüne bakıyorlar.

Bakışlarının yönünü takip ediyorum ve üzerimizde parıldayan garip bir kubbe görüyorum. Biz izlerken, bir zamanlar görünmez olan bariyer tepeden başlayarak çözülüyor gibi görünüyor.

"Neler oluyor?"

Not-First üzerime geliyor, çenesi ve yumrukları sıkılı, yüz ifadesi öfkeli. Üzerimde yükselirken parmağıyla yüzümü işaret ediyor ve elimde olmadan ondan kaçıyorum.

"Bu bariyerin yıkılışı ve bunu yapabilecek olanlar da sadece yüksek fae'ler," diye tersleyerek suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "Ya bizi öldürmek için buraya başka bir şey gönderiyorlar ya da bu *seninle* ilgili. O yüzden şimdi konuşsan iyi olur iblis. Onlar için bir şey mi yapıyorsun?"

Gözlerim şok içinde açılıyor ve hızla dağılan bariyere bakıp parıldayan kubbenin geri çekilişini izliyorum. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. Eğer yüksek fae'ler beni bulursa, beni hapsedecekler ve muhtemelen idam edecekler.

Ona dönüp bakıyorum ve sesim tizleşiyor. "Lütfen, beni bulmalarına izin verme!" Yalvarıyorum. "Beni bulurlarsa öldürürler," diyorum ona. Arkasındaki adamlar bakışlarını paylaşıyor ama kararın ona bırakılacağını biliyorum. "*Lütfen,* Ronak."

Ona ilk kez yüzüne karşı ismiyle hitap ediyorum ve bakışları keskinleşiyor. Gözlerimde yaşlar birikiyor ve sesim çatlayarak çaresizliğimi ortaya koyuyor. Bir an beni inceliyor, yüzümün önünde diz çöküyor. Aramızda sadece birkaç santim mesafe var ve karanlık bakışları sanki kafamdaki her bir düşünceyi bulmaya çalışıyormuş gibi beni delip geçiyor. Eğer doğruyu söylediğimi anlamasını sağlayacaksa, buna izin verirdim.

Yüz ifademde gördüğü şey kararını sağlamlaştırıyor. Kılıfına uzanıp hançerini alıyor ve bir an için hemen burada boğazımı kesip benden kurtulabileceğini düşünüyorum. Ama onun yerine ipleri kestiğinde rahat bir nefes alıyorum. Her iki kolumu da sıkıca kavrayarak beni kabaca ayağa kaldırıyor.

"Eğer bana yalan söylüyorsan seni öldürürüm," diye yüzüme karşı homurdanıyor. Tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

"Tuvalete gir ve orada kal. Ses çıkarma, hareket etme ve bizden biri gelip seni alana kadar dışarı çıkma, anladın mı?"

Tek yapabildiğim endişeyle başımı sallamak. Çabucak beni tuvalete doğru götürüyor. Ronak kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor, adamlara katılırken tek kelime etmeden kapıyı tekrar kapatıyor.

Dizlerimin üzerine çömeliyorum, kanatlarımı sırtımda sıkıca tutmaya dikkat ediyorum. Burada fazla yer yok. Çömeldiğim yerden, tahtalardan birindeki bir çatlaktan bakıyorum. Biraz uğraştıktan sonra Evert'in yüzünün yarısını ve Ron- ak'ın koluyla bacağını zar zor görebiliyorum.

Ben uzun süre bekliyorum, çocuklar da öyle. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyor ve alnımda boncuklar oluşuyor. Bu küçük kapalı alanda çok fazla hava akımı yok ve koku da pek hoş değil. Dışarıda ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama sonunda ağır ayak sesleri altında çatırdayan dalların sesini duyuyorum. Kaç kişinin geldiğinden emin olamıyorum ama birkaç kişiden fazla oldukları kesin.

Yeni bir sesin bağırdığını duyuyorum. "Covey Fircrown, seni bıraktığımız yerde olduğunu görüyorum," diyor adamın sesi.

Ses tonu sanki buraya sürgün edilenler onu ilgilendiriyormuş gibi kibirli. "Ne kadar oldu? Neredeyse beş yıl mı? Zaman nasıl da akıp gidiyor," diye gülüyor ve bu acımasız, mizahtan yoksun bir ses.

"Ne istiyorsun, Chaucel?" Ronak sıkılmış bir sesle sorar. "Neden bir şey istediğimi varsayıyorsun? Belki de sadece
Kraliyet itlaf denemelerine gitmeden önce ne hale düştüğünüzü görün. Yarışmadan önce bir ruhu gerçekten yıkmak için iyi bir yavaş yanan sürgünü severim."

"Ne eksildik ne de kırıldık," diye yanıtlıyor Ronak, sesi çelik gibi. "Benim kovanım kırılmaz."

"Hmm. Göreceğiz."

Erkek çocuklara yaklaşıyor ve sonunda onu görebiliyorum - en azından bir parçasını. Adamların altın rengi ya da soluk tenlerinin aksine, onun ten rengi pastel yeşil. Saçları çok daha koyu bir tonda ve sırtında metal bir tokayla toplanmış, üzerinde de uzun, koyu yeşil bir cübbe var. Ronak'a bakmak için döndüğünde bir elimle ağzımı kapatıyorum. Bu *o*.

Prensin yüksek Fae danışmanı. Prens Elphar'a saldırdığım gün orada olan kişi. Kalbim göğsümde çarpıyor, ama kendimi sakin nefesler almaya zorluyorum. İsteyeceğim son şey bu adamın beni bulması. Prens büyüsünü bana çarpıp beni fiziksel hale getirdiğinde beni gördü. O odadan kaçmadan hemen önce gözlerimizin kilitlendiği bir an vardı.

Benim için burada olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe
yok. Sonraki sözleri boğazımdan nefesimi çalıyor.

Omzunun üzerinden bakmak için döndüğünü görüyorum. "Binayı arayın."

Yanında korumalar olduğunu irkilerek fark ediyorum. B i r sürü.

"Bu da ne demek oluyor Chaucel?"

Üç muhafız kulübeye doğru ilerlerken Chaucel dönüp ona bakıyor. Çok geçmeden kulübenin içindeki eşyalara vurduklarını, ararken mobilyaları yere düşürdüklerini duyuyorum.

"Prens... bir şeyi yanlış yere koymuş," diye cevap veriyor Chaucel. "Onu bulmak için çevredeki adaları araştırıyoruz."

Evet. "O" kesinlikle benim.

Ronak beni teslim edecek. Benim yönümü gösterecek ve Chaucel muhafızları bana doğru gönderecek.

Neden yapmasın ki? Bana sadakati yok. Zaten sürgün edildi. Chaucel, Ronak'ın beni sakladığını ortaya çıkarırsa ne olur bilmiyorum. Ronak kovanının hayatını böyle tehlikeye atmaz. Benim için yapmaz.

Kendimi toparlıyorum ve kanatlarımı biraz esneterek ayaklarımın üzerinde çömeliyorum. Kaçmaya hazır olmalıyım. Kaçamayabilirim ama denemek zorundayım.

Ronak'ın kocaman kollarını göğsünün önünde kavuşturduğunu görüyorum. Gömlek giymiyor ve altın rengi teni sanki tek amacı kaslarını vurgulamakmış gibi parlıyor. "Bu adaya hiçbir şey giremez ya da çıkamaz. Bariyer varken olmaz," diyor. "Bunu biliyorsun Chaucel."

"Biliyorum. Ayrıca bu adada garip bir büyü olduğunu da biliyorum. *Hissedebiliyorum*. Ve eğer Prens Elphar'ın aradığı şeyi sakladığınızı öğrenirsem... diyelim ki bu itlaf, sizi mahkûm edeceği idamla karşılaştırıldığında bir erteleme gibi görünecek. Yavaş olacak.

"Günlerce, hatta belki haftalarca sürecek. Bitmesi için her yalvardığında duracağız ve bir şifacı gelecek. Ve sonra iyileştiğinde, her şeye yeniden başlayacağız. Acıdan çıldıracaksın. Sen ve sürünün geri kalanı," diyor Chaucel asaletle. "Ama sen, Ronak, en son sen gideceksin. Kovanının başarılı olduğunu göreceksin. Ve ancak dizlerinin üzerine çöküp prensin ayaklarını öptüğünde ve yalvardığında ölmene izin verecek."

İyi tanrılar. Bu adamın Ronak'a karşı gerçekten bir şeyi var. Tehditleri neredeyse altıma işememe neden oluyor ve benden bahsetmiyor bile.

Ama Ronak ona sadece omuz silkiyor. Arsız piç.

"Her zaman aşırı aktif bir hayal gücün vardı. Ama şu anda sana söyleyebilirim ki, ne aradığını bilmiyorum ama bana kalsa onu asla bulamayacağından emin olurdum," diyor Ronak, tehditkâr bir şekilde bir adım öne çıkarak. "Öpüşme konusuna gelince, kusura bakma ama gerçekten benim tipim değilsin."

Kalbim tekliyor. Ronak...beni ele vermeyecek. Buna inanamıyorum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama hediye bir atın içine bakmak üzere değilim

ağzına. En azından çiğnemeyi bitirene kadar.

Belki de Chaucel'den benden daha çok nefret ediyordur. Sebebi ne olursa olsun, kabul ediyorum.

Chaucel, Ronak'la neredeyse burun buruna gelene kadar bir adım öne çıkıyor. Yakalayamadığım bir şey söylüyor ama Ronak'ın yumruğunu sıktığını görüyorum.

Chaucel dudaklarını memnun bir sırıtışla kaldırır. "Muhafızlar, aramaya devam edin. Her taşın altına bakılmasını istiyorum. Prens titiz değilse hiçbir şeydir."

Homurdanıyorum. Evet, çok titizdi. Temasa geçtiği her dişi fae'yi didik didik etti, incitmediği etek bırakmadı, kimi incittiğini ya da güç konumunu nasıl kötüye kullandığını umursamadı. Domuz.

Aramaya devam etmeleri biraz zaman alıyor. Arada bir etrafta dolaşan muhafızların sesini duyuyorum ve her seferinde tuvaletin kapısını açacaklar diye paniğe kapılıyorum. Ama şu ana kadar sorun yok. Belki de koku yeterince caydırıcıdır. Kesinlikle yeterince güçlü.

Kanatlarım dar alana sıkışmaktan ağrıyor ve bacak kaslarım yerde çömelmiş pozisyonumdan dolayı kramp girdi.

Git, git, git, sessizce yalvarıyorum.

İki muhafızın geri döndüğünü ve Chaucel'le yüzleşmek için adamları iterek geçtiklerini görüyorum. Benzer mavimsi tenleri var ama zırh giymişler ve kılıç tutuyorlar.

"Evde ya da bahçede bir şey yok," diye rapor veriyor bir muhafız. "Çevre boyunca da bir şey yok."

"Peki," diyor Chaucel, şaşırmamış ama yine de hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Boynunu çeviriyor ve sonra yemin ederim, müştemilat ağaçların arasında biraz gizlenmiş olsa da *tam* bana bakıyor. Çatlakların arasından beni gerçekten görebildiğini düşünmesem de, hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Bu da ne?" Chaucel bana doğru işaret ederek soruyor.

"Bizim boktan kulübe," diye cevaplıyor Evert.

Onu göremesem de konuşanın o olduğunu biliyorum. Ayrıca sesinden anladığım kadarıyla pis pis sırıtıyor.

"Muhafızlarınızdan birinin sizin için kıçınızı silmesini istemiyorsanız, adamızı terk etme zamanınızın geldiğini söyleyebilirim."

Evet. Bu beni farklı koşullar altında güldürürdü. Boktan bir kulübede hayatımı kurtarmak için saklanmadığım zamanlar gibi.

Chaucel'in Evert'in kötü tavrını sineye çekip gitmesi için Eros'a sessizce dua ediyorum.

Chaucel, muhtemelen Evert'in alanına girmek için öne doğru adım atıyor. "Görüyorum ki kediciklerini eğitmeyi hâlâ öğrenememişsin Ronak. Ara bakalım," diyor omzunun üzerinden ve midem ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Oh, kahretsin.

BÖLÜM 1 5



Beni bulamazlar. *Bulamazlar*.

Eğer kaçırılırsam, bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. I Belki koşabilirdim ama zayıf olduğumu biliyorum ve takılmadan koşmayı başarsam bile beni yakalamaları saniyeler sürerdi.

Uçamıyorum. O kadar da iyi değil, zaten antrenmanlardan dolayı çok ağrım var. Dış kapıyı açarsam gardiyanlar beni hemen görür. Tamamen mahvoldum.

Küçük müştemilatın her tarafına bakıyorum ve gözlerim bank ile derme çatma bir klozet görevi gören deliğe takılıyor.

Kahretsin.

Kendime ne yapacağımı düşünme fırsatı vermeden bankın üst kısmını kaldırıp içine atlıyorum ve üst kısmın sessiz bir gıcırtıyla arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Birkaç metre aşağıda bir yığının içine düşüyorum... evet. Bok ve sidik.

Hemen kusmaya başlıyorum ama bir elimle ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Neyse ki düşerken sol elimi temiz tutmayı başarmıştım. Sağ elim o kadar şanslı değildi çünkü düşmemi engellemeye yardımcı oldu.

Çukur düşündüğümden daha geniş ve derin; kenarına tırmanıp toprak duvarın dibine çömeliyorum, yanlara ve dibe sokulup kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışıyorum, gardiyanın banktaki delikten aşağı bakma ihtimaline karşı.

Dış kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve yukarı bakıyorum. Nefes almaya cesaret edemiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, gözlerim yeniden

Etrafımı saran pislikten midem bulanıyor ve daha önce yediğim tüm meyveleri kusmakla tehdit ediyorum.

Ayak parmaklarımın altından bok ve sidik akıyor, bacaklarıma ve ayaklarıma sıçrıyor, kollarımı ve kanatlarımı kaplıyor. *Her yerimi kaplıyor*. Burnumdan nefes almadan bile görebildiğim ve koklayabildiğim tek şey bu ve paniklememek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Üstümdeki muhafızın yürüdüğünü duyuyorum, adımları tahtaya sürtünüyor. Deliğin üzerinde durup aşağıya baktığını hissediyorum ve bu pisliğin içine boşuna mı atladım diye merak ediyorum. Eğer aşağı bakar ve beni bulursa çok sinirleneceğim.

Daha kötü olabilecek tek şey, pantolonunu indirip tam üstümdeki yığına ekleme yapmasıdır. O zaman cidden patlayabilirim. Bundan sonra kendimi asla temiz hissedemeyeceğim. Bağırış ve çağırışların çınlamasını beklerken, esir alınmak üzere olduğuma tamamen ikna olmuş durumdayım.

Ama onun yerine ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum ve kapı tekrar kapanıyor. Kocaman bir oh çekiyorum ama bu o kadar da rahatlatıcı değil çünkü hâlâ boktan bir kulübede kapana kısılmış durumdayım.

Kan kulaklarıma hücum etmeye başladı. Buradan çıkmam gerek. *Şimdi olduğu* gibi. Kaybetmeye başlıyorum.

Yine sesler duyabiliyorum ama kimsenin ne dediğini anlayamıyorum. Yerimden kıpırdamaya cesaret edemiyorum ve gardiyanların hâlâ etrafta olup olmadığını bilemiyorum, bu yüzden tek yapabildiğim oturmak, iğrenç bir pisliğin içinde büzülmek ve beklemek.

Saatler geçmiş gibi geliyor. Sol elim hala burnuma ve ağzıma sıkıca bastırılmış durumda ve sadece hiperventilasyona benzeyen hızlı nefesler alabiliyorum. Biraz daha öğürüyorum ama elimi oynatmaya cesaret edemiyorum.

Tam midemi daha fazla tutamayacağımdan emin olduğum anda, *nihayet* kapının tekrar açıldığını ve bankın üst kısmının kaldırıldığını duyuyorum.

"Lanet olsun!" diye bağırdığını duyuyorum.

Kafamı kaldırdığımda Evert'in bankın kapağını tuttuğunu görüyorum. Bir kolunu aşağı uzatıyor, ben de hemen iki elimle tutuyorum. Beni yukarı kaldırıyor, beni dışarı çekerken kanatlarım bankın tepesine takılıyor. I

Neredeyse üzerine düşecektim ama beni kol mesafesinden tuttu ve sonra tuvaletten geri çekildi.

Peşinden tökezleyerek dışarı çıkıyorum ve sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çimlere düşüp şiddetle kusuyorum. Çiş ve kaka yetmiyormuş gibi bir de kusmuk ekleniyor.

Sesler ve gürültüler duyuyorum ama kulaklarım kendi çürüklerimle dolu olduğu için bir şey anlayamıyorum. Kusacak başka bir şey kalmayana kadar midem tekrar tekrar sıkışıyor.

Sonra soğuk suya batırılıyorum. Ani katliam karşısında çığlık atıyor, burnuma ve ağzıma su dolunca öksürüyorum ama üzerime kova üstüne kova atıldığını hissediyorum.

Saldırı durduğunda sırılsıklam, pis kokulu bir haldeyim ama en azından üzerimdeki bok kümeleri temizlenmiş. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve başımda dikilen üç adama bakıyorum, her birinin elinde bir çift boş kova var. Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra Ronak elindeki kovaları bırakıyor.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," diyor siyah gözlerini bana dikerek.

Çamur birikintimin içinden ona dik dik bakıyorum. Toplayabildiğim kadar vakarla ayağa kalkıyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki dizlerim neredeyse birbirine çarpacak ve arkamı dönüyorum. Yüzüm utanç, öfke ve mide bulantısıyla yanarken onlardan uzaklaşıyorum.

Hepsi beni gördü... kendi pislikleriyle kaplıydılar.

Beni Chaucel'e teslim etmemiş olsalar da şu anda onlardan nefret ediyorum ve onların yakınında olmak istemiyorum.

Ayrıca temizlenmeye de çok ihtiyacım var ve dün gece uçuş talimi yaparken akan suyun sesini duydum ve oraya yöneldim. Artık tek görevim o suyu bulup cildimi fırçalamak.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" İlk Olmayan soruyor, bana kolayca yetişiyor ve yolumu kesmek için önüme geçiyor.

Etrafından dolanıyorum ve beni fiziksel olarak durdurmayacağını fark ediyorum çünkü o anki halimle bana dokunmak istemiyor. Yaşasın küçük zaferler.

"Yüksek Fae'lerden saklanmak için senin bok yığınının içine atlamak zorunda kaldım, yoksa esir alınırdım ve muhtemelen öldürülürdüm. O yüzden bu iğrenç pisliklerden bir kısmını sana ittirmemi istemiyorsan beni rahat bırak," diye çıkışarak uzaklaşmaya devam ediyorum.

Beni ikinci kez durdurmaya çalışmadığında şaşırıyorum ve çok geçmeden adamları geride bırakıp kulaklarımla gittikçe yükselen su sesini takip ediyorum.

Birkaç dakika sonra küçük bir nehre geliyorum. Akıntı güçlü, bu yüzden devam ediyorum, kayalık bir havuza dökülen ince bir şelalenin bulunduğu kayalık bir uçuruma gelene kadar akışına karşı yürüyorum. *Mükemmel.*

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Çabucak soyunup suya giriyorum, sudan çıkan sivri kayaların etrafından dolaşmaya dikkat ediyorum. Yüzme bilmediğim için sadece belime kadar girebiliyorum. Şelalenin tam altına gelene kadar yan taraftaki kayalardan birine tutunuyorum ve altında durup suyun üzerimden akmasına izin veriyorum.

Uzun bir süre öyle kalıyorum, gözlerim kapalı, başımdan, saçlarımdan ve gövdemden su akarken, alt tarafım soğuk havuzda ıslanıyor. Suyun bitmek bilmeyen akışının üzerimdeki her türlü iğrençliği durulamasına izin veriyorum. Sonra derin bir nefes alıp suya dalıyorum, tüm vücudumu suyun altına sokuyorum ve nehir yatağından biraz ince kum alıp cildimi ve kafa derimi fırçalamak için kullanıyorum.

Bunu birkaç kez yapıyorum, her ovma seansı arasında şelalenin altında duruluyorum. Tırnaklarımı, ağzımı, burnumu ve kulaklarımı, kadınsı yerlerimi... her şeyi duruluyorum.

Üzerimdeki son pislik kalıntılarını da yıkadığımdan emin olduğumda tenim pembeleşmiş ve çiğ gibi hissediyordum. Kendimi sudan dışarı sürüklüyorum ve güneşin vücudumu ve saçlarımı kurutmasına izin vermek için çimenli nehir kıyısında dinleniyorum.

Kenarda durduğumda suya bakıyorum ve ilk kez yansımamı görüyorum. Kalp şeklinde bir yüzüm, pürüzsüz soluk bir tenim, kalın kemerli kahverengi kaşlarım ve belirgin bir kavisi olan dolgun dudaklarım var. Çünkü tabii ki böyle olur. Muhtemelen bir iş gerekliliğidir.

Uzun, pastel pembe saçlarım neredeyse belime ulaşıyor ve kanatlarım arkamda düşündüğümden daha da harika görünüyor.

Bir süre kendime baktım, yalan söylemeyeceğim.

Sadece neye benzediğini görmek için aklıma gelen her yüzü yapıyorum. Gülüyormuş, ağlıyormuş, kaşlarını çatıyormuş, çığlık atıyormuş gibi yapıyorum ve tabii ki dinlen-

Sürtük suratlı. Evet. Bunu kesinlikle başardım.

Kendimi seyretmeyi bitirdiğimde uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tenimi öpen sıcak güneşin altında rahatlıyorum. Acıyan tenime değen havanın serinliği beni rahatlatıyor.

Belli bir sürünün üç huysuz üyesi ve prensin peşimde olduğu gerçeği olmasaydı, sonsuza kadar burada kalmak isteyebilirdim. Sıcak güneşin altında, çimenlerin kokusu ve suyun sesiyle çırılçıplak uzanmak bir cennet.

"Ah, lanet olsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir çığlık atarak doğruldum. Sylred ve Evert'i birkaç metre ötede durmuş, kocaman gözlerle bana bakarken buluyorum. Ellerim göğsüme doğru uçuyor ve kanatlarımı vücuduma siper etmek için yukarı kaldırıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Bağırıyorum.

Sylred arkasını dönmek için topuğunun üzerinde dönüyor. Evert orada öylece duruyordu. "Evert!" Ona çıkıştım.

"Peki," diyor, isteksizce arkasını dönerek.

Önce ikisinin de döndüğünden emin olmak için kanatlarımın arasından bakıyorum ve sonra kıyafetlerimi giymek için çabalıyorum, ancak o iğrenç şeyleri bir daha giymemin mümkün olmadığını fark ediyorum.

Zavallı Sylred. Mahvoldular, yani sonsuza dek gömleksiz kalacak. En azından manzara güzel olacak. Seksi, gergin kasları var. Sadece çıplak sırtının görüntüsü bile hoş.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, neye sarılabileceğimi bilemeden.

İkilemimi açıklayamadan Evert uzanıp tuniğini çıkardı, sırtının ortasından yırttı ve omzunun üzerinden bana fırlattı. Yüzüm onu yakaladı.

Kollarımı uzun kollardan geçiriyorum ama kanatlarımın altında tutmakta zorlanıyorum. Arkasını yukarıda tutmaya çalışıyorum, ama çok başarısız oluyorum ve düşmemesi için göğsüme doğru tutmak zorunda kalıyorum. En azından kıçımı örtecek kadar uzun. Gömlek uyluğumun ortasına kadar uzanıyor.

"Peki ya pantolon?"

"Üzgünüm, Scratch. Beni pantolonumdan çıkarmak için senin biraz daha çaba sarf etmen gerekecek."

"Ha ha," diyorum kuru bir sesle. İç çekiyorum. "Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, kelimelerden nefret ederek.

Şu anda onlardan bir şey istemek istemiyorum ama her hareket ettiğimde üstüm başım dökülürken etrafta öylece dolaşamam. Çocuklar arkalarını dönüyor ve iki çift gözün de çıplak bacaklarımda gezindiğini görüyorum. Beni süzdüklerini görünce yüzümde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor.

Evert öne çıktı ve bana dönmemi işaret etti. Gömleğimin arkasını tutuyorum ve onun için arkamı dönüyorum. Kanatlarımı içeride tutuyorum ve nemli saçlarımı omzumun üzerinden çekerek tam erişimine izin veriyorum.

Nefesinin hızlandığını duyuyorum ve yine uyarılmışlığının kokusunu alıyorum. Bir an için popomu görebileceğinden endişelendim, ama görebilse bile, oh iyi. Kontrol ettim. Oldukça güzel bir popo.

Evert tuniği çekiştiriyor ve her iki taraftan birkaç şeridi yırtıp kanatlarımın arasındaki boşlukta birbirine bağlarken birkaç sessiz yırtılma duyabiliyorum. Parmakları soğuk tenimde sıcacık duruyor ve omurgamı tehdit eden ürpertiyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İşte," diyor, sesi her zamankinden daha hırçın. "Bu tutmalı."

Omzumun üzerinden kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yapmalı mısın?" Bana çapkın bir bakış attı. "Kazalar olur." "Hmm."

Dönüp saçlarımı omzuma atıyorum ve gömleğimi bırakıyorum. Bir arada gayet iyi duruyor ve tüm eşyalarım örtülmüş gibi görünüyor.

"Teşekkürler," diyorum elimi gömleğimde gezdirirken. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni arıyordum."

"Neden? Kaçıp en derin, en karanlık sırlarınızı anlatacağımdan mı korkuyorsunuz?"

Kabul ediyorum, berbat bir ruh halindeyim. Bir kaka yığınının içinde saklanmak insana bunu yaptırıyor.

"Hayır. Casus olmadığınız artık çok açık."

Ağzımı açıp şakayla karışık gülüyorum ama sesim kulaklarımda yankılanıyor. "Oh, *şimdi* mi belli oldu? Sana ne zaman haber verildi?"

Evert duruşunu genişletiyor ve benim duruşuma uyacak şekilde kollarını kavuşturuyor. "Sanırım tam da senin karar verdiğin zaman-

"Yüce Fae piçinin seni bulmasına izin vermektense bokumuzun içinde yuvarlanmak daha iyiydi."

"Evet, her ne kadar siz bazen pislik olsanız da, prense geri götürülmektense burada sizinle şansımı denemeyi tercih ederim."

"Neden prensle birlikteydin?" Sylred sorar.

Hiçbir şey söylemiyorum, o ve Evert beni inceliyor. Prens Elphar'ı düşünmek istemiyorum. Yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı ya da Prenses Soora'yla olan başarısızlığımı düşünmek istemiyorum. Ne zaman benim gözetimimde bir kalp kırılsa, kendimi daha da büyük bir hayal kırıklığı gibi hissediyorum.

Adamlar bana dik dik bakıyor, gözümü korkutmaya çalışıyorlar. Ronak gibi cüsseleri ve kaslarıyla tehditkâr değiller, ama yine de benden bir kafa uzunlar ve zayıf formları ve yontulmuş kaslarıyla açıkça çok daha güçlüler.

Bir süre daha birbirimizi izliyoruz, ta ki Evert sonunda iç geçirip, "Hadi. Seni geri getirmek için buradayız. Seni almaya Ronak değil de biz geldiğimiz için şanslısın."

Homurdanıyorum. "Evet, *çok* şanslıyım," diyorum, ses tonum sarcasm damlıyor. "Ve geri dönmeyeceğim, yani şimdi gidebilirsin."

"Evet, geri geliyorsun."

"Hayır, değilim. Beni ihbar etmediğiniz için hepinize minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama geri dönmeyeceğim. Bana güvenmiyorsunuz, beni sevmiyorsunuz ve beni orada istemiyorsunuz. Ve inan bana, senden uzak durmam muhtemelen daha iyi olur. Hayatlarınızı zorlaştırmak istemiyorum ve benim için kimsenin kafasının kesilmesini istemiyorum, Ronak'ın bile."

Evert bir eliyle yüzünü ovuşturur. "Bak Scratch, burada tek başına kalamazsın. Geri dönmeli ve sonunda bize kim olduğunu ve prensin seni neden aradığını anlatmalısın."

Haklı olduğunu biliyorum ama gerçeği söylemek konusunda ne kadar gergin olduğumu da fark ediyorum. Ne düşünecekler?

Sessizliğimin devam etmesi üzerine Evert hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "İyi o zaman. Burada kal o zaman."

Bir zafer sarsıntısı hissediyorum, ama sonra nehir kenarındaki bir kayaya doğru yürüyor ve sırtını yaslayarak oturuyor. Sylred bir ağacın yanına oturmayı seçiyor.

Gömleksiz adamların arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Evert kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Geri gelmeyeceksin, o yüzden burada kalacağız."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Hayır. Uh-uh. Gitmeniz gerekiyor."

"Olmaz," diyor Evert, ellerini başının arkasına doğru uzatarak ve sepetteki bir kedi kadar rahat görünerek. "Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz."

"Casusu gözetleyebilmek için mi?"

"Sana zaten söyledim, artık bir casus olduğunu düşünmüyorum. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman da öyle düşünmedim."

"Ne kadar gözlemcisin."

Arkamı dönüyorum ve onları görmezden gelmeye karar veriyorum. Eninde sonunda bana bakıcılık yapmaktan bıkacaklar, değil mi? Ayrıca, hala yapmaya karar verdiğim şeyi yapabilirim, yani nasıl düzgün uçulacağını öğrenmek ve kaslarımı geliştirmek. Artık bağlarımdan erken kurtulduğuma göre, egzersizlerime devam edebilirim.

Çocuklardan uzaklaşıyorum ve mükemmel ağacı bulmak için ormanda yürüyorum. İlerlerken dallardan birinden sarı bir çiçek koparıyorum ve parmağımı yumuşak yapraklarında gezdiriyorum.

Egzersizlerim için, atlamak için sağlam bir ağaç dalı seçerek işleri değiştirmeye karar veriyorum. Alçak dalları olan bir ağaç bulmam uzun sürmüyor. Kollarım güçsüz ama bacaklarımı yanlara çekerek kendimi alçak dalın üzerine çıkarmayı başarıyorum. Hmm, bunu muhtemelen külot giyerken yapmak daha iyi olurdu...

"Ne yapıyorsun, Scratch?" Evert sesleniyor.

Yerlerinden kımıldamadılar ama ikisinin de beni izlediğini görebiliyorum. Onları görmezden gelmeye devam ediyorum. Dikkatlice dalın ucuna kadar yürüyorum ve sonra tereddüt etmeden aşağı atlıyorum.

Bir çığlık duyuyorum ve hem Evert hem de Sylred bir anda ayağa kalkıp bana doğru koşuyorlar ama ben sadece kanatlarımı fırlatıp kendimi havada yakalıyorum. Kanatlarımı beni havada tutması için zorlayarak tekrar tekrar çırpıyorum. Yere düşmeden önce ağacın etrafında bir tur atmayı başarıyorum. İnişim biraz sarsıntılı ama düşmeden ayaklarımın üzerine inebildim, bu yüzden buna bir kazanç diyorum.

Adamları geçip ağaca geri dönüyorum ve eylemi tekrarlamak için kendimi tekrar yukarı çekiyorum. Tam kendimi daldan yukarı kaldıracakken, ellerimi belimde hissediyorum. Ellerinin sıcaklığı gömleğimden bile içime işliyor.

"Kes şunu. Yaralanabilirsin," diyor Evert ve beni olduğum yerde tutuyor.

Göğsümdeki his, arkamı dönüp kendimi boynuna gömmek istememe neden oluyor... Ne? Hayır. Kendine gel, Emelle.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum. "Sana ne ki?"

Gitmeme izin verdi ve omuz silkti. "Seni tekrar iyileştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Pislik.

Homurdanıyorum ve dönüp kendimi tekrar dalın üzerine kaldırıyorum. "O zaman şanslısın, çünkü seni bu görevden azat ediyorum."

İlk daldan atlamak yerine, kendimi daha da yüksek bir dala çekiyorum.

"Emelle," diye h o m u r d a n ı y o r Evert.

Yalan söylemeyeceğim, yeni ismimi söylediğini duymak beni biraz heyecanlandırıyor.

"Git buradan, Üçüncü. Birinci Değil'e beni bulamadığını söyle. Ona beni bulduğunu ve düşmanla dostluk kurduğumu söyle. Ya da ona kanatlarımın bir iblisinki gibi siyaha döndüğünü ve sonra gölgelerin içinde kıkırdayarak kaybolduğumu söyle. Ya da benden kurtulmak için beni adadan attığını söyle." "Hayatlarınızı mahvetmekten sorumlu olmakla ilgilenmiyorum. Ben sizi yalnız bırakayım, siz de beni yalnız bırakın. Bu herkes için daha iyi olur."

Her ne kadar nefret etsem de, bu doğru. Yüksek Fae'lerin beni sakladıklarını öğrenmelerini istemiyorum. Çünkü eğer benim yüzümden adamlara bir şey olursa... Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam. Chaucel'in onları infaz etme konusunda doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok.

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, yapmayacağım. Hiçbirinizin benim yüzümden ölmesini istemiyorum," diyorum sessizce.

Evert'in gözleri itirafım karşısında yumuşadı.

"O zaman hiç burada olmamışım gibi davranalım. Bu adayı en kısa zamanda terk edeceğim, söz veriyorum."

Derin bir nefes alarak ikinci dalın ucuna kadar yürüyorum ve atlıyorum. Kanatlarım bu sefer daha hızlı çıkıyor, kaslarım daha çabuk acısa bile. En az on iki metre yukarıdayım ama kanatlarımın altındaki havayı hissetmek, adamların bakışlarının ağırlığı altında bile özgürleştirici. Bir esinti yakalıyorum ve tekrar yere inmeden önce birkaç saniye süzülüyorum. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Bu iyi hissettirdi.

Sylred ve Evert şimdi ağacımın önünde nöbet tutuyor, yolumu kesmeye çalışıyorlar, ben de başka bir tane seçiyorum. Onlar bana ulaşamadan kendimi ilk daldan yukarı çekiyorum.

"Kahretsin, Emelle. Kes şunu. Canın yanacak," diyor Evert, daldaki yerimden bana bakarak.

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi, bunu yapmam seni ilgilendirmez."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sylred soruyor. Ses tonu kuşkulu ya da sinirli değil, sadece meraklı.

Kendimi iki dal daha yukarı çekiyorum. Şimdi yirmi metre yukarıdayım. "Be- çünkü," diye sesleniyorum ona. "Gerçekten nasıl uçulacağını öğrenmem gerek. Kaslarımı çalıştırmalı ve kanatlarımı eğitmeliyim ki bu adadan kurtulabileyim."

"Uçmayı bilmediğini mi söylüyorsun?" Oops.

"Umm... Ben sadece pratik yapmıyorum."

Dallar burada daha ince, bu yüzden sonuna kadar yürürken dikkatli adım atıyorum. Ama yeterince dikkatli değil. Yolun yarısına geldiğimde dal aniden ayağımın altından kırılıyor ve düşmeye başlıyorum.

Altımdaki dala çarpıyorum ve öne doğru dönüyorum. Kanatlarımı açmak için yeterli alan ya da zaman yok ama yere düşmek yerine bir çift güçlü, sıcak kol tarafından yakalanıyorum. İçimdeki hava dışarı çıktı.

"Oof." Kafamı kaldırdım ve beni yakalayanın Sylred olduğunu gördüm. Gözlerimiz bir an için kilitleniyor ve yutkunuyorum. "Teşekkürler."

Beni yere bırakmadan önce kayıtsız bir ses çıkarıyor ve ben de hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ondan bir adım geri çekilmeye çalışıyorum, ancak arkamdaki erkek göğsü duvarına çarpıyorum.

Masum bir gülümsemeyle Evert'e dönüyorum. "Affedersiniz, ağacımın önünde duruyorsunuz. Tekrar tırmanmam gerek."

"Cehennem gibi," diye tersliyor Evert.

Yüzünde müthiş bir çatıklık var ve mavi gözleri fırtınalı.

"Benden sorumlu değilsin."

"Lanet boynunu kıracaksın. Bu boktan bıktım artık."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve tek bir akıcı hareketle omzunu karnıma dayayıp beni kaldırarak omzunun üzerinden fırlattı.

"Hey!" diye bağırıyorum şaşkınlıkla, tuniği kıçımın üzerinden aşağı çekmek için çabalıyorum. "İndir beni!"

Beni görmezden geliyor ve yürümeye başlıyor, uzun adımları her adımda beni sarsıyor. Gömleğimi altıma sokmamak için mücadele ediyorum. Sylred arkamızdan yürüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum, çünkü o da suçlu. Evert'in sırtına yumruk atıyorum, ama gerçekten de adam kas yığını ve muhtemelen elimi ondan daha çok incitiyorum.

Onun yerine tekmelemeye çalışıyorum ama diğer elini kaldırıp kıçıma vuruyor. Ciyaklıyorum ve onu tekrar tekmelemeye çalışıyorum, ama boştaki eliyle bacaklarımı bir arada tutuyor, böylece yapamıyorum.

"Seni bir daha tokatlamak zorunda bırakma beni, Scratch."

Yüzüm utançtan yanıyor. "Sizden nefret ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum."

Sylred kaşlarını kaldırır. "Neden ikisi birden? Az önce seni ağaçtan düşerken yakaladım."

"Bana el kaldırmasına izin veriyorsun!" "Onu kontrol edemiyorum."

"Hayır, yapamaz," diye kabul ediyor Evert. "Ayrıca, ben açım. Sen de aç olmalısın, az önce midendekileri o kadar renkli bir şekilde dışarı attıktan sonra. Söylemeliyim ki, meyveler o güzel ağzına *girerken*, geri çıkarken olduğundan *çok* daha iyi görünüyordu."

Yumruğumu kafatasına indirdim. Kafasını oynatmayı bile başaramadım. Bu utanç verici.

Sylred, "Yemeği es geçemeyecek kadar çok seviyorsun," diye onaylıyor. Tam o anda midem gurulduyor. Hain.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Peki. Şimdi beni yere bırakır mısın lütfen?" "İyi bir küçük Scratch gibi bizi takip edecek misin?"

İğneleyici bir karşılık vermek istiyorum ama aynı zamanda kıçımın kimseye çarpma tehlikesiyle karşı karşıya kalmamasını da istiyorum. "Peki," diye hayıflanarak kabul ediyorum.

Beni yere bıraktığında gömleğimi düzeltip bir yere takılmadığından emin oluyorum. Adamlar koşmaya başlamamı bekler gibi iki yanımda yürüyorlar. Ama yemekten bahsettiler, bu yüzden artık kaçmayı planlamıyorum. Midem beni ele geçirdi. Belki onlar uyurken gizlice kaçmayı denerim.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yürürken hızımız yavaş, bu aslında güzel. Bir dakika kadar yürüdükten sonra Evert'in sesi araya giriyor ve "Ellerini benden uzak tutamıyorsun, değil mi Scratch?" diyor.

Başımı yana doğru salladım ve Evert'in kolunu tuttuğumu fark ettim. Elim pazusunu kavrıyor ve başparmağım... derisini ileri geri okşuyor. Ne kadar utanç verici. Elimi hızla çekiyorum ve şırfıntı gibi ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ama gerçekten, keşke o fark etmeden ona tekrar uzanıp dokunabilsem.

Evert güler. "Bunu hep yapıyorsun," diye düşünüyor. "Ne yaparım?"

Cevap veren Sylred oldu. "Birimize dokunun. Ya da tutmak için bir şey kapmak. Neredeyse bilinçaltında yapılmış gibi."

Yanaklarım kızardı. O haklı. Kendimi onlara doğru uzanırken ya da yanlarından geçerken dürtüsel olarak bir şey kaparken yakalıyorum, sırf yapabileceğimi kendime hatırlatabilmek için.

Hadi ama. Başka birine dokunamadan *onlarca yıl* geçirdim. Hiçbir şey hissedemeden. Ne zaman denesem, elim içinden geçip gidiyordu. Yani evet, belki de kişisel sınırlarımı aşıyorum.

Konuyu değiştiriyorum, çünkü anlamayacaklar ve sıcak tenlerini hissetmeyi ne kadar arzuladığımı itiraf etmek istemiyorum. "Size her şeyi anlattığımda ve siz bana inanmadığınızda ne olacak?" Diye soruyorum, çünkü başından beri korktuğum şey bu.

Evert ve Sylred bakışlarını paylaşıyor. "Bak," diyor Evert iç çekerek, yüzüme bakacak şekilde durarak. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Birkaç hafta içinde itlaf yapılacak ve sonra her şey bitecek. Eğer bize herhangi bir şekilde zarar vermek için burada değilseniz, endişelenecek bir şey yok demektir. O yüzden uslu dur ve bize bilmek istediklerimizi anlat, söz veriyorum Ronak'ın sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Ama ya bana inanmazsan?" Tekrar ediyorum.

Evert omuz silkiyor. "Eğer doğruyu söylüyorsanız, bunu anlayabiliriz."

Canlanıyorum. "Neden? Bu birinin gücü mü?" Hepsinde bir tane olduğunu hatırlayarak soruyorum.

Evert sırıtıyor ama cevap vermiyor. "Bilmek istemez miydin?"

Gözlerimi deviriyorum.

Kulübeye doğru yürümeye devam ederken, elim yine kolunu tutmak için dışarı çıkıyor. İkimiz de yorum yapmıyoruz.

BÖLÜM 16



adamların yanında yürümeye devam ediyor, dalgın bir şekilde eskiden kaşınan kolumu kaşıyorum. Bunu takip etmeyi seviyorum. Sadece

davada.

Evert, "Bunu yapmaya devam ederseniz orada hiç deriniz kalmayacak," diyor.

Omuz silkiyorum ve kaşımayı bırakıyorum. "Çok dikkatli olamazsın. Sana söylüyorum, bir kaşıntının geçmesine asla izin verme. O gözetimin sana nasıl musallat olabileceğini tahmin bile edemezsin."

Yaptığım ya da söylediğim şeyleri tam olarak kavrayamıyormuş gibi kafasını bana doğru sallıyor. "Sen-"

Evert'in sözleri, dev bir gölgenin yan taraftan bize doğru sıçrayıp ona çarpmasıyla aniden kesiliyor.

Çığlık atıyorum ve ayağım takılıyor, kıçımın üzerine düşüyorum. Aklımın gördüklerime yetişmesi birkaç saniye alıyor.

Yerde boğuşurlarken Evert'i parçalamaya çalışan büyük bir canavar var. Kürkü koyu gri renkte, kafasında kıvrık boynuzları ve dudaklarının arasından çıkan kocaman dişleri var, tüyleri tehditkâr bir şekilde dikilmiş.

Pençe gibi pençeleri ve kısa, güdük bir kuyruğu var. Benden daha büyük ve muhtemelen en az yüz kilo daha ağır. Bu şey de nereden çıktı böyle? Bir anda canavar Evert'i sırtından yakaladı ve bir diğeri de ona saldırmak için koşarak geldi. Canavar onu yere yapıştırdı ve devasa dişleriyle boğazına yapıştı.

Ama aniden Sylred oradadır, onunla boğuşmakta ve onu Evert'in üzerinden almaya çalışmaktadır. Evert ikinci canavarı üzerinden düşürmeyi başarır ve bıçağına uzanırken boğazını sıkar.

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedene kadar aptal gibi düştüğüm yerde donmuş bir şekilde oturmaya devam ediyorum.

Uh-oh.

Başımı yavaşça çeviriyorum ve tam arkamda iki canavar daha gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Emelle, uç!"

Hangisinin bana bağırdığından emin değilim ama ikinci kez söylenmesine gerek yok. Ayağa fırlıyorum ve dizlerimi bükerek kendimi olabildiğince yükseğe fırlatıyorum, tam da canavarlar üzerime atlarken.

Kanatlarımı gerip umutsuzca çırpıyorum. İki canavar da üzerime atlıyor, ayaklarımı zar zor ıskalıyorlar. Dizlerimi göğsüme çekip kanat çırpmaya devam ediyorum, acınası bir şekilde birkaç santim yükseliyorum ama yapabildiğimin en iyisi bu.

Her bir esintiyi kendi avantajıma kullanmaya çalışıyorum ama gerçek bir rüzgâr yakalayacak kadar yüksekte değilim. Kendimi yerden yüksekte tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Arkama bir göz attım ama keşke bakmasaydım. "Kahretsin." Beni takip ediyorlar.

Hemen aşağıdalar, peşimden koşuyorlar ve hiçbir yavaşlama ya da durma belirtisi göstermiyorlar. Devam ediyorum, onlar çenelerini kırıp zar zor atlattığım sıçrayışlarını sürdürürken kalbim korkuyla çarpıyor. Ama yoruluyorum. Bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğimi biliyorum.

Ağaçların etrafında manevralar yapıyor, dönüp duruyor ve umutsuzca birine çarpmamaya çalışıyorum. Daha fazla yükseklik kazanmaya çalışıyorum ama ağaçlar birbirine bu kadar yakınken bunu başaramıyorum ve kanat açıklığımın tamamına yayılamıyorum.

Altımda devasa bir kaya görüyorum ve hatamı fark etmeden önce onu zar zor fark ediyorum. Canavarlardan biri ona doğru koşuyor ve kendini havaya fırlatıyor, daha fazla yükseklik için onu bir atlama noktası olarak kullanıyor.

Güçlü çeneleri ayak bileğimi sarıyor, canavarın dişleri beni aşağı çekerken anında derimi deliyor. Düşerken çığlık atıyorum ve yere sertçe iniyorum, başım kayaya çarpıyor.

Canavar hâlâ bileğimi tutuyor ve acı o kadar şiddetli ki zar zor nefes alabiliyorum. Başka bir canavar da üzerime geliyor ve her şeyin bittiğini anlıyorum. Şimdi ve burada öleceğim.

Çığlıklarım hıçkırıklara dönüşüyor ama kaçmak için hiçbir umudum yok. İkinci canavar bana doğru koşuyor ve tek yapabildiğim kollarımı kaldırıp yüzümü kapatmak oluyor, zıplamadan önce dişleri beni parçalara ayırmaya hazır. Ama darbe hiç gelmiyor.

Acı dolu bir çığlık ve korkunç bir hırıltı duyuyorum. Kollarımı indirip yukarı baktığımda Ronak'ın canavarı yere serdiğini görüyorum. Bir anda ortaya çıkmıştı, devasa kasları ve kontrolsüz öfkesiyle.

Ronak canavarı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi ensesinden tutup kaldırıyor, başını tutuyor ve boynunu kırıyor. Onu bir yığın halinde yere fırlatıyor ve sonra bana dönüyor, ama diğer canavar bileğimden çekmeye başlıyor, beni sürüklemeye çalışıyor.

Acıyla haykırıyorum ve biliyorum ki canavar biraz daha ısırırsa ayağımı koparma ihtimali çok yüksek. Ronak'ın kuyruğu arkasından yükseliyor ve uyarıyla seğiriyor. Uzun kahverengi saçları ve sakalı yüzünün etrafında bir yele gibi görünüyor ve gözleri altın renginde parlıyor. Vahşi ve tehlikeli görünüyor.

Canavarla göz göze gelen Ronak alçak sesle, tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor. Kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Hırlama canavarı hiç caydırmıyor. Kükrüyor ve beni öncekinden daha sert bir şekilde sıkıştırarak acı içinde çığlık atmama neden oluyor.

İmkânsız bir sıçrayışla Ronak aniden oradadır. Kocaman ellerini canavarın çenelerine doluyor ve onları açıyor. Dişler bacağımdan ayrılır ayrılmaz yaylarımın üzerinde geriye doğru sürünmeye çalışıyorum ama kan kaybından canım yanıyor, başım dönüyor ve beni sürükleyen her hareket yeni bir acı dalgası gönderiyor, o kadar şiddetli ki birkaç adımdan fazlasını atamıyorum.

Canavar ve Ronak şiddetli bir kavgaya tutuşur. Canavar sıçrar ve Ronak'ın kolunu sıkıştırır, ama Ronak geri çekilerek canavarın yan tarafına doğru bir yumruk atar. Canavar son anda kaçmayı başarıyor ama Ronak yine de kaburgalarına bir darbe indiriyor ve havada çıtırdayan kemiklerin sesi duyuluyor. Eğer canavar kaçmasaydı, Ronak tek bir vuruşla onu öldürebilirdi.

Canavar yere iner ve şaşkın bir çığlıkla başını sallar. Ronak'ın devasa kasları esniyor ve kuyruğu titriyor. Birbirlerinin etrafında dönerlerken canavar Ronak'a hırlıyor ama Ronak da ona hırlayarak karşılık veriyor. Ses o kadar hayvani ki irkiliyorum. Sonra canavar bana dönüyor.

Sanki hayvan Ronak'ın ne kadar büyük ve vahşi olduğunu yeni fark etmiş ve savaşı kaybedeceğini bildiği için onun yerine beni öldürmeye karar vermiş gibi. Üzerime atlarken geri çekiliyorum ama bir kez daha bana ulaşamıyor.

Ronak aniden önümde beliriyor ve canavar onun yerine ona çarpıyor. Sadece birkaç santim uzağa düşüyorlar ve sonra Ronak onun üzerine biniyor, iki eliyle canavarın kafasını tutuyor ve *çekiyor*.

Ronak patlayan kemik ve yırtılan kasların çıkardığı mide bulandırıcı bir sesle canavarın kafasını gövdesinden ayırıyor. Onu bir çöp gibi fırlatıp atıyor ve hafifçe sendeleyerek ayağa kalkıyor, ben de kocaman gözlerle ona bakıyorum.

Gömleği yırtılmış, göğsü kabarmış ve her tarafı kan içinde. Neredeyse iki metre boyuyla tepemde yükseliyor ve az önce hayatımı kurtardığını bilmeme rağmen korkudan kendimi alamıyorum. Yüzündeki baskı ölümcül ve acımasız. Kasları gergin, saldırmaya hazır bir güçle duruyor. Az önce iki yüz kiloluk bir canavarın kafasını bir hiçmiş gibi kopardı ve ben onu görünce titriyorum.

Eğer beni öldürmek isteseydi, şimdi tam zamanı olurdu. Beni öldürüp suçu canavara atabilirdi ve kimse de bundan haberdar olmazdı. Ama yapmadı. Canavarların beni almasına izin verebilirdi. Ama yapmadı. Beni kurtardı. *Ronak.* Onca adam arasından Ronak beni *kurtardı*.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve sonra kendini durduruyor. Konuşmadan birbirimize bakıyoruz ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı döküldüğünü hissediyorum.

"Lütfen..." Yalvarıyorum.

Tam olarak ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Yumruklarını sıkıyor, tüm vücudu gergin. Boynundaki kasların gerildiğini görebiliyorum. Sonra Sylred açıklığa dalıyor.

"Ronak," diyor Sylred, aceleyle önünde durup dikkatini çekmeye çalışarak.

Ronak hala kendisi gibi görünmüyor. Katil gibi görünüyor. Predatory. Hayvani. Normalde siyah olan gözleri hâlâ parlak ve altın rengi ve dudakları hâlâ hırıltıyla geriye çekilmiş. Ronak, Sylred'in omzunun üzerinden bana bakmaya devam ediyor ve ben kafamı çeviremiyorum.

"Ronak," diye tersliyor Sylred, görüşümüzü engellemek için yaklaşarak. "Evert yaralandı."

Bu sonunda onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmış gibi görünüyor. Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve gözlerinin tekrar karardığını izliyorum.

Sylred'e dönerek, "Nerede o?" diye sorar.

"Bu taraftan. Bilinci yerinde değil. Onu taşıman gerekecek. Benim için çok ağır. Ben Emelle'i getireyim."

Ronak uzaklaştığında hâlâ titrediğimi ve ağladığımı fark ediyorum. Bacağım gerçekten çok kötü görünüyor.

Sylred gelip yanımda diz çöküyor ama bana dokunmak için uzandığında irkiliyorum. "Sorun yok," diyor sessizce. Sesinde doğal ve sakinleştirici bir tını var. "Artık iyisin. Her şey bitti."

Konuşamıyorum. Tüm vücudum şiddetle titremeye başlıyor. Bittiğini söylediği anda zihnim aşırı hızlanıyor ve korkunç sahneleri tekrar oynatmaya devam ediyorum. Her saniye bir ömür boyu sürüyor.

"Şimdi seni almaya gidiyorum, tamam mı? Bacağınla ilgilenmem gerekiyor. Çok kan kaybettin ve Evert seni iyileştirecek kadar iyi değil."

Cevap vermiyorum ama beni elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kucağına alıyor. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da, bacağımda ve ayağımda acı patlıyor.

"Özür dilerim Emelle," diyor, ağzı acımasız bir çizgide.

Elinde güvende olduğum anda, beni çok fazla sarsmamaya dikkat ederek havalanıyor. Arkamızdaki canavarlara bakıyorum, vücutları kanlı ve kıpırtısız. Gözlerimi onlardan alamıyorum.

Kulübeye varmamızın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Etrafımdaki adamlar konuşurken seslerin ne dediğini bilmiyorum. Sadece harap olmuş bacağıma b a k ı y o r, titriyor, ağlıyor, kanıyor ve acı çekiyorum.

Kürklerin üzerine uzanıyorum ve sonra biri benimle konuşuyor ama ben duymuyorum. Evert'in aniden yanıma uzandığını görüyorum. Kanlar içindeydi ve ben onun kıpırtısız bedenine bakmaktan kendimi alamıyorum. Hepsi benim suçum.

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama çok uzaktayım, bu da beni daha çok ağlatıyor. Tanrım, eğer ölürse... Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçıyor.

"Lütfen ölme," diye fısıldıyorum.

Sonra biri yaralı bacağıma dokunuyor ve ben tekrar çığlık atıp acıyla çırpınıyorum ama güçlü kollar beni tutuyor. "Emelle, beni dinle, hareket etmeyi bırakmalısın yoksa bacağını daha da inciteceksin. Acıdığını biliyorum ama bizimle savaşmayı bırak."

Ama kelimelere anlam yükleyemiyorum. Tek bildiğim beni incittikleri. Canım çok yanıyor.

"Şokta."

"Bir şeyler yap, Sylred."

"Çok fazla kan kaybediyor." "O

da öyle."

"Kahretsin!"

"Daha fazla bağa ihtiyacım

var." "Kahretsin, Emelle,

kıpırdama!" "Sylred!"

"Onu bana ver."

Hepsinin sesi kafamın içinde karmakarışık ve kimin ne dediğini anlayamıyorum. Eller üzerimde, ben çığlık atıp çırpınırken beni tutuyorlar. Acı dolu feryatların yanı sıra ağzımdan tutarsız kelimeler dökülüyor.

Acıtıyor.

Önceki tüm yaralarımın toplamından çok daha fazla acıtıyor.
Evert yaralandı ve hepsi benim suçum.

Beni tutan ellerle savaşmayı bırakamıyorum ve acının beni azgın bir ateş gibi tüketmesine engel olamıyorum. Beni öldürecek. Ondan kaçamıyorum.

Sonra bir şey duydum.

Bu sesle tüm vücudum hareketsiz kalıyor, çığlıklarım boğazımda düğümleniyor. Gözlerim yaşlarla kapanıyor, ama karanlıkta bile var olan en güzel, en sakinleştirici sesi duyuyorum.

Bir melodinin alçak fısıltısı. Keskin paniğimi hemen yatıştıran yavaş, sakin bir melodi. Şarkının kulaklarıma sızdığını ve kemiklerime işlediğini hissediyorum. Çılgın kalp atışlarımı yavaşlatıyor. Kanımda yüzüyor. Nefes verişlerimi yakalıyor ve içime yeni bir hava üflüyor.

ciğerlerim. Melodi bana, benim için söylüyor ve varoluşum boyunca hiç hissetmediğim kadar huzur hissediyorum. İçine düşmek ve sonsuza kadar yaşamak isteyeceğiniz bir şarkı.

Mırıldanan sesler duyuyorum ama onlara dikkat etmiyorum. Ayak bileğimde hareket eden ellere ya da acımın merkezini sardığını hissettiğim bağlara bile dikkat etmiyorum. Tek odaklandığım şey şarkı, çünkü o benim kurtarıcım ve onu duyduğum sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Melodiyle birlikte ne kadar sürüklendiğimi bilmiyorum, ama ruhumun bir parçası haline geldi. Hıçkırıklarımın ne zaman dindiğini ya da titrememin ne zaman yatıştığını bilmiyorum. Ama şarkı bitmeden önce, beni derin bir uykuya çekiyor ve karanlığı kollarımı açarak kucaklıyorum, çünkü bu ölüm olsa bile, huzurlu, misafirperver ve inkar edilemeyecek kadar cazip.

Eğer bu ölümse, öyle olsun.

BÖLÜM 17



Uzun süre uykuda yüzdükten sonra kıyıya çıktığımda belli belirsiz seslerin farkına varıyorum. Sesler ilk başta dalgalar, sabit, düşük, sabit.

Gözlerimi açtığımda kendimi tekrar kulübede, başka bir yatak odasında buluyorum. Uyandığım ilk yatak odası sade ve çıplaktı ama bu seferki tam tersi. Bu yatak odası dolu. Dikkatle doğrulup bakıyorum.

Tahta...şeyler var. Her yerde. Bıçakla oyulmuş ve parlaması için cilalanmış şeyler. Bazı eserler elim kadar küçük, bazıları ise bedenim kadar uzun. Hepsinin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok ama çok güzeller. El yapımı raflara dizilmişler, her köşeye sıkıştırılmışlar. Hepsine dokunmak istiyorum. Ne işe yaradıklarını öğrenmek istiyorum.

Ama sonra hatırladım. Yüksek Fae. Dışarıda saklanıyorlar. Üzerimdeki pisliği yıkıyordum. Beni geri getirmek için gelen adamlar. Canavarlar bize saldırıyor. Ronak.

Bileğime bakmak için battaniyeyi üzerimden kaldırıyorum, kanlı bir karmaşa görmeyi bekliyorum, ama bacağım pürüzsüz ve eskisi gibi lekesiz. Hiçbir şey olduğunu söyleyemem. Evert uyanmış ve beni iyileştirmiş olmalı.

Ne kadar kötü göründüğünü hatırlıyorum. Bacağımdaki açık yarıktan kas ve kemik görünüyordu. Eğer bu şekilde iyileştiyse, sorumlusu Evert olmalı. İyi olduğunu bilmek beni rahatlattı. Umurumda-

Tamamen ayağa kalkıyorum ve sürekli gelen sesler beni öne doğru çekiyor, ben de dinlemek için parmak uçlarımla kapıya yöneliyorum.

"Sana söylüyorum, onu *hissettim*."

Bu Ronak. Kulağımı kapıya yaklaştırırken kaşlarımı çatıyorum. Beni *hissetti* mi? Bu da ne demek oluyor? Bilincim *yerinde* değilken beni hissetmemiş olsa iyi olur, yoksa hızlı bir tekmeyle taşaklarını *hisseden* benim ayağım olacak.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Korkusunu ve acısını hissettim." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Bu mümkün değil," diyor Evert küçümseyici bir ses tonuyla.

"Hayır, onu ben de hissettim," diye itiraf ediyor Sylred.

Yani sadece Ronak değil, Sylred de mi? Bu ifşaattan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ve nasıl olduğu ya da tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Sylred sorar. "Bunu nasıl yaptı?"

Yanıt olarak sadece mırıltılar duyabiliyorum ve sonra, "Ona ilk dokunduğumuzda bize saldıran büyü bu. Öyle olmalı," diyor Ronak.

"Ne, bir tür koruyucu büyü gibi mi?" Sylred sorar.

Ronak şaşkınlıkla, "Bilmiyorum," diye cevap verir.

Evert, "İkiniz de kafayı yemişsiniz," diyor.

"Ona karşı o hafif çekimi hiç hissetmediğini mi söylüyorsun?" Sylred soruyor.

"Oh, bir parçam ona doğru çekiliyor, tamam. Sadece bunun sihirle bir ilgisi yok."

Sessizce homurdanıyorum. Ne boynuzlu bir köpek.

"Lanet olası bir saniyeliğine sikin olmadan düşünebilir misin?" Ronak tersler.

"Bilmiyorum; seninkiyle birlikte bizim hayatımızı da mahvedemez misin?" Evert karşılık verir.

Vay be.

Tartışmalar başlar. Bir sürü küfür var.

Yeterince dinledim. Neler olup bittiğini bilmiyor olabilirim ama tartışmalar yatıştığında Ronak'ın "çekiştirme" olayını benim üzerime atmanın bir yolunu bulacağını biliyorum. Her şey benim üzerime yıkılıyor.

O bu sonuca varamadan kapıyı açıp dışarı çıkıyorum ve üç kafa da bana bakmak için döndüğünde dik durmak için elimden geleni yapıyorum.

Ellerimi kaldırdım ve derin bir nefes aldım. "Tamam, bak. Beni neden hissedebildiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz ürkütüyor. Yemin ederim, adaya indiğimde sana dokunan o büyü bana ait değildi. Ama başka bir şey söylemeden önce... bana büyü hakkında bağırmaya başlamadan ya da bana iblis casusu demeden ya da beni öldürmekle tehdit etmeden ya da... genel olarak pislik gibi davranmaya başlamadan ve beni tekrar bağlamaya karar vermeden önce, bir şey söyleyebilir miyim?"

Hepsi kıpırdamadan duruyor ve ben onların korkutucu bakışları altında yutkunuyorum. Ronak evet demiyor ama beni reddetmiyor da, bu yüzden elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu anlıyorum.

Önce Evert ve Sylred'e bakıyorum ve nefes alıyorum. "Teşekkür ederim. Beni almaya gelmemiş olsaydınız, o canavarlar saldırdığında ormanda yalnız olabilirdim ve kaçamazdım. Beni geri taşıdığın ve sakinleştirdiğin için de teşekkür ederim Sylred. Ne yaptığını bilmiyorum... ama sen olduğunu biliyorum. O her neyse, yardımcı oldu. Hem de çok. Çünkü o ısırık *canımı yaktı*."

"Yardımcı olduğuna sevindim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Isırıklarında zehir var. Bu yüzden çok acıtıyor."

Bu mantıklı. Bir daha asla o canavarlardan biri tarafından ısırılmak istemiyorum.

Sonunda gözlerimi Ronak'a kaldırıyorum. Onu incelemek için başımı eğiyorum. Farklı koşullar altında tanışsaydık ne olurdu diye merak ediyorum. Bu devasa kas kütlesi ve çatık kaşlar. Ham güç yayan bu erkek. İlk gördüğüm, ilk hissetmek istediğim. Beni vurmaktan ve bağlamaktan çekinmeyen, ama aynı zamanda beni yüksek fae'lerden saklayan ve sonra beni korkunç bir ölümden kurtaran aynı adam. Benim adıma yüce fae ve canavarlara yaptıklarını gördükten sonra, aramızda bir değişim olduğunu hissediyorum.

Sorun şu ki bu değişimi ona da kabul ettirmem gerekiyor. Ve Ronak gibi inatçı biriyle bu oyunu doğru oynamam gerektiği anlamına geliyor.

Ona bakmaya devam ederken dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. Bu gülümseme onu hemen sinirlendiriyor, bunu söyleyebilirim. Benim ona gülümsemem beklediği son şey ve bana kaşlarını çatıyor, kahverengi kuyruğu tedirginlikle seğiriyor.

Çarpan kalbime aldırmadan, sakinmiş gibi davranarak ona doğru yürüyorum. Geriliyor ama tam önüne gelene kadar yürümeye devam ediyorum. Ona bakmak için boynumu eğmem gerekiyor, çünkü başım ancak göğsünün ortasına ulaşıyor, ama göz temasının şu anda çok önemli olduğunu biliyorum.

Diğerlerinin gergin bir şekilde değişimi izlediğini ve ne yapacağımı merak ettiklerini hissedebiliyorum. Bir alfaya yaklaşan başıboş bir kurt gibiyim. Ya sürüye kabul edileceğim ya da saldırıya uğrayacağım.

O bana kaşlarını çatarak baktıkça, benim gülümsemem daha da artıyor, ta ki neredeyse ışıl ışıl oluncaya kadar. Bu onu gerçekten korkutuyor.

"Sen benim hayatımı kurtardın," diyorum suçlayıcı bir tonda. Anlıyor ve gözlerini bana dikiyor.

"Evet, yani?" diye savunmacı bir şekilde sorar.

"Buraya geldiğimden beri beni tehdit ediyorsun. Kaba ve güvensiz olmaktan başka bir şey yapmadın. Sırf adanızın üzerine düştüğüm için beni gökyüzünden vurdunuz. Chaucel'in beni almasına izin verebilirdin. O canavarların beni öldürmesine izin verebilirdin, ama bunun yerine her iki seferde de beni korudun" diyorum.

Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum ve yüzüm tam onunkinin önünde olacak şekilde ona yaklaşıyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. "Bence beni *istediğin için* kurtardın. Bence düşmanın olmadığımı biliyorsun. Benden nefret etmiyorsun, İlk Değil. Kabul et bunu."

Yemin ederim yüzünün rengi soluyor. Bazı insanlar ormandaki hırlayan canavarlardan ya da kafa kesme tehditlerinden korkar ama hayır, Ronak öyle değil. Hayır, o duygulardan ve gülümseyen bir kızdan korkuyor.

"Evet, biliyorum," diyor huysuzca, ayaklarının üzerinde kayarak.

"Hayır, bilmiyorsun. İçten içe, beni suçlayıp durduğun o kötü şeylerden hiçbiri olmadığımı biliyorsun. Benden nefret etmiyorsun," diyorum kollarımı inatla kavuşturarak, itiraf etmesi için ona meydan okuyarak.

Bana umursamaz bir tavırla elini sallıyor ama ben elimi yakalıyorum ve tamamen donuyor. Sudan buza dönüşen donmalardan bahsediyorum. Ona dokunuyor olmam bile onu tam anlamıyla paniğe sürüklüyor. Çok komik ama ona gülmüyorum. Eğer şimdi ona gülersem, her şey mahvolur.

"Bana henüz güvenmiyorsun ama bunu değiştireceğim. Sana ya da sürüne karşı bir tehdit olmadığımı kanıtlayacağım ve sonra da

"Elini tutarken, yumuşak parmaklarımla avucundaki sert nasırların izini sürüyorum. Dokunduğumda gerçekten ürperiyor. Bunu en büyük başarılarımdan biri olarak sayacağım. "Kabul edene kadar seni yıpratacağım."

Homurdanıyor ve arkasını dönmeye başlıyor. Benden gerçekten kaçmak istiyor. Ama onu durduruyorum, güçle değil, saf sürpriz faktörüyle. Elini bırakıyorum ve kollarımı ortasına dolayarak onu sıkıca kavrıyorum. Tüm vücudu sanki sarılmak yerine saldırıya uğramış gibi kasılıyor.

"Beni bir okla vurduğun için seni affediyorum. Beni bağladığın için seni affediyorum. Sadece sürünü güvende tutmaya çalıştığını biliyorum. Ve teşekkür ederim Ronak," diyorum göğsüne karşı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Kelimeler aramızda dolaşıyor, boncuk boncuk ter gibi yapışıyor. Hâlâ kıpırdamadı, ben de ona acıyıp kollarımı indiriyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Tek yapabildiği şok içinde bana bakmak. Bana kaşlarını çatmadığı zamanlarda inanılmaz yakışıklı görünüyor.

Onu konuşamaz hale getirdim. Bu onun için güzel bir değişiklik. Ayrıca, artık çenesini kapattığında onu susturmak için tek yapmam gerekenin ona sarılmak olduğunu biliyorum. Elimin altında olması iyi bir cephane. Ağzını bir klik sesiyle kapatıyor ve sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıya yöneliyor. Neredeyse kulübeden dışarı koşacak.

Diğer çocuklara dönmeden önce onun dışarıda kaybolan ayak seslerini dinliyorum. Sanki yeni keşfettikleri nadir bir hayvanmışım gibi hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyor. Sonra hepsi birden kahkahalara boğuluyor.

Sylred eğilmiş, karnını tutarken kahkahaları ondan kaçıyor. Evert başını arkaya atmış, gürültülü kahkahasının tavanda yankılanmasına izin veriyor. Ben de katılıyorum, çünkü kahkahaları tamamen bulaşıcı ve ayrıca Ronak'ın ona sarıldıktan sonraki dehşet içindeki yüzünü hala görebiliyorum. Çok geçmeden gülmekten gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor ve karnım ağrıyor.

"Yüzünü gördün mü?" Evert soruyor. "Piç kurusu ondan korkuyordu."

Sylred kıkırdar. "Güçlü olanın güzel bir kız karşısında bu kadar kırılgan olacağını kim bilebilirdi? Zavallı adamın hiç şansı yoktu."

"Aldattığı için hiç şansı yoktu."

Alay ettim ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Ne? Ben aldatmadım. Bu bir sarılmaydı. Sadece ona minnettarlığımın samimiyetini gösteriyordum," diyorum bir elimi kalbime bastırarak. "Ayrıca, ben haklıyım. O benim hayatımı kurtardı. Hem de iki kez. Hem de *bilerek*. Benden kesinlikle hoşlanıyor." Bu, çocukları başka bir gülme krizine soktu. "Böyle devam edin," diye uyarıyorum onları alaycı bir ciddiyetle. "İlk Olmayan'a ilk olma şansı veriyorsunuz."

Başlarını bana doğru sallıyorlar, yüzlerinde hâlâ gülümsemeler var. "Hiç bu kadar gülmemiştim..." Sylred sözünü kesiyor. "Tanrım, en son ne zaman böyle güldüğümü bile bilmiyorum."

Evert başımı okşadı. "H a d i, Scratch. Seni besleyelim.
Yemek yemelisin."

"Evet! Besle beni," diyorum coşkuyla. Yemek yemeyi seviyorum. Eğer isterlerse beni bütün gün besleyebilirler.

Çocuklar odada dolaşıp benim için yiyecek toplamaya ve hepsini masaya koymaya başladılar. Birlikte birer tabak hazırladık. Çocuklar sandalyelerine yerleşiyor ve ben yine yere oturup bacaklarımı çaprazlıyorum.

"Neden yerde oturuyorsun?"

Sylred bir lokma yemeğin üzerine "Kanatları," diye cevap veriyor.

Başımı salladım. "Evet. Kanatlarım sandalyelerinize sığmıyor ama sorun değil. Kürk halı yumuşak," diyorum ve yerleşiyorum. Eti yemeye başlıyorum ve lezzetli yemeği ısırırken bir kez daha inlemelerime engel olamıyorum. "Bu çok güzel," diyorum ağzım dolu bir şekilde.

"En azından bir şeyi beğenmezsen anlarız," diye sırıtıyor Evert. "Sessiz olacaksın."

"Yemekten zevk aldığım için benimle dalga geçme. Yıllardır bir şey yememiş olsaydın sen de yerdin."

İkisi de hareket etmeyi bırakır. Yemek yemeyi.

Konuşmayı keserler. Hoppala.

İfademi düzeltmek için ağzımdaki kocaman et parçasını umutsuzca çiğnemeye çalışıyorum. "Umm, yani..." Lanet olsun. Neden bu kadar büyük bir ısırık aldım ve neden koca ağzımı kapatamıyorum?

Sonunda büyük parçayı yutuyorum, ancak öksürmeye ve boğulmaya başlıyorum. Panik içinde kollarımı sağa sola sallıyorum. Tanrım, etten boğularak ölen ilk aşk tanrısı olacağım. Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Kesinlikle bu şekilde ölmek istemiyorum. Öbür dünyada bunun sonunu asla duyamayacağım. Sylred sandalyesinden fırladı ve bana doğru koştu. Sırtıma birkaç sert tokat indiriyor. Çiğnenmiş bir et parçası ağzımdan fırlıyor ve kaygan bir tokatla yere düşüyor. Iyy.

"Alışık olduğundan daha büyük bir tane aldın, değil mi Scratch?" Evert göz kırparak söylüyor.

Tabağımdan bir meyve aldım ve ona fırlattım. Iskaladım. O güldü.

Sylred boğazını temizler. "Pekala. Pekâlâ. Sanırım bize hikâyenin tamamını anlatmanın zamanı geldi, Emelle."

Onlara her şeyi anlatma zamanının geldiğini biliyorum, bu yüzden iç çekiyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

Çocuklar birbirlerine şaşkınlıkla bakarlar. "Ne?"

Sylred, "Bu... düşündüğümüzden daha kolay oldu," diyor.

Omuz silkiyorum. "Mantıksız biri değilim. Ve gerçekten saklayacak bir şeyim yok. Sadece Ronak'ı kızdırmak için kendime saklıyordum, çünkü o bir pislik gibi davranıyordu," diyorum ve çocukların kıkırdamasına neden oluyorum.

Meyveden bir ısırık alıyorum ve sulu tadı yüzünden neredeyse adımı unutuyorum. "Aman Tanrım, bu da ne? Çok lezzetli."

"Adı Red Wings," diyor Sylred.

Yemeyi bıraktım ve ona baktım. "Ciddi misin?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Büyüdüğünde, kırmızı çiçek kanatlara benziyor. Bir ara sana gösteririm."

Sırıtıyorum ve bir ısırık daha alıyorum. Sanırım bu benim yeni favori yemeğim. "Ronak bunu seviyor mu? Yoksa ona Şeytan Kanatları mı diyor?"

İkisi de tekrar gülüyor ve bana kafalarını sallıyorlar. Onları güldürmek hoşuma gidiyor. İçimi tarif edemeyeceğim bir şeyle dolduruyor. Bir ağaca bağlı olmaktan bu hale geleceğimi kim bilebilirdi? Varlığımda ilk kez kabul edildiğimi hissediyorum. Arkadaş edinmek böyle bir şey olmalı.

Aramızdaki bu ateşkesten vazgeçmek istemiyorum. Hiçbir şeyi berbat etmek istemiyorum. Ama hala onlara anlatacak çok şeyim var.

-Ve onlara ne olduğumu söylediğimde nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum.

Ama şimdilik onlarla yemek yiyorum, konuşuyorum ve gülüyorum, çünkü yaşadığım her an harika ve bunu boşa harcamaya niyetim yok. Ormanda saldırıya uğradığımızda hepimiz için bir şeyler değişti. Ya da belki de bir araya gelip beni Chaucel ve muhafızlardan sakladıkları zamandı? Her neyse, aramızda önemli bir şey değişti.

"Kimin odasındaydım?" Yemeğimizi bitirip temizliğe başlarken soruyorum.

Mutfak tezgâhının üzerinde bir sürahi su ve bir kap var ve yiyecek artıklarını dışarıdaki kompost yığınında kullanıyorlar.

"Benim," diye cevap veriyor Sylred, tatlı su
toplarken. "Oradaki ahşap oymalar ne?" "Onlar
enstrüman."

Bu beni şaşırttı. "Müzik aletleri mi?" "Evet, her
türlüsünü yapıyorum. Kendim icat ediyorum."

"Bu inanılmaz. Bir ara benim için çalar mısın?"

Bana bir gülümseme fırlatıyor ve göz kırışıklığı tam olarak etkisini
gösteriyor. "Elbette." "Demek senin yeteneğin müzik," diyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de
Açıklamak için acele edin. "Isırıldıktan sonra kendimde değildim ve çok acı çekiyordum. Ama beni sakinleştiren ve uyumamı sağlayan bir müzik duydum. O sendin, değil mi? Senin gücün bu mu?"

Sylred yavaşça başını sallar. "Evet. Ben bir Ses Yatıştırıcısıyım."

"İnsanları sakinleştirmekten daha fazlasını yapabiliyor. Çok fazla duygusal tepkiye neden olabilir."

Sylred başını sallar. "Öfke, şiddet, mutluluk..." diye devam
ediyor. "Etkileyici," diyorum.

Sylred sadece omuz silkiyor, ilgiden utanmış görünüyor. Konuşmayı kendinden uzaklaştırarak, "Hadi şu kovan toplantısını yapalım," diye öneriyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Ugh.
Şimdiden mi?" "Kazı..." Evert
uyarıyor.

Öfkelendim. "Tamam. Not-First'ü arayacağım." Kapıya doğru atlıyorum ve olabildiğince yüksek sesle sesleniyorum. "Ronak! Sana ihtiyacım var!"

Çocuklara döndüğümde yine gülüyorlardı. "Ne?"

Evert bana kıkırdadı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey." Sylred'e döndü. "En fazla altmış saniye."

Sylred bahsi kabul eder. "Kırk olacak, ama buraya gelir gelmez ve hiçbir şeyin ters gitmediğini anlar anlamaz onu boynunu sıkmakla tehdit edecek."

Ronak'ın aceleci adımları içeri girene kadar, şüphesiz hepimiz sayarak bekliyoruz. Elli beş saniye. Nefes nefese, odada tehdit arıyor. Gözleri bana takıldığında, ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

Bana doğru yaklaşıyor. "*Ölmediğin* ya da ölmek üzere olmadığın sürece bana böyle seslenme, yoksa bir dahaki sefere seni adanın kenarından aşağı iterim," diye tersledi.

Sylred bana muzaffer bir göz kırptı.

"Ne istiyorsun?" İlk-olmayan talep ediyor.

"Covey toplantısı, elbette. Size her şeyi anlatmaya hazırım."

BÖLÜM 18



"Pardon, siz nesiniz?" "Aşk tanrısı," diye tekrarlıyorum.

Çocuklar sadece bana bakıyor. Ben ayakta dururken onlar sandalyelerinde oturuyorlar. Konuşurken onlara bakmak için boynumu germek zorunda kalmamak güzel. Onlara her şeyi anlattım.

Aşk tanrısı olmak ve insan âleminde bulunmakla ilgili her şeyi anlattım. Hatta giderek artan yalnızlığımı ve acımı ve ardından bu âleme nasıl girdiğimi de açıkladım. Fae prensiyle karşılaşmamı ve nasıl fiziksel olarak dönüştüğümü, bana vurduğu ve beni yakaladıklarında bir şekilde adamlara aktarılmış olması gereken büyü de dahil olmak üzere büyük ayrıntılara girdim.

Neden beni hissedebildiklerini iddia ettiklerine dair verebileceğim tek açıklama bu. Hatta bu âleme ilk nasıl geldiğimi ve adalarına nasıl rastladığımı bile itiraf ettim. Onlara her şeyi anlattım, adalarına düşene kadar. Tüm bu süre boyunca hiç konuşmadılar.

İçlerinden herhangi biri ilk kez konuşuyor ve ağzımdan çıkan ilk şey bir aşk tanrısı olduğumu sorgulamak oluyor.

İlk sözü Sylred alıyor. "Yani... muhtemelen bu diğer alemde bir insan olarak öldün ve bir aşk tanrısı oldun."

"Evet."

"Aşk tanrısı gerçek değildir," diyor yavaşça, sanki ben aptalmışım gibi.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve elimi vücuduma doğru sallıyorum. "Açıkçası, bu yanlış. Sizi temin ederim ki biz gerçeğiz. Sana söylediğim her şey doğru."

"Bunu anlamakta zorlanıyoruz."

"Anlıyorum. Eroslar her zaman görünmez varlıklardır. Perde'de var oluruz. *Asla* fiziksel değiliz. Prens bana her ne yaptıysa, beni Peçe'nin dışına itti ve fiziksel dünyaya düştüğümde bedensel hale geldim."

Evert, "Demek bu yüzden daha önce yemek yememekten bahsedip duruyordun," diyor.

Sylred, "Ve neden soğuğun ne olduğunu bilmediğini," diye belirtiyor. Başımı salladım. "Evet."

"Ve neden uçma, koşma, yürüme ve... ayakta durma konusunda genellikle kötü görünüyor," diyor Evert sırıtarak.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, sanırım bu kadar yeter."

Gülmekten esneyen çıplak göğsüne bakmamaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum ve beni bakarken yakalayıp kaşlarını çatıyor. Lanet olsun.

Sonra, yavaşça, yüzündeki sırıtışın bana dik dik bakana kadar düşüşünü izliyorum.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. Ondaki bu ani değişimden hoşlanmadım.

"Bekle bir dakika. Aşk tanrısı güçlerini benim üzerimde mi kullanıyorsun? Seni istememem için mi? Lanet büyünü üzerimizde mi kullanıyorsun, Scratch?" diye bağırıyor.

Başımı kararlılıkla sallıyorum, ne kadar öfkeli göründüğüne sinirleniyorum. "Hayır. Yemin ederim. Sizin üzerinizde tek bir güç bile kullanmadım. Zaten öyle bir şey yapmazdım."

Sylred kollarını kavuşturur, kendi yüzü de temkinlidir. "Neden olmasın? Görünüşe göre tutsak olsaydım, özgür kalmak için elimdeki tüm gücü kullanırdım. Sana güvenmemizi bu şekilde mi sağladın?"

"Hayır. Kullanmadım, yemin ederim."

Bana inanmış gibi görünmüyorlar ve Evert'in bana karşı tavrındaki değişiklikten nefret ediyorum. Bana karşı her zaman sevdiğim, kolay ve çapkın bir tavrı vardı. Ama şimdi bana Ronak'ın ilk baktığı gibi bakıyor. Kalbim biraz kırıldı.

"İşte bu yüzden size söylemek istemedim çocuklar!" "İşlemeye çalışıyoruz," diyor Sylred.

"Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyorsun."

"Yani?" Evert tersliyor. "Eğer sen lanet bir aşk tanrısıysan ve yapabileceğini söylediğin her şeyi yapabiliyorsan, neden merak etmeyelim ki? Şu anda bizi kandırıyor, kurnazlıklarını üzerimizde kullanıyor olabilirsin."

Ağzımdan çıkan gergin kahkaha balonuna engel olamıyorum. "*Wiles*?"

Evert'in kaşları daha da çatılır. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle oyun oynama, Scratch. Üzerimde sihrini mi kullandın?"

"Hayır!" Şak diye söyledim.

Ronak kollarını kavuşturmuş bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Önceden olsa bu beni korkutur ya da kızdırırdı. Ama şimdi ona her baktığımda tek gördüğüm, ormanda canavarların saldırılarını engellemek için önüme atladığı zamanki yüzü.

"Yani bir aşk tanrısı olarak görevini yaptığında... aşk mı yaydın?" Sylred soruyor.

"Bunu bir hastalıkmış gibi söylüyorsun. Tanrı Eros, pis işlerini yapmaları için aşk tanrısı yarattı. Bugünlerde herkese ayak uydurmak istemiyor, bu yüzden biz onun köleleriyiz. Ama bu sadece aşkı yaymakla ilgili değil. Amaç bu, ama arzuyla birlikte gelen her şey - flört, özlem, arzu, beklenti, şehvet, seks... Hepsi önemli ve hepsini ben yarattım. Çoğunlukla. Bazen. Genellikle."

"Çok sert ve kıskanç olmadığın sürece mi demek istiyorsun?"

Evert soruyor. Omuz silkiyorum. "Evet, hemen hemen."

"Harekete katılmak ister misin, Scratch?"

Gözlerimi kısıyorum. "Benim kadar uzun süre insanları izlemek zorunda kalsaydınız siz de yapardınız. Konuşacak kimsem yoktu, dokunacak kimsem yoktu, bana dokunacak kimsem yoktu..."

Sözlerim azalırken odadaki cinsel tansiyonun yükseldiğini hissediyorum. Samimiyetten bahsetmem onları harekete geçiriyor ve bu harika bir şey. Onlardan tepki almayı seviyorum. Ben tepki eksikliği yaşıyorum.

"Her neyse, kanatlarımı güçlendirir güçlendirmez yola çıkacağım ve yakanızdan düşeceğim. Gidip aşkı bulacağım, arkadaşlar edineceğim, yiyebildiğim kadar çok yiyeceğim, çünkü yemek cidden harika bir şey ve... insanlar hayattayken başka ne yapıyorsa onu yapacağım. Ee... burada iyi miyiz? Sana her şeyi anlattım," diyorum ve kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Evert'in şüpheci öfkesinden kaçıp bahçelerini biraz daha keşfetmek istiyorum. Sylred'in söylediği Kırmızı Kanatlar bitkisini arayabilirim.

beni. Bu şey çok lezzetli. "Kanıtla," diyor Ronak, beni olduğum yerde durdurarak.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne?"

"Hikâyeniz hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bir hikâye uydurmak için bolca vaktiniz oldu. Bize anlatmış olman buna inanacağımız anlamına gelmez. Kanıta ihtiyacımız var."

"Bunu sana kanıtlamamı mı
istiyorsun?" "Evet. Tabii
kanıtlayamazsan."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Tamam. Ama kızamazsın."

Dönüp yavaşça ona doğru yürüyorum, bilinçli adımlar atarken çıplak ayaklarım ahşaba değiyor. Uzun pembe saçlarım yumuşak dalgalar halinde omuzlarımdan dökülüyor ve sırtımın alt kısmına kadar uzanıyor.

Üzerimde hâlâ Evert'in tişörtü var, başka bir şey yok ve çıplak sırtımın ve göğüs dekoltemin tuniğin gevşek bağlarının üstünden nasıl göründüğünün son derece farkındayım. Ben yaklaşırken mavi gözlerim Ronak'a kilitleniyor, çünkü ilk kez o avcı değil. O bir av.

Tam sandalyesinin önünde duruyorum ve bacaklarımı onunkilerin arasına yerleştiriyorum. Kendimi kucağına bırakıyorum ve elimi kaldırıp yanaklarını ve çenesini okşuyorum, sonunda uzun zamandır hissetmek istediğim kirli sakalına dokunuyorum.

Yavaşça, çapkın arzunun titreyişlerinin parmak uçlarımdan kaçmasına izin veriyorum. Güç parmaklarımdan neredeyse yarı saydam, gümüşi dalgalar halinde çıkıyor. Ronak donup kalıyor, tıpkı ona sarıldığım zamanki gibi tepki veriyor. Ama bu kez siyah gözlerinde için için yanan korları görebiliyorum. Alt dudağımı yalıyorum, o da aynı hareketi yapıyor ve karnımda bir ateş kaynıyor.

Yakından eğildim, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. O kadar sessiz ki tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım. Sonra, enfes bir yavaşlıkla, uzun, şehvetli bir Şehvet Nefesi'nde daha fazla güç kaybediyorum. Ağzımdan pembe dallar halinde buharlaşarak onu sarıyor ve sonra kayboluyor.

Gözlerindeki kor anında sıcak, kontrolden çıkmış alevlere dönüşüyor ve ereksiyonunun altımda canlandığını hissediyorum. Yoğun uyarılma kokusu burun deliklerimi dolduruyor, kendi gözlerimin özlemle açılmasına neden oluyor. İçimi titreten alçak, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

Macun. Ama onunla göz temasını hiç kesmeden bekliyorum. Aleti içime girerken ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

Sonra ağzı benimkine geliyor. Ama o daha bir şey yapamadan ben kucağından atlıyorum. Sandalyesinden o kadar hızlı kalktı ki, sandalye devrildi ve bir gümbürtüyle yere düştü. Bana doğru uzanıyor, ama ben hareketini tersine çeviriyorum, bu yüzden o beni yakalayamadan yolundan çekiliyorum.

"Uh uh uh," diye azarlıyorum onu, parmağımı nazlı nazlı sallayarak. "Sen hâlâ Birinci Değilsin, unuttun mu?"

Masanın aramızda durması için odanın diğer tarafına doğru acele ediyorum. Beni kovalamamak için her şeyini ortaya koyduğunu görebiliyorum. Hakkını vermeliyim. Adam kendini kontrol edebiliyor, ben de ona biraz Şehvet verdim.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum, çünkü bunun onu çileden çıkaracağını biliyorum. Ronak ağır ağır nefes alıyor, arzusunun kanıtı pantolonundan belli oluyor. Kendini kontrol etmeye çalışıyor ama bunun ne kadar... zor olduğunu görebiliyorum. Ha!

"Bunu sen istedin. Şehvet-nefesleri. Flört Dokunuşları. Ve eğer hala yayım ve sadağım olsaydı, seni bir Aşk Oku ile de vurabilirdim, ama bunu sana yapmazdım. Her neyse, işte kanıtın," diyorum tatlı tatlı, odanın diğer ucundaki şehvet dolu Ronak'a doğru bir el sallayarak. "Bunun sonraki etkileriyle iyi eğlenceler."

Evert, Ronak'la alay edercesine güler. "Oh, kahretsin. Hayır, bunu bana hiç yapmadın. Yapsaydın görürdüm. Gücün gözle görülebiliyor," diye düşünür, başkalarından çok kendi kendine.

"Sana söylemiştim."

"Bu harikaydı. Nasıl hissediyorsun, koca adam?" Evert alay ediyor. "Soğuk bir banyonun iyi geleceğini duymuştum," diyorum Ronak'a göz kırparak.

Bununla birlikte, arkamı dönüp güzel kıçlı bir belalı gibi sallanarak uzaklaşıyorum. Kalçamın hareketine kendimi o kadar kaptırmışım ki artık cisimsiz olmadığımı ve duvarlardan geçemediğimi unutuyorum. Yüzümü tahtaya çarpıyorum.

"Ah," diyorum yüzümü ovuşturarak.

Tamamen utanç verici. Çıkışımı mahvetmek için ne yol ama.

Kapıya doğru atılıyorum, kapıyı açıyorum ve dışarı kaçıyorum. Bahçeye ulaşır ulaşmaz, adamların histerik bir şekilde gülmeye başladıklarını duyuyorum.

Ronak'ı b i r süre geçmeyecek bir ereksiyonla baş başa bıraktığımı bilerek kendimi rahatlatıyorum, gururuna iyi bir darbe indirdiğimden bahsetmiyorum bile. Bu ona aşk tanrısına bulaşmamayı öğretecek. Ayrıca, Evert'e güçlerimi onun üzerinde kullanmadığımı gösterdi. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Aşk Tanrısı: iki, Duvar: bir. En iyi haliyle aşk tanrısı.

BÖLÜM 19



Bir ağacın tepesinde güneşin batışını izliyorum. Neredeyse bütün gün uçuş egzersizlerimi yaptım. Tamam, bu bir yalan. Sadece bir gün içindi.

Sonra da çoğunlukla uzanıp garajdan meyve yedim. Ne? Yoruldum ve kaslarım hala bu yürüme ve hareket etme işini nasıl yapacağını öğreniyor. Ama hey, bebek adımları, değil mi?

Çocuklar kendi işlerini yapmaya gitmişlerdi, bu yüzden gün bana kalmıştı. Uçma alıştırması yaptıktan sonra buraya tırmanmaya ve güneşin kayboluşunu izlemeye karar verdim. İnsanlar aleminden farklı. İnsanlar aleminde güneş gökyüzünde alçalır ve tüm ışığı beraberinde götürür. Burada, sadece bir dünya küresinin değil, bir ton yüzen is-karanın olduğu yerde, işler farklı yürüyor. Güneş gittikçe uzaklaşıyor, ta ki kararan gökyüzünde bir iğne ucu kadar kalana kadar, sonra yıldızlar ortaya çıkıyor ve ay gittikçe yaklaşıyor. Bir partnerin içeri girerken diğerinin uzaklaştığı bir dans gibi.

Adada huzurlu bir ortam var ama yine de çocukların neden sürgün edildiğini merak etmeden edemiyorum. Onlara bunu sormak istiyorum ama Evert'in tepkisine bakılırsa dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Artık beni öldürmek istemeyebilirler ve ne olduğum konusunda bana inanabilirler ama bana güvenmiyorlar. Henüz değil.

"Ağaçlara tırmanmak hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Aşağı bakıyorum ve Evert ile Sylred'in dalların arasından bana baktıklarını görüyorum. Daha önce ne kadar yukarıda olduğumu fark etmemiştim ama onlar benden epey aşağıdalar. "Ama buradan manzara çok güzel," diyorum onlara. "Merak etmeyin, bu sefer düşmeyeceğime söz veriyorum."

Evert gözlerini devirir. "Aşağı gel, Scratch. Yemek vakti geldi."

Günün büyük bölümünde meyve yiyerek tıkınmış olsam da yemeğe karşı koyamayacağımı biliyorlar. Hızla ayağa kalkıp kendimi daldan aşağı bırakıyorum. Altımda bağırarak edilen bir küfür duyuyorum. Düşerken beni bir hava akımı karşılıyor ve kanatlarımı üç kez çırparak yumuşak bir gümbürtüyle önlerindeki yere iniyorum.

"Lanet olsun, kadın, bunu yapma."

Başparmaklarımı omuzlarımın üzerine koyuyorum. "Kanatlarım var," diye hatırlatıyorum onlara.

Sylred, "Ki bunu daha önce hiç kullanmadığını itiraf etmiştin," diye belirtiyor.

Evert kaşlarını çatarak evin bulunduğu yönü işaret ediyor. "Git."

Gözlerimi deviriyorum ama bana söyleneni yapıyorum. Etrafta dikilip tartışmayacak kadar çok seviyorum yemeği. İçeri girdiğimizde Ronak çoktan gelmiş, masaya oturmuştu. Bu sabah güçlerimi onun üzerinde kullandığımdan beri onu görmemiştim. Elime bir tabak alıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle onu yemekle dolduruyorum. Ronak beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ama ben onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim.

"Ee. Nasıl hissediyorsun?"

Ronak bana öldürücü bir bakış fırlatıyor. Ben de gülümsüyorum.

Evert güler ve Ronak'ın yanına oturur. "Merak etme, Scratch. Artık hepimiz sana inanıyoruz."

Tabağıma sığdırabildiğim kadar yemek doldurduktan sonra yere oturuyorum ve yemeye başlıyorum. Lokmalar arasında, "Şimdi ne kadar hatalı olduğunu anladığına göre, kaba, küstah -evet, bir kelime uyduruyorum- cahil, kibirli, kalın kafalı-" diye soruyorum.

"Bu kadar sıfat yeter," diye sözümü kesiyor Evert.

"Her neyse, ilk başta bana karşı ne kadar kötü davrandığını, bunu hiçbir şekilde hak etmediğimi ve aslında tüm aptalca suçlamalardan tamamen masum olduğumu anladığına göre, bana ne halt olduğunu ve neden bu adaya sürüldüğünü söyleyecek misin?"

Çocuklar birbirlerine bakarlar ama cevap veren Ronak olur. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu hiç adil değil. Ben sana kendiminkini söyledim, sen de bana kendininkini söylemelisin. Tam olarak nesin sen? Gördüğüm diğer fae'lere benzemiyorsun.

Buraya geldiğimden beri. Ve eğer bana bir tür iblis olduğunuzu söylerseniz, cidden boğazınızı yumruklarım."

Sylred ve Evert gülüyor. "Biz genfiniz. İblis değiliz. Görünüşe göre bu adada iblis yok," diyor Sylred. "Tabii bize saldıran şeytandan yaratılmış canavarları saymazsanız."

İstemsiz bir ürperti duyuyorum. "O şeyler korkunçtu."

"Evet, ada eskiden onlarla doluydu. Bu adaya ayak bastığımız anda neredeyse öldüresiye parçalanıyorduk ama neyse ki yıllar içinde sayılarını önemli ölçüde azaltmayı başardık. Genelde inlerinin nerede olduğunu da biliriz ama bu sürü bizi hazırlıksız yakaladı. Normalde kulübeye bu kadar yakın olmazlar."

"Ya buraya gelirlerse?" Ses tonumu sakin ve soğukkanlı tutmaya çalışarak ama beceremeyerek soruyorum. Elimde değil. O şeyler neredeyse beni öldürüyor ve ayağımı koparıyordu.

"Yapmazlar. Ronak onların icabına baktı. Şu andan itibaren ayrılana kadar o piçleri yiyeceğiz."

Bunun üzerine burnumu kırıştırıyorum ama içime dolan rahatlamayı da görmezden gelemiyorum.

"Yani... genfinler. Bu tür fae'ler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum cevap ararken.

Evert büyük kollarını önünde kavuşturuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Siyah kuyruğunun arkasında sallandığını görüyorum. "Şaşırmadım. Bizden çok fazla göremezsin. Nüfusumuz oldukça az. Ayrıca, ana adamıza bağlı kalmaya eğilimliyiz, bu şekilde yaklaşık otuz ada var," diyor başparmağını omzunun üzerinden geçirerek.

"Nedenini anlayamıyorum; hepiniz yabancılara karşı çok sıcakkanlısınız."

Evert kollarını açıp öne doğru eğiliyor, mavi gözleri muziplikle parlıyor. "Sana ne kadar arkadaş canlısı olabileceğimi göstereceğim."

Aman Tanrım, sanırım kadınlık organlarım yuvarlandı ve salyalarım aktı. Aşağı, kızım.

Ona takdirle bakıyorum. "Yani... bu seksin tekrar masada olduğu anlamına mı geliyor?"

Sylred içtiği sudan boğulmaya başlayınca Evert sırtına bir tokat atar, ama bu hiç yardımcı olmaz.

Evert sırıtarak, "Masada seks konusunda iyiyim," diyor.

Gırtlaktan gülüyorum. İşte bu eğlenceli. Her zaman beklediğim şey buydu. Flört etmek, oynamak, arzulamak. Tenim zevkten karıncalanıyor ve aşk tanrısı güçlerimin derimin hemen altında serbest kalmak için yalvardığını hissedebiliyorum. Tüylerim kabarıyor, Evert'in bakışlarını üzerime çekiyorum.

"Belki de öylesin," diyorum, "ama ben henüz menüde değilim."

Evert'in dudakları geniş, kurt gibi bir gülümsemeye dönüştü. "Hmm. Bunu düzeltmem gerekecek."

Omuz silkiyorum. "Eğer yapabilirsen."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama aşk tanrısı
büyüsü yok." "Psh. Sanki kullanmam
gerekiyormuş gibi."

Ronak başını sallar ve ayağa kalkar. "Yeter."

Evert homurdanır. "Lütfen. Sanki onu devirmek istemiyorsun? O çok ateşli ve bunu sen de biliyorsun. Ama gevşek sikin performans gösteremeyecek kadar asıldıysa, takım için bir tane almaktan mutluluk duyarım."

Benim seksi olduğumu düşünüyor. Şu an tamamen birinci sırada.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diyor Ronak. Tam bir sik bloğu. "Casus olmaması onunla bir şey yapabileceğimiz anlamına gelmez. Kovan bağlantımızı riske atamayız."

"Bağlantıyı siktir et. Zaten kırmaktan bahsediyoruz," diye tersliyor Evert.

Ronak'ın çenesi gıcırdıyor ve oda geriliyor. Kovan bağlantılarını kırmaya mı çalışıyorlar? Bu da ne demek oluyor?

Ronak sonunda ona döner. Gözleri öfkeden kapkara kesilmişti. "Evet, ama itlaf bitene kadar olmaz, Evert. Onları aşmak için bağlantımıza ihtiyacımız var, bunu sen de biliyorsun. Bu da henüz işi berbat edemeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu da *onu* beceremeyeceğin anlamına geliyor. İkiniz de yapamazsınız."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. "Affedersin, burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma. Ve beni duymadın mı? Ben menüde değilim!" Kibirle karşılık veriyorum.

Ben *tamamen* menüdeyim. Bunu onlar için bu kadar kolay hale getirmeyeceğim. "Bunu hak etmeyen biriyle yatmak için elli yıldan fazla beklemedim," diyorum elimle vücudumu yukarı aşağı hareket ettirerek.

Üç çift göz de elimi takip ederek Evert'in gömleğinin arkasına saklanan kıvrımları inceliyor. "Ve siz kesinlikle bunu henüz hak

etmiyorsunuz.

Beni vurdun ve bağladın, hatırladın mı?"

Evert tek bir kelimeye takılır. "*Henüz*

mi?"

Telaşlı bir nefes verip bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Genfinler kalın kafalı olmalarıyla mı bilinirler?"

Evert kaşlarını kaldırır. "Duruma göre değişir. Hangi kafadan bahsediyorsun?"

İçimden kopup gelen kahkahayı bastırmaya çalışıyorum ama tüm çabalarıma rağmen bir gülümseme beliriyor. "Sen bir domuzsun."

"Hoşuna

gitti."

Gerçekten

beğendim.

"Evert, yeter," diyor Sylred. "Ronak'ın haklı olduğunu biliyorsun. İtlaftan sağ çıkabilmemiz için kovan bağlantımızın sağlam olması gerekiyor."

Evert gözlerini devirir. "Lanet olası kraliyet itlafı. Bu saçmalığı bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Hepsi başını sallar. Hepsinin hemfikir olduğu ilk şey bu. "İtlaf tam

olarak nedir?"

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren Ronak. Muhtemelen kimsenin bilmemi istediğinden fazlasını söylemediğinden emin olmak için. "İtlaf denemeleri diğer sürgün edilmiş fae'lere karşı bir dizi halka açık yarışmadır. Ölümüne dövüşeceğiz."

Ağzım açık kaldı. "Ölümüne mi?" Ciyaklayarak söyledim. "Ama

neden?" "Yüksek Fae'leri kızdıran tek kişi sen değilsin," dedi Evert. Ronak'a ters ters bakarak.

"Yani bu yüzden mi buraya sürüldün?"

"Evet."

"Neden seni öldürmediler? Neden seni sürgün edip sonra da savaşmaya gönderelim?"

Sylred Ronak'a bakıyor, belki izin almak için, sonra tekrar bana. "Ronak idam edilirdi, muhtemelen ikimiz de kovboyluk suçlamasıyla, ama Fae sarayının yüksek rütbeli üyeleri doğrudan idam edilemez. Fae yasaları liderlik pozisyonunda olanları korur."

Etrafımdaki bu uyumsuz adam grubuna bakıyorum. "Ve siz üçünüz yüksek mevkide misiniz?" Kuşkuyla soruyorum.

"Evet. Kovanımız halkımız için lider olacak."

Sadece onlara bakıyorum.

"Ne? Senin için yeterince asil görünmüyor muyuz, Scratch?" Evert alay ediyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, alaycı bir cevap vermeyi reddediyorum. Bundan çok hoşlanıyor. Sylred'e dönüp bakıyorum. "Yani genfinlerden sorumlu birden fazla kovan mı var?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Evet. Bir tane daha var. Bir grup yaşlı."

Başımı onlara doğru eğip görünüşlerine bakıyorum. İkisi gömleksiz (şikayet etmiyorum), hepsinin kalın, kirli sakalları, dağınık saçları, tırnaklarının altında kir, sertleşmiş yüz hatları, güneşten yanmış tenleri var. Fae sarayının üyelerine hiç benzemiyorlar.

Fae sarayının üyelerini izledim. Çoğunlukla, güç sarhoşu ve politik oyunlara düşkün, yumuşak, bozulmamış ahmaklardı. Önümdeki bu adamlar yumuşak ve bozulmamış değiller. Sert ve vahşiler. Gösterişçi ya da züppe görünmüyorlar. Sadece çok seksi görünüyorlar. Boğazımı temizledim, baktığımı fark ettim.

"Yani... yüksek fae'leri kızdıracak bir şey yaptın ve seni idam etmek yerine, sürünü beş yıllığına sürgüne gönderdiler ve sonra da seni itlafta savaşmaya gönderdiler," diye özetliyorum.

"Evet, işin özü bu, Scratch. Şimdi, hikaye zamanımız bittiyse, antrenman yapmaya gidiyorum. Sizden gelen var mı?" Evert ayağa kalkarak sorar.

Ronak da ayağa kalkar. "Şu andan itibaren hepimizin tüm gün boyunca antrenman yapması gerekiyor. Hazırlıklı olmalıyız. Biz farkına varmadan itlaf gelmiş olacak."

Evert, "Yeterince erken gelemez," diye mırıldanarak dışarı çıkar.

Zaten Ronak'a bakmıyor olsaydım kaçırırdım, zaten neredeyse kaçırıyordum. Ama gördüm, Evert'in dışarı çıkışını izleyen Ronak'ın yüz ifadesindeki acı titreşimini. Bir an için oradaydı, sonra yüzünü kapattı, her zamanki soğuk ve ifadesiz maskesini bir kez daha yüzüne geçirdi. Ama oradaydı. Evert'in Ronak'tan neden bu kadar nefret ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama az önce gördüklerime bakılırsa bu Ronak'ın canını çok acıtıyor. Acaba Evert biliyor mu? Acaba umurunda mı?

"Bizimle eğitim alanına gelebilirsin. Uçma pratiği yapmak istiyordun, değil mi?" Sylred soruyor.

"Doğru."

"Hadi o zaman," diyerek yolu gösteriyor.

Çocukları dışarıda takip ediyorum. Bahçenin arkasından yürüyüp ormana doğru ilerliyoruz. Birkaç dakika sonra bir açıklığa ulaşıyoruz ve ağzım bir karış açık, olduğum yerde duruyorum. El yapımı kabin ve mobilyalarının etkileyici olduğunu düşünmüştüm. Ama bu sadece...

"Whoa."

Sylred dönüp bana bakıyor ve sonra eğitim alanına bakarak benim gözlerimden görmeye çalışıyor.

Ensesini kaşıyor ve göz kırışıklıklarını ortaya çıkaran seksi bir gülümseme gösteriyor. "Evet. Çok antrenman yapıyoruz. Sürgün edilmek sıkıcı oluyor."

İnşa ettikleri geniş, tertemiz alana bakıyorum. Sınır boyunca bir çit var ve içeride farklı savaş türlerini uygulamak için ayrılmış birkaç bölüm var. Kılıç talimi için tahta mankenler, cirit atmak için yumuşak kum, Ronak'ın aslında ağırlık olarak kullandığını fark ettiğim devasa kayalar, sanki hiçbir şey değilmiş gibi onları avluya fırlatıyor. Engelli bir parkur bile var. En az bunun kadar etkileyici olan şey ise içinde silahların istiflenmiş olduğu açık bölme; hepsi ahşap ya da bilenmiş taştan yapılmış, hepsi el yapımı ve ölümcül.

Sylred, "Şu uzak uçta pratik yapabilirsin," diyor, işaret ederek. "Genelde koşularımızı orada yaparız. Arazi değişiyor, bu yüzden iyi bir pratik olur. Tırmanmak ve atlamak için ağaçları kullanmayı sevdiğini biliyorum ama onun yerine kullanabileceğin küçük bir merdiven seti yaptım. Bu şekilde daha dengeli olursun."

İstikrar ve ben aynı cümleye ait değiliz. Ama en azından artık her ayağa kalktığımda ayaklarıma takılıp düşmüyorum. Tüm bu fiziksel beden olayına alışmaya başlıyorum.

Sylred'i işaret ettiği yere gitmesi için bırakıyorum. Ronak hâlâ o kocaman kayaları bahçeye fırlatıyor. Gömleğini çıkarmış ve uzun kahverengi saçlarını deri bir kayışla arkadan bağlamış. Bir kayayı her kaldırdığında kasları güçle esniyor ve dalgalanıyor. Salyalarım boğazıma kaçıyor.

Evert mızrak fırlatıyor ve eminim ki olması gerekenden çok daha uzağa gidiyorlar. Ben etrafa bakarken Sylred önümde ilerliyordu ama onun ne yaptığını görünce heyecanlı bir çığlık attım ve çocuklar durup bana baktılar. Umurumda değil, Sylred'e doğru koşmaya başladım bile.

Aceleci ayaklarım birbirine dolanıyor ve ayağım takılıp kıçımın üstüne düşüyorum. Son zamanlarda ayağım takılmıyor diye ukalalık yaparsam olacağı buydu. "Ben iyiyim!" Tekrar ayağa fırlayıp aceleyle Sylred'in yanına giderken "İyiyim!" diyorum. "Girebilir miyim?" diye soruyorum.

Başını sallayıp sadağını ve yayını uzatıyor. Geniş bir gülümsemeyle, kurulan hedef sırasına bakmak için hareket ediyorum. İlki yaklaşık otuz metre öteden başlıyor ve en uzaktaki ise eğitim alanının bir parçası bile değil. Ağaç gövdelerine asılı, farklı yüksekliklerde, ormanın içine doğru gittikçe uzayan bir dizi ahşap hedef görebiliyorum. Yayı alıyorum ve içine bir ok yerleştiriyorum.

Yay esnek ama güçlü, iyi ve sağlam bir ağaçtan yapılmış. Cupid'in yayından alışık olduğum gibi değil ama özenle yapıldığı belli. Oklar da alıştığımdan daha ağır, ama bu fiziksel dünyada işime yarayacak, çünkü artık rüzgâr gibi şeylerle mücadele etmek zorundayım.

Mükemmel bir formla hizaya girip nişan alıyorum. En yakın hedefe ateş ediyorum ve ortanın solundan vuruyorum. Sylred'in arkamdan onaylayan bir ses çıkardığını duyuyorum. Bir ok daha çekerken yaya karşı sırıtıyorum. Bir sonraki hedefi vuruyorum ve bu sefer merkeze daha yakınım. Yaklaşık altmış metre ötedeki üçüncü hedefe geldiğimde, onu vurmuştum. Yaya alışmış, rüzgâra ve okların eğimine uyum sağlamıştım.

Gözlerimi bir sonraki hedefe dikiyorum ve tam ortasından vuruyorum. Sonra daha uzaktakine geçiyorum, daha uzaktakine, daha uzaktakine v e daha uzaktakine. Her biri tam ortasına, tam istediğim yere isabet ediyor. Evet. Ben tam bir baş belasıyım.

Sonunda kendime geldim. Çok iyi yürüyemiyor, koşamıyor ya da uçamıyor olabilirim ama bir profesyonel gibi ok atabilirim, çünkü ben bir profesyonelim. Görebildiğim en uzak hedefi vurduğumda, hızlı bir şekilde farklı hedefleri vurmaya başlıyorum. Bir oku fırlatır fırlatmaz diğerini takar ve onu da fırlatırım.

Birbiri ardına okları fırlatıyorum, onları taşımama yardım eden esintiden daha hızlı. Geriye uzanıp tüm okların gittiğini gördüğümde, hızlı nefes aldığımı, kol kaslarımın çığlık attığını ve ellerimin yay kirişi yüzünden kesilip su topladığını fark ediyorum. Ama umurumda değil, çünkü bu çok iyi hissettirdi. Yüzümde kocaman bir sırıtışla arkamı döndüğümde adamların artık benim kulvarımda olduğunu ve ağızları açık bir şekilde bana baktıklarını görüyorum. Boş sadağı ve yayı Sylred'e fırlatıp omuz silkiyorum.

"Ne? Ben bir aşk tanrısıyım. Ok ve yay benim işim." Onlara göz kırpıp arkamı dönüyorum ve neredeyse sekerek uçuş pratiği yapabileceğim piste doğru ilerliyorum.

"Ne oluyor lan?" Arkamda Evert'in kuşkulu sesini duyuyorum. "Üç yüz metre ötedeki de dahil olmak üzere ortadaki tüm hedefleri bir kez bile ıskalamadan vurdu!"

Sylred'in sessiz cevabı "Evet," oldu.

"Düşmeden yürüyemiyor bile ama böyle ateş edebiliyor, öyle mi?"

"Evet, o yüzden beni kızdırma!" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Boku yedin Ronak" dedi. Başımı arkaya eğip gülüyorum. Haksız değildi.

BÖLÜM 20



Silah kulübesine yaslanmış, kolumu gözlerimin üzerine koymuş yatıyordum ki bir gölge üzerimden geçti güneş ışığımı kesiyor. Kolumu biraz aşağı indiriyorum ve güneş ışığımı kimin kestiğini görmek için bir gözümü dışarıya dikiyorum. İlk Değil kollarını kavuşturmuş, her zamanki kaşlarını çatmış bir halde tepemde dikiliyor. Al- gerçi, belki de sadece kaşlarını çatmış gibi görünüyor. Belki de sadece yüzü öyledir. Belki de kalın erkek sakalı yüzünden gülümsediğini bile anlayamazdım. "İki adım sola kayabilir misin? Güneşimi engelliyorsun." Hareket etmiyor.

"Ne yapıyorsun?"

İçimi çekiyorum ve kolumu indiriyorum, başımı ona bakmak için yukarı kaldırırken daha dik oturmak için yer değiştiriyorum. "Biraz ara veriyorum."

"Bunu yirmi dakika önce söylemiştin."

Ona göz kırpıyorum. "Evet. Molalar böyle olur. Sadece oturuyorsun ve... belirsiz bir süre boyunca hareket etmiyorsun."

Başını sallıyor. "Hayır. Şu andan ayrılana kadar bütün gün antrenman yapacağız. Buna sen de dahilsin."

Gülüyorum. "Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak." Ben daha irkilmeden beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Bırakmadan önce beni ayaklarımın üzerine sağlamca yerleştirdi.

"Havada birkaç metreden fazla uçamıyorsun ve dayanıklılığın berbat. Dengen berbat, yorulduğunda kanatlarını yerde sürüklüyorsun ve hiç bu kadar kötü yürüyen birini görmemiştim-

senden önce. Eğitime ihtiyacın var ve benim adamda olduğun sürece bunu yapacaksın."

Ayak parmaklarımın arasındaki toprağı tekmeleyerek bir çukur oluşturuyorum. "Tanrım, o kadar da kötü değilim."

"Öylesin," diyor Evert yanımızdan geçerken.

"Evet, az önce kendini üçüncü sıraya geri aldın dostum!" Ronak dikkatimi yeniden toplayarak, "Antrenman," diye tekrarlıyor.

"Oh, hadi ama, süper harika ok ve yay şeyleri yapabiliyorum! Elbette bu bana bir geçiş hakkı verir. Ya da kısmi bir geçiş. En azından yarım bir geçiş gibi."

"Sen hiç susmaz mısın? Şimdi gel," diyor Ronak, topuklarının üzerinde dönerek. Onu takip edip etmeyeceğimi görmek için beklemedi. Bir yanım inatla orada durmak istiyor ama diğer yanım beni muhtemelen tartaklayacağını biliyor. Beni tartaklaması kötü bir şey değil ama adamın böyle şeyleri hak etmesi gerekiyor. Adımlarımı olabildiğince yavaş atarak onu takip ediyorum. Koşu pistinin yanında beni bekliyor, hızım karşısında gözlerini deviriyor.

Sonunda ona ulaştığımda, "Bana katılabildiğine sevindim" dedi.

"Amacım memnun etmek," diyorum kuru bir sesle. "Şimdi ne olacak?

Daha önce uçma alıştırması yaptığım için kanatlarım zaten ağrıyor. Sana söylüyorum, daha fazlasını yapamam. Küçük patlamalarla pratik yapmalıyım. Küçük sevimli bir kediniz olabilir. Ama bu kötü çocuklar ağır ve kullanmak için çok uğraşmak gerekiyor." Bana kuşkuyla bakıyor. "Sevimli küçük kedi kuyruğu mu?"

"Evet, çok sevimli," diyorum, arkasından bir ileri bir geri uçuşunu izlerken. "Sevebilir miyim?"

Garip bir boğulma sesi çıkarıyor.

"Vay be. Kriz falan mı geçireceksin?"

"Ben...sen..."

"Ne? Kuyruğunu okşamak yasak bir şey mi? Genfin kural kitabını okumadım. Yasak mı? Çok kötü. Çok yumuşak görünüyor. Belki buradan çıktığımda kuyruğunu okşamama izin verecek başka bir genfin bulurum. Ya da bahse girerim Evert onunkini okşamama izin verir."

"Lanet olsun."

"Bu kadar büyütecek ne var?"

Parmaklarıyla burun kemiğini sıkıştırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sadece... konuşmayı kes."

"Okey dokey, kedicik."

Ben gülümsememek için kendimi zor tutarken o bana başını sallıyor. "Her neyse. Kanatlarını daha fazla zorlamalısın. Dayanıklılığını ve kaslarını geliştirmenin tek yolu bu. Ama şimdilik uçmayacaksın. Koşacaksın."

Ona baktım ve göz kırptım. Muhtemelen onu yanlış duydum.

Başka bir şey söylemeyince ben de onun duruşunu taklit edip kollarımı kavuşturuyorum. "Affedersin, kaç mı dedin? Ben kaçamam."

"Fae sarayındayken kaçtığınızı söylemiştiniz," diye dikkat çekiyor. "Canavarlardan kaçtın. Ve eminim ki bokla kaplandığında neredeyse nehre doğru koşuyordun."

Alay ettim. "Evet, o zamanlar tamamen zorunluluktan kaynaklanıyordu."

Bana bakıyor, etkilenmemiş gibi. "İstersen bir ölüm kalım senaryosu ayarlayabilirim. Ormandaki canavarlardan bazılarını yakalayıp seni kovalamalarını sağlamamı ister misin? Ya da belki de tuvaletten bir kova et almamı?"

"Senden nefret ediyorum."

"İnan bana, hislerimiz karşılıklı, küçük iblis. Şimdi koşmaya başla. Ben söylediğimde durabilirsin."

Kıyafetlerime bakıyorum. Hâlâ Evert'in tuniğini giyiyorum ve başka bir şey giymiyorum. Kesinlikle koşu malzemesi değil.

"Bunun için giyinmedim," diyorum ona.

Kadınsı yerlerimi göstermeden uçmaya çalışmak yeterince zor. Herkese göstereceğim kesin.

"İyi olacaksın."

Ayaklarıma bakıyorum. "Ayakkabım yok. Su toplayabilir."

"Onları sertleştirmek iyidir."

Etrafıma bakıyorum, havadan koparabileceğim başka bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Umm... Tökezliyorum. Çok takılırım. Dizlerimin derisi falan yüzülebilir. Bu canımı yakar."

"Eminim Evert seni iyileştirirdi. Şimdi bahaneler bulmayı bırak ve kaç."

Lanet olsun. Burada kaybediyorum. Etrafımdaki diğer adamlara bakıyorum ama onlar kendi işlerini yapıyormuş gibi davranıyor, beni kaçmak zorunda kalmaktan kurtaramayacak kadar meşguller. Şövalyelik öldü.

Sonra aklıma bir düşünce geliyor ve kafamı Ronak'a çeviriyorum.

"Memeler!" Yüksek sesle bağırıyorum.

Patlamam karşısında şaşırmış görünüyor. Diğerlerinin de bana baktığından eminim. Bu kelimenin çok büyük bir gücü var.

Ronak iç çekti. "Ne?"

Ellerimle göğüslerimi onun için sergiler gibi tutuyorum.

"Göğüsler. Bende de var. Koşarsam acır. Top gibi zıplayıp duracaklar," diye açıklıyorum başımı düşünceli bir şekilde eğerek. "Şey... o toplar değil," diyorum kasık bölgesini işaret ederek. "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Ya da belki koşarken onlar da zıplıyordur? Hiçbir fikrim yok. Öyle mi?"

Bana sanki iki başım çıkmış gibi bakıyor. Evert'in gülmeye başladığını duydum. Utanmıyorum, aslında gerçekten merak ediyorum. Pantolonları her şeyi bir arada tutacak kadar dar görünmüyor. Ama belki de yanılıyorumdur? Ya da belki Ronak'ın taşakları küçüktür, bu yüzden onu rahatsız etmiyordur? Yine de Ronak'ın beni izleme şekli cevap almam için iyiye işaret değil.

Başını ağrıtıyormuşum gibi kaşlarını ovuşturuyor. "İblis, ellerimi boynuna dolamadan ve titremeye başlamadan önce kaç."

İblis olayını görmezden geliyorum. Şu andan itibaren bunun bir sevgi terimi olduğunu varsayacağım.

"Peki, tamam. Ama sonra göğüslerim acırsa, bu senin suçun."

"Senin için onlara her zaman masaj yapabilirim, Scratch," diye sesleniyor Evert. Tam bir centilmen.

"Ben almayayım," diye karşılık veriyorum. Kesinlikle pas geçmezdim.

Oh, ve bana taktığı lakap bana kolumu tekrar kaşımamı hatırlatıyor. Eski kaşınan yerimi canla başla kaşıyorum. Kaşıntının süper harika fiziksel tırnaklarıma karşı hiçbir şansı olmadığını bilmek inanılmaz derecede tatmin edici.

"Al şunu," diyorum koluma.

"Kaşımayı kes, Scratch."

İç çekiyorum ve elimi bırakıyorum. Arkamı dönüp yol boyunca yürümeye başlıyorum, çünkü Ronak hala bana ölümcül bakışlar atıyor ve

Kaşlarını. Bu adamla savaşımı gerçekten seçmek zorundayım.

Pistin toprağının çoğu düzleştirilmiş, bu yüzden en azından ayaklarımı çok fazla incitmek konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Kollarımı iki yanımda hızla sallayarak koşuyormuş gibi yapıyorum ama ayaklarım rahat bir tempoda yürüyor. Hatta rahatlatıcı.

Yaklaşık yirmi adım sonra Ronak seslendi, "Hızlan."

O görmese de gözlerimi deviriyorum ve hafifçe wog yapmaya başlıyorum. Hani koşuyormuş gibi yaparsın ama aslında yürümekten daha hızlı değildir, sadece daha zıplarsın ya? Evet, benim amacım da bu. Numara yapmak. Koşuda çok iyiyim.

"Daha hızlı!" Ronak bağırıyor. Şerefsiz.

Koşmaya başlayana kadar hızımı artırıyorum. Korkunç bir şey.

Ağrıyan kanatlarım neredeyse göğüslerim kadar zıplıyor. Yerçekimi her adımda benimle savaşıyor. Parkurun sonuna geldiğimde geri koşmak için arkamı dönüyorum ama tabii ki ayağım takılıyor ve düşüyorum. Düşmeden önce ayağımı bulmaya çalışıyorum ve bunu zar zor başarıyorum.

"Ha! Düşmedim!" Muzaffer bir edayla, zaten nefes nefese olduğumu söylüyorum.

Tabii tam düşmediğim için kendimi tebrik ederken tekrar tökezliyorum ve yüzüstü yere kapaklanıyorum. Ağzımdaki pisliği tükürürken "Ahh," diye inliyorum.

Evert yine gülüyor. Artık kesinlikle birinci sırada değil. "İyi misin?" Sylred'in bana doğru aceleyle geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. O koyar

Ellerini kollarımın altına sokup beni

yukarı çekiyor. "Evet, muazzam."

Bana gülmemek için kendini zor tutuyor, bunu söyleyebilirim. O böyle iyi bir adam. Yine de, yüzümdeki kiri temizlemek için uzanıp başparmağının ucuyla yanağımı silerken kahverengi gözleri yanlardan kırışıyor. Bu dokunuş midemde dalgalanmalara yol açıyor.

"Tamam mı?"

Başımı sallayıp yere bakıyorum ve yaralarımı kontrol ediyorum. En azından kendimi kanatmayı başaramadım. Henüz.

"İşinin başına dönsen iyi olur," diyor. "Dikkatli ol."

"Doğru."

Dönüyorum ve tekrar koşarak yürümeye başlıyorum. İki turu bitirdikten sonra, göğüslerimi ellerimle tutmak zorunda kalıyorum çünkü çok ağrıyorlar ve kanatlarım yerde sürüklenmeye başlıyor çünkü

onları tutmak için güç. İyi ki çok güzel ve yumuşaklar, çünkü tam bir baş belası. Ve arkada.

Bir dahaki sefere tökezlediğimde yerde kalacağım.

Nefes alış verişim şiddetli bir rüzgârdan daha hızlı. Bir çift botun göründüğünü görüyorum ve tam önümde, yere yayıldığım yerde duruyorlar.

"Kalk ve koşmaya devam et."

Ronak'ın seksi sesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu o ana kadar hiç fark etmemiştim. Onu cehennemin en derin katmanlarına lanetleyen bir dizi lanet olabilecek ya da olmayabilecek bir şey mırıldanıyorum, ama gerçekten kim bilir?

"Kalk ve koşmaya devam et dedim."

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve ona bakmak için başımı yukarı eğiyorum. "Yapamam, bu çok zor. İnsanlar neden kaçar ki? Korkunç bir şey. İnsanların bunu aslında eğlence için yaptığını biliyor muydun? İnsanların bunu her zaman yaptığını gördüm. Beyinlerinde bir sorun olmalı." Gözlerimi ona diktim ve nefesim kesildi. "Tanrım, eğlenmek için koşuyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Ne diyorum ben- *tabii ki* koşuyorsun. Bu neden her zaman bu kadar mutsuz olduğunu açıklıyor."

Önümde diz çöküyor ve bana ters ters bakıyor. "Beni dinle iblis. Bu adadan ayrılmamıza üç haftadan az bir süre kaldı. Sana ne olacağını bilmiyoruz. Eğer bu dünyada hayatta kalmak için küçük bir şans istiyorsan, temel şeyleri yapabilmelisin. Buna koşmak ve uçmak da dahil. Prens seni aramaktan vazgeçmeyecek, bunu anlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Güzel. Çünkü bu doğru. Onu tanıyorum. Seni avlayacak. Seni öldürecek ya da kullanacak. Ve eğer bu boku çözemezsen, o çoktan kazanmış demektir. Yirmi metre koşamazsan, seni yakalar. Uçamazsan, seni yakalar. Eğer orada kendine dikkat edemezsen, o seni yakalar. O yüzden içinde ne kadar zavallı güç varsa çıkar ve kendini ya da bizi öldürtmeden önce onu kullan."

"Tanrı aşkına, umarım moral konuşmalarından sen sorumlu değilsindir," diye mırıldanıyorum.

Büyük bir çabayla kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Biraz sallanıyorum ve kanatlarım protesto için ağrıyor ama ayakta kalıyorum. Sylred'in ayakta durduğunu görüyorum.

endişeli görünüyordu. "Ronak, belki de zorlamamalısın..." "Hayır,"
diyerek onun sözünü keser. "O zayıf ve hiçbir disiplini yok-
pline. Yaşamak istiyorsa bundan daha iyi olmalı" diyor küçümseyerek.

Kanatlarımın kırıştığını, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Belki zayıfım ama bunu yüzüme vurmak zorunda değil. Elli yıldır bir vücuda sahip olmasaydı o da zayıf olurdu.

"Yaşaması ya da ölmesi umurumda değil ama onu barındırırken yakalanmayacağım ve yakalanıp işkence gördüğünde çenesini çırpmasını istemediğimden eminim. Prens onu yakalamadan ve bizi mahvetmeden önce kendini kontrol altına alması gerekiyor."

Öfkemi bastırıyorum ve kararlılığımı sertleştiriyorum. Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için bunu yapacağım. Beni öldürse bile, sırf onun kibirli, sakallı, aptal ağzını kapatmak için kaçacağım.

Ronak yanımda duruyor ve başını piste doğru eğiyor. "Git hadi."

Ben de
koşuyoru
m.

Ve koş.

Ve koş.

Ve
yolculuk.

Ve biraz daha koş.

Bacaklarım artık dik duramayacak kadar titreyene kadar koşuyorum. Karnım aşırı yorgunluktan şişmeye başlayana kadar koşarım. Ciğerlerim bana bağırana ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar koşuyorum. Kuma yığılıyorum. Tekrar.

Ter, kir ve muhtemelen biraz da kan içindeyim. Zihnim Ronak'a bahşedebileceğim tüm yavaş ve acı verici ölümleri hayal ediyordu. Devam etmem için bana her bağırdığında, ona acı çektirmek için başka bir renkli yol buluyordum.

Özellikle de sakalından başlayıp cinsel organına kadar vücudundaki tüm kılları teker teker yolmam hoşuma gitmişti. Ronak'a ait olmayan bir çift botun yüzümün önünde durduğunu gördüğümde rahatladım.

"Bu kadar yeter. Bugünlük işi bitti," diyor Sylred.

Bana özür dileyen bir bakış atıyor ve kanatlarımı ezmemeye özen göstererek beni kollarının arasına alıyor. Ona bir inilti veriyorum

Takdir. Gerçekten konuşamıyorum çünkü dilim çok kuru ve başım yorgunluktan ağırlaşmış durumda. Yine de, şu anda içinde bulunduğum sefalet kadar, gururlu da hissediyorum. Ronak'ın meydan okumasıyla karşılaştım ve pes etmedim.

Muhtemelen daha sonra ölmek isteyeceğim ama şimdilik yaşadığımı hissediyorum.

BÖLÜM 21



Yep. Ölmek istiyorum.

Her şey acıtıyor. Bunun üzerine düştüğümden bile daha kötü. ada, ve bu bir şey söylüyor. Ama Ronak beni rahat bırakıyor mu? Hayır. Beni uçuruyor ve ertesi gün tekrar koşturuyor, ve bir sonraki, ve bir sonraki. Her gün, saatlerce, tek yaptığım antrenman yapmak.

Morlukların üzerinde morluklarım var ve kaslarım o kadar ağrıyor ki ağrımamanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum. En azından Evert kesiklerimi ve sıyrıklarımı iyileştirebildiği için şanslıyım. Bende onlardan çok var.

Geceleri genellikle ateşin önündeki halının üzerine yığılıyorum ve Ronak sabahın köründe kıçımı kaldırmam için bana emirler yağdırana kadar uyanmıyorum. Evet, ondan nefret ediyorum.

Antrenmanlara başlayalı bir hafta oldu, uyanıyorum ve ayağa kalkmaya çalışmadan önce kaslarımı germek için acı verici hareketler yapıyorum. Bu kadar uzun sürmesi utanç verici. Ronak herkese acele etmelerini ve eğitim alanına gitmelerini söylemeden önce bir dakika boyunca ana odada dolaşıyor.

"Onu uykusunda boğacağım," diye homurdanıyorum.

Sylred gülümsüyor ve yemem için bana bir parça meyve uzatıyor. "Çok serttir ama bu sayede daha güçlü bir sürüyüz. Ronak ne kadar güçlü olursak o kadar güvende olacağımızı biliyor. Öyle görünmeyebilir ama sizi delmesi ve zorlaması onun önemseme biçimidir."

"Huh. Beni kandırabilirdi. Bunun bana işkence etme yöntemi olduğunu düşünmüştüm."

Evert sırıtarak odasından çıkar. "Evet, öyle. O pislik, pislik olmayı seviyor."

Sylred başını sallıyor ve bana dönüyor. "Emelle, senin için bir şeyim var."

"Ne oldu?"

Sandalyesine gidip bir yığın kürk postu alıyor ve bana uzatıyor. "Ronak geçen hafta avlandığında, postların bir kısmını aldım ve onlardan sana giysiler yaptım."

Canlandım. "Yaptın mı?"

"Süslü bir şey değil," diyor başının arkasını kaşıyarak. "Sadece şimdikinden daha rahat olabileceğini düşündüm," diyor. "Elbiseni tamir etmeye çalıştım ama oldukça yırtıktı ve kumaşı çok kırılgandı."

"Teşekkür ederim! Şimdi gidip deneyeceğim. *Kesinlikle* birinci sırada."

Aceleyle odasına girdim ve Evert'in gömleğini hızla çıkardım. Giyecek başka bir şeyim olmadığı için sadece birkaç kez temizleyebildim, bu yüzden ondan kurtulmaya hazırım. Kesinlikle daha iyi kokuyordum.

Kıyafetler Ronak'ın öldürdüğü canavarlarla aynı koyu gri renktedir. Saçlar şık ve parlak, deri ise güneşten dolayı esnek. Tüm parçaları yerleştiriyorum ve bana eteğin altına giyebileceğim bir külot bile yaptığını görüyorum. Önce o iki parçayı giyiyorum.

Etek uyluğun ortasında duruyor ve kadınsı organlarım iç çamaşırının yumuşak örtüsüyle adeta iç çekiyor. Sonra üstümü giymeye çalışıyorum. Kanatlarımı engellememesi için arkadan bağlanabilecek şekilde yapmıştı. Kollarımı kolsuz bluzun içine sokuyorum ve sonra arkadan bağlayarak göğüslerimin üzerinde sıkıca sabitliyorum. Böyle koşmak çok daha iyi olacak. Gömlek neredeyse eteğin üst kısmına kadar geliyor ve sadece göbeğimi gösteriyor.

Genel olarak, kürk giyen bir baş belası gibi görünüyorum. Odadan çıktığımda çocuklar çoktan gitmişti, ben de Evert'in gömleğini alıp kuruması için dışarıya asmadan önce yıkadım. Eminim geri isteyecektir ama artık onun çıplak göğsüne bakamayacağım için üzgün olacağım. En azından hâlâ Sylred var.

Eğitim alanına geldiğimde Evert bana bakıyor ve ıslık çalıyor. "Söylemem gerek, o kürkün içinde canavarlardan çok daha iyi görünüyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" Küçük bir dönüş yaparak söylüyorum.

Sylred yanıma geldi, bana baktı. Evert'in aksine, beni soymak ister gibi bakmıyor. Bakışları değerlendirici ve kibar. "Yakıştı."

"Mükemmel," diyorum ona. Parmak uçlarımda duruyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

"Ne oluyor lan?" Evert kaşlarını çatarak sesleniyor. "Neden bir öpücük alıyor?"

"Çünkü o bir centilmen," diye karşılık veriyorum.

"Siktir et. Biraz sert ve acımasız olmasını istersin."

Ve... yeni kürk külotum ıslandı.

Koşu pistine doğru kıçımı sallayarak ilerliyorum ama Ronak beni engelliyor. Siyah gözleri ayaklarımdan başıma doğru kayıyor ama yeni kıyafetimden bahsetmiyor.

Bunun yerine, "Bugün pistte koşmak yok" dediğinde beni çok şaşırttı.

Rahatlamış bir iç geçirdim. "Tanrılara şükürler olsun. Er ya da geç rea- oğlunu göreceğini ve bu çılgınlığı durduracağını biliyordum."

Gölgede oturmak için uzaklaşmaya başlıyorum ama Ronak üst kolumu tutuyor ve beni engelli parkura doğru yönlendiriyor.

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Oh hayır. Hayır. Uh-uh. Yapamam, Birinci Değil. Yürüme-koşma kategorisinde zar zor yeterli seviyeye geçtim. Önüme engeller çıkmasına hazır değilim. Zaten yeterince engelim var."

"Engelli parkuru üç kez yapacaksınız, sonra uçma alıştırması yapacaksınız, sonra ara vereceksiniz, sonra koşacaksınız ve sonra biraz daha uçacaksınız."

Hoşnutsuzluk içinde burnumu kırıştırıyorum. "Evet, programım hakkında birileriyle konuşmam gerekiyor, çünkü berbat."

"Kıçını kaldır ve oraya git, iblis."

"Benden 'nefret eden' biri olarak kıçım hakkında çok konuşuyorsun."

"Hiç çeneni kapatıp sana söyleneni yaptın mı?"

"Sadece bir haftadır sohbet ediyorum, yani... hayır."

Nefesinin altından bana hırlıyor. "Sylred! Onunla sen ilgilen."

Sylred başını sallıyor ve mızraklarını kaldırıp yanına geliyor. Çoktan terlemişti ama ter, üstsüz haliyle oldukça seksi görünüyordu. Ben oraya doğru ilerlerken o da engelli parkurun yanında beni bekliyor. Ona ulaştığımda omzumun üzerinden bakınca Ronak'ın kollarını kavuşturmuş bizi izlediğini görüyorum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sadece doğal davran. Komik bir şey söylediğimi farz et ve gülmeye başla."

Bana sadece göz kırpıyor.

"Tamam, yeterince iyi. Şimdi ilk engel kütüğünün üzerinden atlayacağım ve ben işaret verdiğimde bileğimi kırmışım gibi davranıp beni kurtarmak için içeri dalacaksın. Sonra ikimiz de kulübeye dönüp dinlenebiliriz ve bu salaklar egzersiz yaparken bütün gün tıka basa yemek yeriz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Omzumun üzerinden bakıp "Evert!" diye bağırmadan önce dudakları seğirdi.

Evert derme çatma kılıcını yere atar ve sırıtarak yanına gider. "Onunla başa çıkamıyor musun, Tune? Merak etme," diyor Sylred'in sırtını sıvazlayarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Tune?" Ben soruyorum.

"Bilirsin, onun gücü."

"Ah."

"Hadi, Scratch. Engelli parkuru benimle yapacaksın." İç

çektim. "Yapmak zorunda mıyım?"

Beni ileriye doğru yönlendirmeye devam ediyor. "Şöyle düşün. Ronak senin işe yaramaz, deneyimsiz ve sonunda kendini doğrama tahtasında bulacak bir zayıf olduğunu düşünüyor. Yanıldığını kanıtla."

Tamam, onun moral konuşması Ronak'ınkinden çok daha

iyiydi. "Tamam." Bana göz kırptı. "İşte benim kızım."

Kız arkadaşı mı? Midem ters döndü ve günlüğüne Bayan Evert yazmaya başladı. Ona, elde edilmesi zoru oynamamız gerektiğini ve covey bağlantısı şeysi yüzünden seks yapmama listesine alındığımı hatırlatmak zorundayım.

Engelli parkur altı bölümden oluşmaktadır. İlki, üzerinden atlamanız gereken birbiri ardına dizilmiş bir dizi kütükten oluşuyor. Sonra

Eğik olan ahşap bir yapıya tırmanmak için tahtadaki bazı çentikleri kullanmanız gerekiyor. Oradan yere uzun bir atlayış yapıyorsunuz ve kendinizi tekrar yukarı çekmeden önce bir grup çapraz halatın altında karnınızın üzerinde sürünmeniz ve ortada sallanan halatların kendinizi yukarı çekmenizi beklediği bir ağaç gövdesine doğru yarışmanız gerekiyor. Son ikisi ise bir dengeleme tahtası ve bitiş çizgisine ulaşmadan önce bir taraftan yukarı diğer taraftan aşağı tırmandığınız kaba görünümlü bir merdivendir.

Özetle: İşkenceye benziyor.

Evert su tulumundan bir yudum su alıyor ve ben onun koyu renk sakalının altındaki adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum.

Bitirip ön koluyla ağzını sildiğinde beni bakarken yakalıyor ve bana fırlatmadan önce göz kırpıyor. "İç bakalım, Scratch." İçiyorum, ağzının şu anda benim a ğ z ı m ı n olduğu yerde olduğunun fazlasıyla farkındayım. İşimi bitirip su tulumunu yere bıraktığımda, beni parkurun başında sıraya diziyor.

"Ayak uydurmaya çalış."

"Psh. Seni kesinlikle yeneceğim."

Kıkırdıyor. "Ben sayınca. Üç, iki-" "Bir!"

Bağırıyorum, sözünü kesiyorum.

Olabildiğince hızlı koşuyorum, bir kütüğün üzerinden diğerine atlıyorum. Bana hilekâr olduğum için bağırdığını duyuyorum ve sırıtışım genişliyor. Gerçekten de her kütüğün üzerinden takılmadan atlamayı başarıyorum. Bu bir aşk tanrısı mucizesi.

Tırmanma tahtasına vardığımda, Evert hemen peşimdeydi. Tırmanırken ayaklarımı tahtadaki çeşitli çentiklere sokuyorum ve ilk kez çıplak ayaklarım bana gerçekten yardımcı oluyor. Evert'in kocaman botlarıyla yapabildiğinden çok daha iyi kavrayabiliyorum. Tepeye ulaştığımda aşağı atlıyorum, kanatlarımı kullanarak beni yumuşak bir şekilde yere indiriyor.

Emekleme bölümüne koşarken Evert beni geçiyor, bu yüzden dirseklerimiz üzerinde emeklerken ve yumuşak toprakta yatarken önümde onu izlemek zorunda kalıyorum.

"Kıçıma bakmayı kes!" diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Ben değilim!" Öyleyim. "Ayrıca, kıçına bakmak o kadar da güzel değil!" Öyle.

Son ipin altından geçtikten sonra Evert ve ben ayağa fırlıyoruz. Uzun ağaç, tepesinden sarkan halatlarla nöbet tutuyor.

üstünden. Evert ilk ipi tutuyor, ben de yan tarafa gidip diğerini tutuyorum.

Etkileyici üst kol gücünü kullanarak, kasları güzelce şişiyor, kendini zahmetsizce en tepeye çekiyor ve aşağı kaymadan önce ona dokunuyor. Ben hâlâ aşağıdan sallanıyorum. Ne kadar denesem de kendimi yukarı çekemiyorum. Üst kol gücüm tam olarak sıfır. Bacaklarımı kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Her denememde, yerden birkaç adımdan fazla yükselemeden geri düşüyorum.

Parkura devam etmek yerine, Evert a r k a m d a durmaya geldi. "Hadi, Scratch. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Yüzümden bir parça pembe saçı savurup ayağa kalkıyorum. Acıyan avuçlarıma aldırmadan ipi tekrar kavrıyorum ve kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Gücüm tükenmeden önce kollarım titremeye başlıyor ve tekrar aşağı düşüyorum. Bu sefer kıçımın üstüne düşmek yerine Evert beni yakalıyor.

"Hmm. Bunun üzerinde çalışacağız," diyor, elleri belimde.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum kuru bir sesle.

Belimi serbest bırakıyor ve kıçıma bir şaplak atarak beni inletiyor. "Gevezelik etme. Şimdi kıçını bir sonraki engele doğru kaldır."

Bir sonrakine doğru acele ediyorum, çok ince denge tahtasının üzerine çıkıyorum. Bir ayağımı doğrudan diğerinin önüne koymak için konsantre olmam gerekiyor ama yavaş ilerliyorum ve neredeyse hemen düşüyorum. Dengemi sağlamak için kanatlarımı kullanmaya çalışıyorum ama çok ağır ve büyük oldukları için daha da sallanmama neden oluyorlar.

Evert her düştüğümde baştan başlamamı sağlıyor. Düşmeden sonuna kadar gitmeden önce bunu altı kez yapmam gerekiyor. Düz bir çizgide yürümek göründüğünden çok daha zor.

Son engel merdiven. Bir taraftan yukarı, diğer taraftan aşağı tırmanıyorum, bacak ve kol kaslarım efordan titriyor. En dibe ulaştığımda, bitiş çizgisini belirleyen ipin üzerinden yere düşüyorum. Ben ölmek üzereymişim gibi nefes nefese kalırken, Evert elleri cebinde, güzel ve rahat bir yürüyüşe çıkmış gibi yürüyor.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve kalkmama yardım ediyor. "Bu işte pek iyi değilsin." Üzerimin tozunu almaya çalışmadan önce ona kötü kötü bakıyorum. "Ama," diye devam ediyor Evert, "umutsuz da değilsin. İlk birkaç engelde oldukça iyiydin. Sadece üst kol kuvveti, denge ve dayanıklılık üzerinde çalışman gerekiyor."

"Kanatlarım her şeyi zorlaştırıyor," diye yakınıyorum. "Sanırım kendimi ipten yukarı çekebilirdim ama kanatlarım çok ağır."

Evert başını sallıyor, kırmızı kanatlarımı incelerken elini kaldırıyor ve bir parmağını tepedeki tüylerin üzerinde gezdiriyor. Bu his anında tüylerimi ürpertiyor ve tüylerim istemsizce kabarıyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Kes şunu."

Bana bakıyor, eğleniyor. "Dokunaklı, dokunaklı."

O ne yapmak üzere olduğumu anlamadan önce eğilip kuyruğunu tutuyorum ve hafifçe okşuyorum. Şaşkınlıkla irkiliyor ve kuyruğu elimden kurtuluyor. Cık cık diyorum. "Dokunaklı, dokunaklı," diyorum sırıtarak.

Gözlerini kısıyor ve öne doğru bir adım atarak beni ona bakmak için başımı eğmeye zorluyor. "Bir genfin kuyruğuna dokunmak iyi bir fikir değil, Scratch," diyor, sesi neredeyse fısıltıya düşüyor.

Dilimi damağımdan ayırmak zorunda kalıyorum. "Nedenmiş o?"

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar eğiliyor. Sıcak nefesi boynumun kenarını gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Sana söyleyeceğim," diyor boğuk bir sesle, "...ağaç engelinin tepesine ulaştığında."

Geri çekilip kollarını kavuşturuyor ve ben olduğum yerde sallanmaya başlıyorum, duygularım karmakarışık oluyor ve vücudum tepeden tırnağa kızarıyor. Zihnimin tutarlı düşünceler oluşturabilmesi için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Yutkunuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Pislik."

Gamzelerini ve mükemmel dişlerini göstererek kıkırdıyor. "Sadece sana uygun motivasyonu veriyorum, Scratch. Şimdi hadi, Ronak kıçımıza tırmanmadan önce parkuru tekrar yapalım."

BÖLÜM 22



'Yıldızların altında yere oturmuş, bir parça hayvan eti yerken şenlik ateşinin etrafındaki adamları izliyorum.

Sylred, yorucu eğitim günlerimizde bir tür mola olarak farklı bir şey yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündü.

Yemeğimi bitirdiğimde bir bardak su içiyorum ve sırt üstü uzanıp yıldızları seyrediyorum. Evert ve Ronak en sevdikleri kılıç türleri hakkında tartışıyorlar. Evert'in onunla sırf laf olsun diye tartıştığına eminim.

Yanıma gelip uzandığında Sylred'i hissediyorum. Kollarını yukarı doğru uzatıyor ve başının arkasını ellerinin arasına alıyor. İkimiz de uzun bir süre konuşmuyoruz. Tek ses, adamların didişmesi ve ateşin çıtırtısı.

"İnsanlar aleminde bazen yıldızları izleme etkinlikleri olurdu. Gökyüzünde ne zaman yıldız kayacağını tahmin edebiliyorlardı. İnsanlar izlemek için parklara ve çatılara akın ederdi," diyorum sessizce, hâlâ ağaç tepelerinin arasından gökyüzüne bakarak. "Yıldızlara bakmak insana kendini hep küçük hissettirir, biliyor musun? İnsanlar bile öyle der. Sanki onlar da benim gibiymiş gibi hissettirirdi. Hepimiz yukarı bakıyorduk ve kendimizi küçük hissediyorduk, sadece seyircilerdik." "Yalnızlık çekmiş olmalısın. Onca yıl boyunca izlemek ve asla onların bir parçası olabilmek."

Küçük bir iç çekiyorum. "Öyleydi."

Sylred düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Genfinler doğaları gereği sosyaldir. Bizim adamızda genellikle en az üç nesil bir arada yaşar.

tek çatı" diyor. "Ve bazı kovanların büyüklüğü düşünüldüğünde bu çok fazla."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Yani tüm genfinler kovan mı oluşturuyor?"

Başını sallıyor. "Genfin erkekleri, güçlerimiz oluşmaya başladığında genç yaşta ailelerinin evini terk eder. Eşimizi bulmak için yakınlardaki başka bir adada yaşamaya gideriz."

Buraya geldiğimden beri onlar hakkında öğrendiğim en fazla şey bu. Konuşmaya neredeyse korkuyorum, çünkü büyüyü bozmak ve onun susması riskini almak istemiyorum.

"Evden ayrıldığımda on yaşındaydım," diye devam ediyor. "Daha önce ailemden, büyükannemden, büyükbabamdan ya da kardeşlerimden hiç uzak kalmamıştım. Ailemden ayrılıp kanıtlayacak çok şeyi olan ergenlik öncesi tuhaf çocuklarla dolu bir adaya gitmek kolay değildi."

Genç Sylred'i hayal etmeye çalışıyorum. Onu uzun boylu, garip bakışlı, orantısız bir sırıtışa ve nazik gözlere sahip olarak hayal ediyorum. "Neden sadece erkekler?"

"Genfin dişileri çok ama çok nadirdir ve üretmemiz çok ama çok zordur. İnsanlarımızın kovan oluşturmasının sebeplerinden biri de bu. Birden fazla genfin erkeği tek bir dişiyle çiftleşir. Onu korumak ve onurlandırmak bizim yeminli görevimizdir."

"Peki diğer sebep ne?"

"Büyümüz bir sürü oluşturana kadar tam olarak olgunlaşmaz." "Neden olmasın?"

Omuz silkerek bana bakıyor. "Sihrimiz böyle işliyor. Birbirimizi dengeliyoruz. Bu muhtemelen kısmen dişimizi herhangi bir tehditten koruyabilmemizi sağlamak içindir."

"Genfin dişileri neden bu kadar nadir?"

"Kim bilir? Ama her üç yüz erkek çocuğa karşılık bir kız çocuğu doğar. O zaman kutlanır ve el üstünde tutulur. Tüm kovanlar eş bağı kuracak bir dişi bulma onuruna erişemez."

"Bekle, üçünüzün bir eşi var mı?"

Sylred yutkunuyor ve sonra gökyüzüne bakmaya devam ediyor. O ana kadar diğerlerinin konuşmayı kestiğini fark etmemiştim.

"Neden ona söylemiyorsun?" Evert Ronak'a meydan okur. "Eğer bir eşimiz varsa ona söyle."

Ses tonundan kavga çıkarmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Sylred ve ben ayağa kalkıp ona baktık.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Sylred diyor ki.

Evert, Ronak'la aramızda durana kadar sinsice yaklaşıyor. "Neden olmasın? Sadece iki haftamız kaldı. Bu boku bir kez ve herkes için çözelim."

Ronak, "Bu konuyu çok tartıştık," diye karşı çıkıyor.

"Hayır, konuşmadık. Ben kızgındım, sen de sessiz kaldın. O yüzden hadi yapalım. Scratch'e tüm resmi gösterelim," diyor başını bana doğru çevirerek. "Neden sürgün edildiğimizi bilmek mi istiyorsun? Bir eşimiz olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?"

Gerçekten istiyorum. Bilmek için yanıp tutuşuyorum. Ama Evert'in acımasız yüzü cevap vermekte tereddüt etmeme neden oluyor. "Sana söyleyeceğim. Bir dişi vardı. Güçlü, sadık, nazik. Viessa. Bize iyi davranırdı. Eğer Viessa'ya sahip çıksaydık, şu anda evde olurduk, muhtemelen kendi oğullarımız etrafta koşturuyor olurdu," diyor. Sonra da Ronak'a suçlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Ama Strength onun bizim için yeterince iyi olmadığına karar verdi. Basit bir köylü kızı için fazla soylu olduğunu düşündü. Bu yüzden onu reddetti. Viessa'yı bizimle hiç konuşmadan gönderdi."

Evert'in ona bakışına bakarak, Viessa'yı önemsediğini söyleyebilirim. Muhtemelen hâlâ da öyle. Ayağa kalktım ve aralarına girmek için birkaç deneme adımı attım. Kavga etmelerini engelleyebileceğimden değil.

Ronak, "Delsheen'in statüsü ve gücü onu bizim için daha iyi bir eş haline getirdi," diyor.

"Delsheen," diye tükürüyor Evert, onun adı dilinde çürümüş bir küfür gibi. "Delsheen kibirli, kendini beğenmiş bir budalaydı ve önüne çıkan her soyluyla yatardı."

Öfke Ronak'ın üzerinden yuvarlanıyor. Kuyruğu arkasından fırlarken vücut ısısının yükseldiğini hissedebiliyorum. Boğazından alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkıyor. "Sürümüz için iyi şeyler yapmaya çalışıyordum."

"Egon için iyi şeyler yapmaya çalışıyordun! Viessa'yı bir çöp parçasıymış gibi fırlatıp attın ve daha da kötüsü, Delsheen'in seninle oynadığını söylediğimde beni dinlemedin bile. Kovanına güvenmen gerekiyordu, ama bunun yerine her zaman lanet bir ahmak oldun.

gümüş kaşıkla bizi yönetmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun. Gücün kuvvet olsa bile umurumda değil. Sen bu kovanı hak etmeyen lanet bir korkaksın. Delsheen'in prensi arkandan becermesine sevindim. Aklını kaybedip onlara saldırmaya çalıştığın için mutluyum. Tek pişmanlığım senin kıçına zincirlenmiş olmak, senin aptallığın yüzünden bu adada seninle birlikte sürgün edilmek."

Ronak o kadar öfkeli ki titriyor. Tüm vücudu gergin, yumrukları ve çenesi sıkılı, omuzları gergin, gözleri karanlık gibi. Evert bir tepki bekliyor. Her zaman yaptığı şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Düğmelere basıyor, şu anda bulundukları yere gelmeye çalışıyor. Ronak genellikle onu görmezden geliyor ya da Sylred araya giriyor ama bu sefer öyle değil.

Tam Ronak'ın onu azarlayacağını, uzun zamandır gömülü olan tartışmayı nihayet yapacağını düşünürken, Ronak topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla uzaklaşmaya başlıyor. Ama bunu yapamadan Evert onu durdurmak için kolundan tutuyor.

Evert'in eli Ronak'ın tenine temas ettiği anda Ronak'ın sanki şalterleri atar. Zorlukla bastırdığı öfkesi aniden açığa çıkar. Ronak arkasını dönüyor ve Evert'in çenesine bir yumruk indiriyor. Evert geriye doğru uçar, vücudu ateşten kıl payı kurtulur ve bir yığın halinde yere düşer. Bu yumruk normal bir insana gelseydi, eminim onu öldürürdü.

Ben daha bağıramadan Evert dört ayak üzerine düşmüş, kuyruğu bir panter gibi arkasında yükselmiş, tekrar harekete geçmeye hazırlanıyor. Ronak'ın üzerine atılarak onu karnından yakalıyor ve ikisi de bir yumruk telaşıyla yere düşüyor, Sylred onları ayırmaya çalışmadan önce birbirleriyle boğuşuyorlar. Ancak Sylred, Ronak'ın gücüne denk değildir ve bu çabası yüzünden karnına bir darbe alır. Evert Ronak'a saldırarak onu yere itiyor.

Sırtına vurduğunda, Ronak bir tekme gönderiyor ve Evert'in tekrar geriye doğru gitmesine neden oluyor. Hiç düşünmeden havalanıp Ronak'ın tam önüne iniyorum, tam o ayağa kalkarken.

Yumruğunu kaldırmış, Evert'e bir yumruk daha atmaya hazırlanıyordu, ben de parmak uçlarımda durdum ve iki elimi yüzünün iki yanına koydum. "Ronak," diyorum ve onu durup bana bakmaya zorluyorum.

Ronak'ın benim için canavarlara saldırdığını gördüğümde gözlerindeki değişimi fark etmiştim ama şimdi onları yakından görmek bu genfinlerin ne kadar vahşi olabileceğini anlamamı sağladı. Her zamanki siyah gözleri yerine tehditkâr, yanardöner bir altın rengine dönüşmüş. Keskin köpek dişleri ortaya çıkmış, kuyruğu arkasında kıvrılıyor, vücudu güçle titriyor. Arkamda Sylred'in Evert'i yere sermeye çalıştığını duyabiliyorum ama ben Ronak'a odaklanmaya devam ediyorum.

"Ronak," diyorum tekrar, ellerim yüzünü terk etmiyor. Çırpınıyor. İçindeki vahşi tarafı kapatmak için verdiği mücadeleyi görebiliyor ve hissedebiliyorum. "Sorun yok," diye yatıştırıyorum.

Gözleri tekrar Evert'i bulmaya çalıştığında yanaklarından tutup yüzünü tekrar bana çeviriyorum. "Geri gel ve sen sessiz, huysuz halinle kal, ben de senin eğitim programını engellemek için türlü türlü fikirler üreteyim. Geri döndüğünde benden nefret ediyormuş gibi davranabilirsin, ben de sana şehvet nefesi üflediğimde hiç komik değilmiş gibi davranırım."

Altın sarısı gözleri benimkilere kilitleniyor, ta ki ben altın sarısının tanıyarak parladığını ve sonra titreyerek uzaklaştığını görene kadar. Gözbebekleri büyüyor, siyah irisler geri dönüyor ve kendine gelirken uzun, ağır bir nefes alıyor, vahşi, kedi tarafı tekrar içine gömülüyor.

"İşte buradasın, Birinci Değil," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Ben yüzünü tutmaya devam ederken o uzanıp bileklerimi tutuyor. Birkaç saniye öylece birbirimize bakıyoruz, ta ki sonunda ellerimi yüzünden çekip bırakana kadar. Arkamı döndüğümde Evert'in gitmiş olduğunu görüyorum. Sylred Ronak'ı temkinli bir şekilde izliyor ama bana küçük, güven verici bir gülümseme gönderiyor.

"Tamam mı?" diye sorar Ronak'a.

Ronak dönüp ormana doğru uzaklaşmadan önce homurdanıyor. Gidişini izliyorum.

"İyileşecek. Sadece sakinleşmesi gerekiyor."

Soğuktan çok güven vermek için kollarımı kendime doluyorum.

"Peki ya Evert?"

"O iyi. Öyle görünmüyor olabilir ama Ronak kendini tutuyordu. Tüm gücünü onun üzerinde kullanmadı. Eğer kullansaydı, onu öldürebilirdi. Ama genfinler güçlüdür. Bizi alt etmek için çok şey gerekir."

Başımı salladım. İkisinin de fiziksel olarak iyi olduğunu bilmek beni sevindiriyor ama asıl endişelendiğim duygusal parçaları.

Sylred beni dürttü. "İyi iş çıkardın. Benden başka hiç kimse Ronak'ı hayvani yönü ortaya çıktığında sakinleştiremedi."

"Bana zarar vermez," diyorum, itirafıma şaşırarak, çünkü içindeki gerçeği hissedebiliyorum.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum."

"Demek bu yüzden buraya sürüldün? Ronak prense mi saldırdı?"

"Evet."

"Sanırım düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var."

Sylred hafifçe güler. "Öyle görünüyor. Eşleşmemizi duyurmak için krallık topraklarındaydık. Balolardan birinde Ronak, Delsheen'i prensle yatakta yakaladı ve kedigil tarafı ortaya çıktı. Onlara saldırdı ama herhangi bir zarar vermeden önce muhafızlar araya girdi. Prensin onu doğrudan idam etmesine izin verilmedi, bu yüzden onu ve bizim sürüyü sürgüne gönderdi."

"Peki ya Delsheen?"

"Onu son gördüğümde, prensin yanında durmuş, sanki gördüğü en iyi eğlence biçimi olduğunu düşünüyormuş gibi cezamızı izliyordu. Erkeklerin onun için kavga etmesine bayılıyordu. Kim bilir şimdi nerede. Buralarda pek eğlenemiyoruz."

Kovanlarını lekeleyen ihanetin seviyesini hayal bile edemiyorum. Sadece dişiyle değil, Ronak ve Evert'le de. Aralarındaki bağ onarılabilir mi bilmiyorum.

"Evert senin kovan bağını kırmaya çalışmakla ilgili bir şeyler söyledi," diyorum hatırlayarak. "Gerçekten bunu yapmaya çalışacak mısın?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "İstemiyorum. Ama düzgün bir sürü olarak olmamız gereken yere nasıl geri dönebileceğimizi anlamıyorum. Çok şey oldu."

Bunu duymak beni inanılmaz derecede üzüyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve beni kulübeye doğru yönlendirmek için elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Hâlâ itlaftan canlı çıkmamız gerekiyor. O zaman kovan bağlantımız hakkında endişelenebiliriz."

"Yapacaksınız," diyorum hemen. "Hepiniz güçlü ve zekisiniz. Başaracaksınız."

"Özgüvenini artırdığın için teşekkürler Emelle. Şimdi, hadi, tekrar hipotermiye girmeden önce seni içeri alalım."

"Bir kerelikti."

Sonrasında, içeride sönmekte olan ateşin yanında kürklere sarınmış yatarken, öğrendiğim her şeyi düşünmeden edemiyorum. Onlara yardım edebilmemin bir yolu varsa, bunu yapacağıma hiç şüphem yok.

Belki de olan her şey, şu anda burada olmama neden olan her şey bu amaç içindi. Belki, sadece belki, onları düzeltebilirim. Ben bir aşk tanrısıyım, kahretsin. Kalplerini ben düzeltmezsem kim düzeltecek?

BÖLÜM 23



Ertesi gün gergindi. Ronak bütün gece kulübeye dönmedi ve gün ortasına kadar eğitim alanına gelmedi.

Sylred'e göre bu duyulmamış bir şey. Evert ona bakmadı bile. Ondan sonraki gün de işler pek iyi gitmedi. Kimse gerçekten konuşmuyordu ve erkekleri komik şakalar ya da cinsel imalarla kendilerinden geçirmeye çalıştığımda bile neredeyse hiç yanıt alamadım. Ne büyük kayıp.

Üçüncü gün, bıkmıştım. Uzun bir eğitim gününün ardından hepimiz kabine dönmüştük. Kimse konuşmuyor ya da masada birlikte oturmuyordu. Herkes ev işleriyle meşgulmüş gibi davranmaya çalışıyordu. Her zaman uzlaştırıcı rolünü üstlenen Sylred bile ciddi bir bunalım içindeydi.

Onlar adına o kadar üzüldüm ki yemeğimi bile bitiremedim. Sadece bunun dehşeti bile beni çileden çıkarmaya yetti. Son yarım saat boyunca öfkeli, tepinen ayak sesleri ve erkekçe homurdanmalardan başka bir şey dinlemedikten sonra kalkıp kilerini yağmaladım.

Aradığım şeyi bulduğumda, ev yapımı bal likörü fıçısıyla birlikte dört fincanı masaya çarpıyorum. Bir adaya sürgün edildiğinizde, içkiniz konusunda yaratıcı olmanız gerekir.

"Covey toplantısı hemen şimdi!" Bağırıyorum, sessizliği bir kırbaç şaklaması gibi kesiyorum.

Sylred önce odasından fırladı. Bir süre bekliyorum ama Evert gelmiyor. "Evert, hemen buradan çıkarsan sana flaş patlatırım!"

Ortaya çıkması üç saniyeden az sürdü. Kaşlarını sallayarak yanıma geldi. "Eee? Ne bekliyorsun?"

Kürk gömleğimin alt kısmını nazikçe kaldırıyorum ve tekrar aşağı indirmeden önce ona göbeğimi gösteriyorum.

Yüzünü bana çevirdi. "Neydi o?" "Sana

çakan bendim."

Alay ediyor. "Bana göğüslerini göstermen gerekiyordu. Anlaşma anlaşmadır."

"Hayır. Sana flaş patlatacağımı söyledim. Ne göstereceğimi

söylemedim." "Siktir."

Sylred başını bize doğru sallarken muzaffer bir edayla gülümsüyorum. Ronak hâlâ odasından çıkmıyor. "Hayır-Önce, hemen kıçını kaldırıp dışarı çık, yoksa oraya gelir ve şehvet nefesimi üzerine üflerim!"

İsteksizce itaat etmesi sadece iki dakikasını alıyor.

"Oturun," diyorum, sandalyelerini işaret ederek.

Çocuklar isteksizce yerlerine oturdular. Masanın diğer ucunda duruyorum ve bal likörünü doldurmaya başlıyorum, hepimiz birer tane alana kadar bardakları elden ele dolaştırıyorum. "Aranızda çok fazla kötü yük var. Bunu anlıyorum. Ama siz bir kovansınız ve bu her şeyden daha önemli."

Evert alay edince susturmak için ona ters ters bakıyorum. "Şimdi şöyle olacak," diyorum, çok ciddi, ben ciddiyim ses tonumu kullanarak. "Burada oturup bir içki oyunu oynayacağız ve hepinizin hoşuna gidecek."

"Bir içki oyunu mu?" Evert şüpheyle soruyor.

"Evet. Bir içki oyunu. Gerçi pek eğlenceli olmayacağını tahmin ediyorum. Adı Kirli Çamaşırlar. Her şeyi ortaya dökecek ve havalandıracaksınız. Bakmak zorunda kalmamak için gömdüğünüz tüm kötü, kokuşmuş saçmalıklarınızı. Hepsini dışarı çıkaracak ve sonra bir sürü olarak üzerinde çalışacak ve yolunuza devam edeceksiniz. İki haftadan daha kısa bir süre içinde itlafınız var. Ölmek istemediğinizi biliyorum ve ben de özellikle ölmenizi istemiyorum. Bu yüzden burada oturup kirli çamaşırlarınız mutluluk ve güneş ışığı gibi kokana kadar ya da en azından birbirinizden nefret etmeyi bırakana kadar bu oyunu oynayacağız. Anladınız mı beni?"

"Bu çok aptalca," diyor Evert.

"Aptalın tekisin," diye karşılık veriyorum, çünkü süper olgunum. "İşte kurallar. Kızgın hissettiğin bir şeyi ve kötü hissettiğin bir şeyi söylersin ve sonra bir içki alırsın. Eğer başka biri senin ifadene katılırsa, ikiniz de içersiniz. Kimsenin söyleyecek bir şeyi kalmadığında ya da siz söyleyemeyecek kadar sarhoş olduğunuzda oyun biter."

"Çok uzun bir süre burada olacağız," diye mırıldanıyor Evert.

"O zaman başlasak iyi olur. Önce ben başlayacağım," diye karşılık veriyorum, fincanı kaparak. "Gökyüzünden bir okla vurulduğum için kendimi deli gibi hissediyorum," diyorum Ronak'a bakarak. Bakışlarımı karşılıyor, yüzü her zamanki gibi okunmuyor. "Ama size zarar vermek için burada olduğumu düşünerek hepinizi korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum."

"Biz korkmadık." "Eh.

Aynı fikirde değiliz."

Uzun bir içki alıyorum. Alkol yakıyor ve beni öksürük krizine sokuyor. "Tanrım, bu da ne?" Sulu gözlerle soruyorum.

Evert üç gündür ilk kez sırıtıyor. "Ben yapıyorum. Sıradan bir bal likörü değil. Bu adada yaratıcı olmak zorundayım. Göğsünüzde tüy bırakacağı kesin."

Sylred'i işaret ederek ağzımı siliyorum. "Sıra sende."

Sylred'i seçiyorum çünkü benimle savaşma ihtimali en düşük olan o ve o katıldığında diğer ikisinin de aynı şeyi yapma şansı artıyor.

Sylred düşünceli bir şekilde parmağını masaya vuruyor. "Sürümün artık geçinememesine kızgınım," diyor kimseyle göz teması kurmadan. "Ve işleri düzeltemediğim için kendimi kötü hissediyorum." Fincanını eline alıyor ve içindekileri yudumluyor, tadına bakarak hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Gözlerim masanın üzerinde geziniyor.

"Evert?" "Bu çok aptalca."

"Umurumda değil. Yap şunu."

Gözlerini deviriyor ve ellerini başının arkasında kavuşturup bacaklarını uzatarak büyük bir gösteri yapıyor. "Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin?" diye meydan okuyor.

"Evet."

Başparmağını omzunun üzerinden Ronak'a doğru uzattı. "Çünkü o göt herif kovanını dinlemedi. Kendini çok fazla

bulabildiği en asil kedi olduğu için olan biteni görmezden geldi. Bir kovan ancak halkası kadar güçlüdür ve bunu bozan da o oldu, ben değil. Bana siktir olup gitmemi söylediğinde ve Delsheen'i seçtiğinde, bizi mahvedeceğini bilmeme rağmen yine de onu seçti çünkü itibarını kaybetmek istemiyordu. Onun saçmalıklarıyla çiftleşerek bizi ömür boyu sürecek bir sefalete maruz bırakabilirdi ama umurunda bile değildi. Bir kovanın kardeşten daha yakın olması gerekir. Kararları birlikte vermemiz gerekir ama o her zaman gemiyi yönetmeye çalışıyor çünkü asil kana sahip olan o. Ve bize yaptığı iyiliğe bak. Bizi beş yıl sürgüne göndertti."

Fincanı indiriyor, oyunun ikinci bölümüne cevap verme zahmetine bile girmiyor. Sonra gözlerim Ronak'a takılıyor. Kimseye bakmıyor, sadece masanın üzerindeki bir noktaya bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sıra sende, Birinci Değil."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de katılmayı reddedecek ya da çekip gidecek diye endişeleniyorum. Ama beni şaşırtarak sonunda cevap veriyor. "Yaptığım şey için kendime kızgınım. Viessa'ya. Delsheen'e. Prense. Kovanıma. Son beş yıldır her günün her saniyesinde kendime kızgınım. Kovanımızın bozulduğunu ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Suçluluk ve öfkem beni canlı canlı yiyor ve uzun zamandır başka bir şey hissetmiyorum. Bu yüzden tek yapabildiğim bizi hayatta tutmaya çalışmak."

Sessizlik.

Yemin ederim, tüylerimden biri kanadımdan kopup yere düşse hepimiz duyabiliriz, Ronak itirafını yaptıktan sonra ortalık o kadar sessizleşiyor. İçkisini geri fırlatıyor ve sonra fıçıya gidip bardağını dolduruyor ve hepimiz onu izlerken bir tane daha içiyor. Evert bile ona bakıyor.

Bir adım daha atmam gerektiğini hissederek fıçıya uzanıyorum ve kendi bardağımı da dolduruyorum. "Kovan bağınızı mahvettiğiniz için hepinize kızgınım. Ve bunu bozmaya çalıştığınıza dair konuşmalarınız için de gerçekten kızgınım. Siz bir ailesiniz. Birbirinizin boğazına sarıldığınızda bile bunu görebiliyorum. Birlikte çalışıyorsunuz. Birbirinizi anlıyorsunuz. Birkaç hata ve senin değerini anlamayan bir aşüfte yüzünden bunu bir kenara atma. Ona ve o domuz prense sizi kırmadıklarını gösterin. Birbirinizi affedin ve olmanız gereken gibi bir sürü olun, sonra da o itlafa gidin ve kazanın."

İçkimden yavaş yudumlar alıyorum, daha kolay içeceğimi umuyorum. Öyle olmadı. Öksürmeyi bitirdikten sonra, "Eğer yapmazsanız, kendimi kötü hissedeceğim çünkü devam edemeyecek kadar aptal ve inatçı olduğunuz için hepinizi okla vurmak zorunda kalacağım. Ve okla vurulmuş biri olarak söylüyorum, bu pek de iyi hissettirmiyor."

Evert bana sırıtıyor. "Ne yani, önce bizim iblisimiz oldun, şimdi de bizi kurtarmaya çalışan meleğimiz mi oldun?"

Başımı sallıyorum, alkolün etkilerinin beynimde yüzmeye başladığını hissediyorum. "Hayır. Ben sizin aşk tanrınızım ve en iyi yaptığım şeyi yapacağım. Lanet olası kalplerinizi düzelteceğim."

BÖLÜM 24



Aptal aşk tanrısı b e n l i ğ i m e : Alkol içerken, bir kadehten sonra bırakmalısınız, çünkü tolerans seviyeniz sıfırdır.

Hiçbir koşulda, Evert'e karşı kimin daha hızlı bardak dolduracağı konusunda anlaşmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermemelisiniz.

Ayrıca masanın üzerine çıkıp dans etmeye ve insan aleminden sözlerini bilmediğiniz şarkılar s ö y l e m e y e karar vermemelisiniz. Kimsenin bunu görmesine-duymasına gerek yok.

Ve hayır, Evert'in bal likörünün tadı kesinlikle yukarı çıkarken aşağı indiğinden daha iyi değil. Bir şekilde, daha kötü.

"Nasıl hissediyorsun, Scratch? Yoksa sana Guts demeye mi başlamalıyım? Yeterince kustun."

"Git buradan Üçüncü," diye homurdanıyorum Evert'e, dışarıda çimlere yüzüstü uzanırken.

Buraya nasıl geldim hiçbir fikrim yok. Dün gece tam da Ronak'ın kolunda sallanabilmek için ona bir ağaç gibi tırmanmaya çalıştığım sırada her şey bulanıklaştı.

Evert gülüyor ve önümde diz çökerek bana bir deri su uzatıyor. "İç bunu. Başına iyi gelecek bazı bitkilerle karıştırdım."

Doğrulmak büyük çaba gerektiriyor ve neredeyse tekrar kusmaya başlıyorum ama bir şekilde, baş dönmesine rağmen suyu içmeyi başarıyorum.

"Aferin kızıma," diyor Evert başımı okşayarak. "Biliyor musun, akşamdan kalma olduğunda çok tatlı görünüyorsun."

"Oldukça aptal görünüyorsun."

Sırıtışı genişliyor. "İşte bu cazibe."

"Senden nefret ediyorum."

Öpüyor. "Uh-uh, yalan söyleme. Dün gece ne dediğini hatırlamıyor musun? Bana 'en sevdiğin kişi olduğumu' söylemiştin, aynen aktarıyorum, 'çünkü komiksin ve yalamak istediğim gamzelerin var'."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve inliyorum. "*Hayır*."

"Ah evet," diyor bok yiyen sırıtışıyla. "Sylred'in göz kırışıklıklarını öpmek istediğini de söylemiştin. Neden bahsettiğini anlamadım ama adam üç ton kırmızıya döndü."

Dönen başımı ellerimin arasına aldım. "Neden kendimi utandırmama engel olmadın?" Avuçlarımın içine söyledim.

"Bunu neden yapayım ki? Çok komiktin. Hatta Sylred'in meme uçlarını çimdikledin ve ona gömleğini bok yığınında mahvettiğin için mutlu olduğunu söyledin, böylece her zaman onun göğsüne bakabilecektin."

Ellerimi indirdim ve ona ters ters baktım. "Tamam, artık çeneni kapatabilirsin." "Oh, ve sen kirli çamaşır oyununu oynamaya devam ettin, nerede

Ronak'ın odasına gizlice girip botlarını sincap bokuyla doldurduğun için kendini kötü hissettiğini itiraf etmiştin," diye ekliyor Evert bana bakarak. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama yine de gülüyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben asla böyle çocukça bir şey yapmam."

Evert güler. "Elbette. Gelecekte sarhoş olmanı dört gözle bekliyorum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim."

Evert saçımdan bir yaprak koparıyor ve yanağımdaki bir lekeyi siliyor. "Bilmen gerektiğini düşündüm," diyor, sesi giderek ciddileşiyor. "Aptalca bir oyundu." Onunla tartışmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Aptalca bir oyundu ama belki de iyiydi."

"Gerçekten mi? Yani artık Ronak'tan nefret etmiyor musun?"

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," diye uyarıyor. "Ama ondan nefret etmemeyi düşünüyorum."

Bununla yaşayabilirim.

"Güzel." "Ronak hâlâ bir pislik."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Ve ben hala acımasızca konuşacağım."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

"Ama belki itlaf işini halledebilirsek, onu uykusunda boğmamayı düşünebilirim."

"Lütfen, bana bu kadar duygusal davranma."

Bana başını sallıyor ve sonra burnuma vuruyor. "Sen küçük bir şeysin."

"Evet. Şimdi beni içeri götür ve besle. Sonra banyo suyunu ısıt, saçımı tara ve bana güzel olduğumu söyle."

"İlkine evet, diğerlerine hayır. Sana daha önce de söyledim, Scratch, kovandaki iyi kişi ben değilim. Ama eminim Sylred sana el pençe divan durmaktan mutluluk duyacaktır."

Surat astım. Kollarımı onun için kaldırırken dramatik bir iç çekişle "Peki," diyorum. "Şimdi beni kucağına alabilirsin ama üzerine kusarsam bunun sorumlusu ben olamam."

Başını sallayarak beni kucağına aldı ve başımı göğsüne yaslayarak dönmesini engellemeye çalıştım. Yine de dönüyor. "Bir daha asla senin alkolünü içmeyeceğim."

"Hepsi böyle söylüyor."

İçeride, çocuklar birbirlerinin yanında hala sessizler, ama artık düşmanca, boğazını sıkacağım tarzında değil. Daha çok birbirlerinden nefret etmemeye çalıştıkları için nasıl davranacaklarını anlamaya çalışıyorlar gibi. Evert haklıydı. Beni şöminenin önüne oturttuğunda Sylred benim için bir tabak yemek hazırlamıştı bile ve akşamdan kalmalığımı atabilmem için küvetin altına sıcak kömürler yerleştiriyordu.

Yemeğimi yedikten ve ıslanmaya hazır hale geldikten sonra ona hülyalı bir şekilde "Yeni favorim sensin," diyorum.

Sylred gülümsüyor. "Tek gereken sıcak bir banyo, ha?"

"Şimdilik. Ama bu rolde rahat olmamalısın. Ronak hepimizi şaşırtabilir ve benim yeni favorim olabilir."

Ronak tam o sırada yanımızdan geçer. "Hayır."

"Karşı koyma. O koltuğu istemen an meselesi, Ro-Ro."

"Bana öyle deme."

"Tamamdır, Ro-Ro."

Başını sallayarak dışarı çıkıyor.

Sylred bana, "Mümkün olduğu kadar uzun süre en üst sırada kalmaya çalışacağım," diyor.

"Sen zeki bir adamsın."

Sylred suyu ısıtmak için son sıcak kömürleri de getirdiğinde beni yalnız bırakıyor ve küvete giriyorum. İçeride. Ateşin yanında.

Sıcak su ve yanımda çıtırdayan bir ateş varken banyo *yapmak çok* daha güzel. Aslında, şu andan itibaren sonsuzluğun sonuna kadar soğuk banyo grevindeyim. Ağrıyan kaslarımı ıslatıyorum ve Sylred'in benim için bıraktığı sabunu kullanarak saçlarımı yıkıyorum. Herkesin kullandığı sabunun aynısı, bu yüzden ben de erkekler gibi kokuyorum. Şikayet etmiyorum.

BÖLÜM 25



Ronak kulübeye geldiğinde öğle vaktiydi. Kürk halıların üzerine kıvrılmış, kendi kendime mırıldanıyor ve yemek yiyordum.

Ateşin önünde yerde üzümler. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yanıma gelip üstümde durarak.

Bir üzümü havaya atıyorum ve ağzımda yakalıyorum. "El-göz-ağız koordinasyonumu geliştiriyorum," diyorum çiğneyerek. "Sıra sende!" Bir üzüm daha atıyorum, alnına nişan almaya çalışıyorum, ama piç kurusu hareket ediyor ve zahmetsizce ağzında yakalıyor. "Huh. Yeterlisin."

Yakalamak için havaya bir üzüm daha atıyorum, ama bu burnuma çarpıyor ve diğer yöne uçuyor. Ronak'a kaşlarımı çatıyorum. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Git başkasını düşün."

"Antrenman yapmalısın."

"İznim var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Pas mı?"

"Uh-huh. Stitch'in emirleri. Bugün rahatlayacağım. Dün gece kilolarca bal likörü içtikten sonra bu sabah hepsini kustum. Hastalık izni alıyorum."

Beni incelerken gözlerini kısıyor ve sakalını kaşıyor. Ona bir üzüm daha fırlatıyorum. Tekrar yakalıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Diğer çocuklar ayaklarını sürüyerek içeri giriyor ve onlar için öğle yemeği hazırladığım masaya gidiyorlar. Bu konuda çok iyiyimdir.

Yemeklerini doldurmaya başladılar.

yüzler hemen.

Ronak hâlâ beni inceliyor. "Kırmızı tüylü kanatların var," diyor aniden.

Ona göz kırpıyorum. "Vay canına. Çocuklar senin anlayışlı olduğunu söylemişlerdi ama hiç bilmiyordum. O dev beyninde başka neler algıladın?"

"Ve kulaklarınız sivri değil," diye devam ediyor garip değerlendirmesine.

Ayağa kalkıyorum, ağzıma bir üzüm daha atmadan önce saç örgümü arkama atıyorum. "Bana daha fazlasını anlat, ey Güçlü Gözlemci. Çıkarımlarınla beni aydınlat."

"Senin yüksek Fae kanatların yok. Onlarınki daha çok böceğe ya da sürüngene benziyor. Pastel renkli bir cildin yok, ancak saçların bir yüksek fae'ye benzeyebilir. Ama tüm fae'ler arasında en çok sen onlardan birine benziyorsun, çok kısa olman dışında."

Önce diğer çocuklara sonra da Ronak'a bakıyorum. "Pardon, bu diğerinin nasıl göründüğünü rastgele anlattığımız bir oyun mu?" diye soruyorum. "Tamam, sıra bende. Senin aslan kuyruğun var. Çıldırdığında gözlerin korkunç bir kediye dönüşüyor. Pazuların yüzümden daha büyük. Oh, ve ayakların kokuyor. Her zamanki gibi. Utanç verici."

Evert'e baktım. "Hızlı düşün!" Ona bir üzüm tanesi fırlatıyorum ve yanağına çarpıp sekerek uzaklaşıyor. "Ha! Kaybettin."

Mavi gözlerini bana dikiyor, tabağından bir üzüm alıyor ve bana doğru fırlatıyor. Zıplıyorum ve muzaffer bir edayla yakalıyorum, çiğnerken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Zafer!"

Bir sonrakini Sylred'e fırlatıyorum ama o kadar sert çarpıyor ki göğsüne çarpıyor. Onu koparmadan önce kaşlarını çattı. "Neden yiyecek fırlatıyoruz?"

"El-göz-ağız koordinasyon eğitimi," diyorum. "Pek iyi değildin, İkinci."

"Oh, şimdi İkinci'ye döndüm, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Böyle utanç verici üzüm yakalama becerilerine sahip birini ilk sırada tutamam. Bu doğru olmaz."

"Ağzımla üzüm yakalamaktan çok daha iyi şeyler yapabilirim," diyor göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

Yüzüm kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi Üçüncü gibi konuştun!"

"Hâlâ üçüncü sırada olmama imkân yok," diye karşı çıkıyor Evert. "Ve hiçbir şekilde ağzını benden daha iyi kullanamaz, Scratch. Bunu sakın unutma."

Ronak yemeğe otururken, "İkiniz de aptalsınız," diyor.

Evert, "Bu salak, becermek için yalvardığı kişi olacak," diye yanıtlıyor.

"Ukalalık yapma. Ayrıca, hepinizin ellerinizi kendinize saklamak için oy kullandığınıza inanıyorum, öyle değil mi?" Etrafımdakilere bakıyorum. Masanın üzerindeki asmadan daha fazla üzüm koparmak için yürürken kalçalarımı sallayarak, "Evet, resmi olarak avınıza giremeyeceğimi söylediğinizi duydum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım hepiniz itlafa gittiğinizde, genfin adanıza uçacağım ve kendime birlikte olmak için başka bir ateşli kovan bulacağım. Eminim hepsi benimle birincilik için savaşmaktan mutluluk duyacaktır. Muhtemelen sizden bile daha ateşli olacaklardır. Sakallarınızla oldukça pejmürde görünüyorsunuz."

"Boş ver onu. Bizimle kalacaksın," diyor Evert kaşlarını çatarak.

İçten içe, aşık olmuş bir kız çocuğu gibi çıldırıyorum. Dışarıda ise bir salatalık kadar soğukkanlıyım.

Ronak boğazını temizleyerek herkesin ona bakmasını sağlar. "Her neyse, üzüm atmadan önce anlatmaya çalıştığım şey, onun diyardaki hiçbir fae'ye benzemediği. Buradan ayrılır ayrılmaz ve biri onu fark ederse, haber prense ulaşacaktır. Çok fazla göze batıyor. Yarı insan, yarı yüksek fae olarak geçebilir, ama o kanatlarla değil. Tuhaf bir kuş-iblis-kız hakkındaki söylentileri duyduğunda, onu aramaya gelecektir."

"Ondan daha hızlı koşacağım."

Herkes güler. Bu bir güven artırıcı değil.

Ronak, "Yere yığılmadan ancak üç tur atabiliyorsunuz," diyor.

Düşünceler içinde ağzımı büküyorum. "O zaman ben ondan daha iyi uçarım."

"Senden çok daha iyi uçan başka fae'leri var. Büyük büyükannesinin senden daha iyi uçabildiğine eminim."

Öfkelendim. "İyi o zaman. O zaman saklanacağım."

Evert arkamdan, "En son saklandığında kendini bok içinde bulmuştun," diyor.

Ona kötü bir bakış fırlatıyorum ama işe yaradığını sanmıyorum çünkü sadece sırıtıyor. "O zaman sanırım teslim olup onun kişisel aşk tanrısı olacağım. Benden istediği her şeyi yapacağım. Balo salonunda seks partileri başlatacağım, her fae'nin onun istediği kişiyle evlenmesini sağlayacağım. Aşk ve şehveti tüm krallığa yayacağım. Sonunda bana aşık olacak, çünkü dürüst olalım, nasıl olmasın ki? Ayrıca, ne olur ne olmaz diye aylar boyunca ona gizlice güçlerimi vereceğim ve onu yavaş yavaş küçük parmağıma dolanmaya zorlayacağım. Ve sonra bir gece, saatlerce süren terli nefret-seksinden sonra, uykusunda boğazını keseceğim ve tahtını ele geçirmek için bir darbe düzenleyeceğim."

Konuşmamı bitirdikten sonra başımı kaldırıp çocuklara bakıyorum. Bir üzüm tanesi daha atıyorum ve ağzıma atıp çiğniyorum. Onların aptalca ifadelerine sırıtıyorum. "İşte. Sorun çözüldü."

Ronak yüzgeçleriyle kaşlarını ovuşturarak ilk hamleyi yaptı. Sanırım yine başını ağrıttım. "Ya da... seni büyüleyecek birini bulabiliriz, böylece daha yüksek bir fae gibi görünebilir ve daha iyi uyum sağlayabilirsin."

Düşünceli bir şekilde başımı yana eğiyorum. "Meh. Benim fikrim daha eğlenceli geliyor."

Evert, "Bu konuda Scratch'e katılıyorum," diyor.

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Daha önce söylediklerimi unut. Birinci sıradasınız."

"Öyle olduğumu biliyorum aşkım. Neden beni odama götürüp bunu bana kanıtlamıyorsun?"

Yüzüm sıcaktan kızarırken bile gülüyorum. "Arsız, arsız."

Ronak bize bakıp iç geçiriyor. "Öyleyse anlaştık. Onu büyüleyecek birini bulacağız. İtlafı kazandığımızda, onun için güvenli bir yer bulacağız. Büyü olmadan bu adayı terk edemez. Hemen yakalanır."

"Parti bozan," diye surat astım. "Ama bekle, bariyeri geçemeyeceğini söylemiştin. Beni büyüleyecek birini nasıl bulacaksın?"

"Biz değiliz. Siz öylesiniz." "Yine mi geldin?"

"Bariyeri aşan tek kişi sensin. Yüksek Fae'ler bile bunu yapamaz. Bu yüzden gidip geri dönecek kişi sen olmalısın. Bunu sürgünümüz bitmeden bir gün önce yapacaksın."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Bekle, bekle, bekle. Tek başıma başka bir adaya gitmemi ve beni büyülemesi için rastgele bir fae bulmamı mı istiyorsun?" Endişeyle soruyorum. "Biri beni görür görmez alınacağımı söylemiştin!"

Yakalanma düşüncesi beni pek heyecanlandırmıyor. "O zaman yakalanmadığından emin olman gerekecek," diyor, sanki dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Seni neden bu kadar sıkı çalıştırıyorum sanıyorsun?"

"Bana acı çektirmekten hoşlanan sadist bir pislik olduğun için mi?" "O yüzden ve bunu yapabilmen gerektiği için."

Yardım için diğer adamlara bakıyorum ama hiçbirini bulamıyorum. Hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırıyorum. "Harika. Emelle için endişelenmeyin. Siz üçünüz burada gevşerken ve yakalanıp kalp şeklinde küçük parçalara ayrıldıktan sonra yas tutmayı unuturken ben bu çok tehlikeli, çok korkunç göreve tek başıma devam edeceğim."

Ronak gözlerini devirir ve kapıdan çıkarken bir et budu kaparak uzaklaşır. "Yarın bütün gün antrenman yapacaksın, bu yüzden molanın geri kalanının tadını çıkar."

Dışarı çıkarken onu görmezden geliyorum ve diğer ikisine ters ters bakıyorum. "Tamam, ikiniz de beni bu konuda tamamen asılı bıraktınız. Bunu unutmayacağım," diyorum şakağıma vurarak. "Aşk tanrısı asla unutmaz."

"Dün gece Sylred'e hangi şarkıyı söylettin çünkü bunun bir düet olduğunu düşündün?" Evert meydan okuyor.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Unutmuşum. Lanet olsun. "Bu sayılmaz. Sarhoştum."

"Görünüşe göre muhakemeniz hatalı."

"Hadi ama, Prens Domuz'u devirmek ne kadar havalı olurdu? Harika bir taç takar ve insanlara her dediğimi yaptırırdım. İstersem aşk tanrısı tatili ilan edebilirim. Bunu insanlar aleminde yaptıklarını biliyor muydun? Başka birinin adını taşıyor ama kesinlikle sayılır. Oh, ve herhangi birinin adının Ron-ak olmasını yasadışı ilan edebilirim. Ve koşmayı. Koşmayı yasaklayabilirim. Bütün gün kraliyet yatağımda oturabilir, kraliyet yemeğimi yiyebilir ve kraliyet ayak masajı yaptırabilirim. Kraliçe olmak harika olurdu."

Evert yemeğinden bir ısırık daha alırken, "Elbette, ama yatak odası dışında diz çökmem," diyor.

Ben tsk. "Bu ihanettir, Üçüncü."

"Şimdiden üçüncülüğe mi
döndün?"

Omuz silkiyorum. "Ben kraliçeyim. Ne istersem onu yaparım."

Sylred'in peşinden dışarı çıkmadan önce gamzesini gösteriyor.

Saçlarımı yeniden ördükten, biraz daha üzüm yedikten ve masayı temizledikten sonra sıkılıyorum ve bir yandan kraliçe olduğumu hayal ederken bir yandan da evin geri kalanını temizlemeye başlıyorum. Küçük ahşap bir kulübeyi temizlemenin oldukça kolay olacağını düşünürsünüz. Ama yanılırsınız.

Adamların hiçbirinin bu şeyi inşa ettiklerinden beri herhangi bir temizlik yapmadıkları açık. Duvarları ve yerleri fırçalamak için bezler kullanıyorum ve sonra masa ve sandalyelere geçiyorum. Onlarla da işim bittiğinde, odalarına gizlice girip gözetlemeye karar veriyorum.

Sylred ve Evert'in odalarına zaten girmiştim, bu yüzden Ronak'ınkine giriyorum. Evert'in sade odasının ve Sylred'in müzik aletleriyle dolu odasının aksine, Ronak'ınki duvarda asılı el yapımı silahlarla dolu. Mızraklar, asalar, kalkanlar, kılıçlar. Her şey ahşap ve parıl parıl parlıyor.

Alçakta asılı duran küçük ve güzel bir hançer bulup elime alıyorum. Sadece elimin uzunluğu kadar ama taş ve tahtadan yapıldığını düşünürsek fena halde keskin. Sade ama sağlam.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir çığlık atarak etrafımda dönüyorum ve hançer elimden fırlıyor. Hançerin Ronak'a doğru savruluşunu izlediğim o saniyede, göğsünün tam ortasına isabet edeceğini ve gözümün önünde öleceğini, sonsuza dek peşimi bırakmayacağını ve kan görünce bayılmama neden olacağını biliyorum.

Kendimi ağlamaya ve ilk yardım yapmaya hazırlamışken, bir yandan da destansı bir methiye düzüyordum ki, daha ona isabet edemeden havadan kaptı. Elinde tutuyor ve hala çıldırmış bir şekilde beni izliyor.

"Vay anasını," diyorum elimi kalbimin üzerine koyarak. "Aman Tanrım. Bu çok yakındı. Neredeyse gözümün önünde ölüyordun. Neredeyse seni öldürüyordum. Kendimi çok suçlu hissederdim. Tüm yerleri yeni temizlemiştim ve kan yüzünden tekrar temizlemem gerekecekti. Bu gerçekten berbat olurdu."

Kaşlarını çatıyor. "Beni alt etmek için küçük bir tahta hançerden daha fazlası gerekecek, küçük iblis."

Alay ediyorum. "Aynı fikirde değilim. Az önce hayatının gözlerimin önünden geçtiğini gördüm. Ölüm neredeyse yakındı." "Sen tuhaf bir kadınsın."

"Garip, genfin dilinde harika anlamına mı geliyor?" "Hayır."

"Hmm."

"Soruma cevap vermedin."

"Hangi soruydu o?" Masumca sordum. Yanından geçip kapıdan çıkmaya çalışıyorum ama yolumu kapatıyor.

"Odamda ne yapıyorsun?"

Silahları göstererek, "Ben de tam duvar dekorunuza hayranlıkla bakıyordum," diyorum.

"Burada sahip olduğum her bir silahı biliyorum," diyor kaşlarını çatarak.

"Umm... tebrikler?"

"Bu da demek oluyor ki, eğer bir şey alırsan, bunu bilirim. Bize ihanet etmeyi aklından bile geçirme."

"Tanrım, bir kız arkadan bıçaklayan yalancı bir surat olmakla suçlanmadan bir odayı gözetleyemez mi?"

Sadece bana bakıyor. İçimi çektim. "Ben bir şey almadım, Birinci Değil. Ama geceleri daha rahat uyumanıza yardımcı olacaksa, üzerimi aramakta özgürsünüz," diyorum gülümseyerek, kollarımı kaldırıp ona doğru dönerek.

Beni soğukkanlılıkla süzüyor, gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Dışarı."

Anlamayacağından emin olduğum iki parmakla selam veriyorum. "Evet efendim," diyorum sahte bir ciddiyetle.

Geçmem için kenara çekiliyor ve tam Evert dışarıdan içeri girerken ana odaya geri dönüyorum. Beni Ron- ak'ın odasından çıkarken görünce olduğu yerde durdu. "Ne oluyor lan? Neden o pisliğin odasındaydın?"

"Süper terli seksi şeyler yapıyorduk," diye kestirip attım. "Bizi yakaladın."

Gözlerini bana dikti. "Saçmalık."

Sylred onun arkasından içeri giriyor ve manzarayı inceliyor. "Neden Emelle'e kızgınmış gibi bakıyorsun?"

"Ronak!" Evert sesleniyor. "Scratch neden senin odandan çıkıyor?"

Ronak arkamda beliriyor. "Sence neden?" diye soruyor.

Evert kollarını kavuşturur. "Yani birdenbire adil bir oyun mu oldu? Tüm o 'kovan arkadaşı bağlantısını tehdit etme' saçmalığına ne oldu?"

Ronak ve ben ikimiz de gözlerimizi deviriyoruz. Bu gerçek bir an.

"Onunla yatmadım," diyor Ronak, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi. Ona ters ters bakıyorum. An mahvoldu.

"Ben *adil bir oyun* değilim," diye karşılık veriyorum. "Sana söyledim, buradan çıkar çıkmaz, beni sevecek, bana tapacak ve bana cinsel iyiliklerde bulunacak daha iyi, daha ateşli bir kovan bulacağım."

Evert söylediğim her şeyi duymazdan geliyor ve Ronak'a bakıyor. "Onu sikmedin mi?"

"Hayır."

"O zaman neden senin odandaydı?"

"*Hançerine* bakıyordum," diyorum kaşlarımı sallayarak imalı bir şekilde.

Ronak alay eder. "İblis, git başkasının odasına burnunu sok ve benimkinden uzak dur."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve tekrar odasının içinde kayboluyor, eğlencem sona eriyor. Evert hala bana bakıyor.

"Ne?" diye sordum. "Hadi ama, sadece seninle dalga geçiyordum. Zaten hiçbiriniz benimle gerçekten seks yapamazsınız. Dışarı çıkıp kendinize bir eş bulmak zorundasınız, değil mi? O yüzden bana aldırmayın. Burada yokmuşum gibi davranın."

"*Doğru*," diye alay ediyor Evert. "Beş yıldır tek bir dişi bile görmeden bu lanet arazide sıkışıp kaldık. Taşaklarımız mosmor oldu ama evet, dar kürkler içinde kasıla kasıla yürüyen seksi kadınları görmezden geleceğiz."

"İyi plan. Yine de uygunsuz. Sanırım taşakların bir süre daha mavi kalacak." Sonra aklıma bir şey geldi. "Bir dakika. Bu hepinizin bakire olduğu anlamına mı geliyor?"

Sylred boğulur ve öksürmeye başlar. Evert güler. Ve güler ve güler.

"Siktir et, hayır" diye cevap veriyor.

"Yani hedeflediğiniz eşler dışında başka insanlarla da seks yaptınız?" "Elbette," diyor Evert. "Biz genfin soylularıyız çünkü biz bir

Ronak'ın kovanının bir parçası. Pek çok Fae partisine katıldık ve inanın bana, Fae'ler utangaç değildir."

"O zaman neden biz... bilirsin işte."

Sylred cevap veren tek kişi. "Bunun büyümüzle bir ilgisi var," diye açıklıyor. "Bir dişiyle eşleştiğimizde birkaç ritüelden geçeriz. Delsheen'in prensi aldattığını öğrendiğimizde ritüellerimizi tamamlamanın ortasındaydık ve Ronak onları yakaladı, bu yüzden işler kısa kesildi.

"Çiftleşme ritüellerinin sonunda, genfin güçleri daha güçlü hale gelir ve geyikler eşleriyle fiziksel bir bağ kurar. Biz bunu tamamlamadığımız için güçlerimiz gelişmiş haliyle katılaşmadı. Bir şeyleri mahvedip güçlerimizi daha fazla yok etme ya da bizi olduğumuzdan daha fazla zayıflatma riskini göze alamayız.

"Gelecekteki eşimizle bağ kuramama riskini de göze alamayız. Ne olabileceğini bilmiyoruz. Çiftleşme ritüellerinin tamamlanamadığını daha önce hiç duymadık ve büyüklerimizden koparıldığımızdan beri bu konuda herhangi bir tavsiye almadık."

Bunu kabul etmek çok zor. Uzun zamandır yalnızım ve yalnızlığıma doymak bilmez merakım ve seksi olan her şeye katılma arzum da eklenince belki de çarpık bir bakış açısına sahip olduğumun farkındayım. Ama ne istediğim ya da bu adamlardan ne kadar etkilendiğim önemli değil, onların geleceğini asla tehlikeye atmam. Zorlu başlangıcımıza rağmen onlar için en iyisini istiyorum.

Çoğu zaman. Genellikle. Neredeyse her zaman.

"Bu mantıklı. Söz veriyorum sizin için hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim." Aklıma bir fikir geliyor ve heyecandan gözlerim açılıyor. "Hey! Sana yardım edebilirim!"

"Bize yardım etmek mi?"

Kuvvetle başımı salladım. "Evet. Yeni bir eş bulduğunda sana yardımcı olabilirim. Çok çılgınca bir şey değil. Eğer istemezsen onu Sevgi Okları ile okşamam, ama arada bir Flört Dokunuşları ve Şehvet Nefesleri ile sana yardımcı olabilirim. Emrinizde kendi aşk uzmanınız var. Muhtemelen onu elde etmek için sistemi gerçekten çalıştırmam gerekecek.

Ronak için düş, çünkü o adam bir isilik kadar dikenlidir, ama seni temin ederim, işimde çok iyiyim." Bunu düşündüm. "Genellikle," diye düzeltiyorum. "Bazen. İstediğim zaman. Ve işler yolunda gittiğinde." En azından dürüstüm.

Sylred, "Bu... çok hoş bir davranış," diyor.

Başımı salladım. "Biliyorum. Ben çok iyiyim. Şimdi, kulübeyi temizlerken gösterdiğim çaba için bana iltifat etmeye başla. Bütün gün her yeri fırçaladım, biliyorsun."

Uzaklara bakıyorlar, sanki temizlediğim kir izlerini görmeye çalışıyorlarmış gibi. "İyi görünüyor," diyorlar aynı anda.

Gözlerimi kısıyorum. "Aradaki farkı bile anlayamıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Siz pisliksiniz."

"Farkı anlayabiliyorum," diye ısrar ediyor

Sylred. Evert gözlerini deviriyor.

"Yalancı."

"Hayır, yapabilirim," diyor Sylred. "Zemin daha az kirli. Ve masa daha temiz görünüyor."

Ona bir gülümseme gösterdim. "Teşekkür ederim. Birinci sıradasın."

Evert surat asıyor. Somurttuğu zaman çok seksi oluyor. Alaycı olduğuna şüphe olmayan bir şey söylemek üzereyken yüksek bir sesle sözü kesiliyor.

Ronak aceleyle odasından çıktığında tanıdık sesin yerini belirlemeye çalışıyorum. "Bariyer indiriliyor," diyor.

Bütün çocuklar onun odasına koşup silah stokluyorlar. Ronak bana küçük bir hançer bile fırlattı. "Burada kal. Dışarı çıkma. Odalarımızdan birine saklanın. Eğer buraya bizden olmayan biri gelirse, seni almalarına izin verme. Kaç, uç, gerekirse bıçakla onları. Sadece seni almalarına izin verme."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim korkudan irileşiyor. "Tamam."

Sylred omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Endişelenme, Emelle. Biz seninle ilgileneceğiz."

Adamlar dışarı fırlıyor, ben de terli avucumdaki hançeri kavrayarak pencereden dışarı bakıyorum. Perde görevi gören yaprakların arkasına saklanıp boşluklardan dışarıyı izliyorum. Adamlar birkaç metre ötede nöbet tutuyor, ormana doğru bakıyorlar, her birinin silah dolu olduğuna şüphe yok.

Ne kadar beklediğimizi bilmiyorum ama bariyerin son parçası da düştüğü an, o sesi duyuyorum. Her yerden geliyormuş gibi görünen korkunç, feryat figan bir çığlık. Ronak bir şeyler bağırıyor ama o korkunç iniltinin sesinden hiçbir şey duyamıyorum. Elleriyle kulaklarını kapattıklarını gördüğüm adamların hareketlerini taklit ediyorum. Ses o kadar yüksek ki kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Ellerim sesi azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Birden dört kadın figürünün belirdiğini görüyorum. Koyu gri tenleri ve iğrenç derecede büyük gözleri var. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyorum, damlalar pelerinlerine düşüyor. Sesler genişçe açılmış ağızlarından geliyor, o kadar geniş açılmışlar ki çeneleri çözülmüş gibi görünüyor.

İlk hareket eden Ronak. Neredeyse dört ayak üzerine düşene kadar eğilir ve sonra inanılmaz bir sıçrayışla kendini yukarı fırlatarak doğrudan fae'lerden birinin üzerine iner. Kılıcını kaldırarak tek bir hamlede onu yere seriyor. Diğerleri de çoktan fae'nin tepesine çıkmışlardı ama benim görüşüm bulanıklaşıyor ve başım o kadar ağrıyor ki odaklanamıyorum.

Sanki sesleri beynimin içine işlemiş ve çürük meyveyi eşeleyen bir kurtçuk gibi beni yiyip bitiriyor. Boynumdan ve çenemden aşağı ıslak bir şeyin damladığını hissediyorum ama ne olduğunu görmek için hareket edemiyorum. Bacaklarım altımdan çekiliyor ve yere çakılıyorum. Orada azap içinde yatıyorum, başımı tutuyorum, saçlarımı çekiyorum, avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Sadece sesin kesilmesini istiyorum. Kafamın içindeyken düşünemiyorum, nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Tiz pençelerini ruhumun özüne saplıyor. Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ama korkunç feryatların arasında bir ara, çığlıkları kafamdan uzaklaştıran yumuşak, sakinleştirici bir müzik duymaya başlıyorum.

Parmağım seğiriyor ve gözlerimi açmaya çalışıyorum. Başım zonkluyor ama yavaş yavaş birinin saçlarımı okşadığını fark ediyorum. Müzik çalmaya devam ediyor ve nihayet görüşüm bana geri döndüğünde, Sylred'in önümde yerde oturduğunu ve pan flüte benzeyen bir şey çaldığını görüyorum.

Baktığımı görünce oynamayı bırakıp daha yakına eğiliyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve rahatlatıcı.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama başımı sallıyorum. "Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum. "Ne oldu? Neydi onlar?"

"Banshees," diye cevaplıyor Evert. Kafamı kaldırıyorum ve başımın Evert'in kucağında olduğunu fark ediyorum. "Onlar sinir bozucu bir grup sürtük."

Kulaklarım hafifçe çınlıyor ve biraz başım dönüyor ama Evert doğrulmama yardım ediyor. Yanaklarımı siliyorum ve elimin kızardığını fark ediyorum. "Bu da ne..."

"Kulakların biraz kanamaya başladı," dedi Sylred. "Yine de çok kötü değil. Zamanında işlerini bitirdik."

"Ya yapmasaydın?" diye sordum.

"O zaman beynin kulaklarından dışarı akardı," diye cevap veriyor Ronak odanın içinden bir yerlerden.

Evert ona ters ters bakıyor ve Sylred benim korku dolu yüz ifademi görünce iç çekiyor. "Merak etme Emelle. Bir şeyin yok. Kalıcı bir hasar vermediler."

"Müziğiniz bana yardımcı oldu," diyorum.

Başını sallıyor. "Banshee çığlıklarına karşı koyabilirim," diyor. "Ama dışarı çıkarken yanıma herhangi bir alet almadım. Almalıydım. Banshee göndermelerini beklemiyordum. Ne olduklarını anladığımda artık çok geçti. Mümkün olduğunca çabuk enstrümanlarıma ulaştım."

"Nasıl oluyor da siz benim kadar berbat durumda değilsiniz?" Ronak omuz silkerek, "Genfinler güçlüdür," diyor.

Rahatlamış bir nefes üflüyorum. "Hepinizin iyi olmasına sevindim. Sanırım cu- pid'ler ölüm perilerine karşı koymak için yaratılmamışlar. O şeyler bariyeri nasıl aştı?"

"Onlar göndermedi," diyor Ronak. "Onları prens gönderdi. Bu yüzden senin bir casus olduğuna ikna olmuştum. Yüksek Fae'ler onlara erişim izni vermeden hiçbir şey bariyeri geçemez ve şimdiye kadar bizi ziyarete gelen tek şey bizi öldürmek ya da incitmek için buraya gönderildi."

"Ohhh," diyorum. "Götlüğün şimdi daha anlamlı geliyor."

Ronak alay ediyor ve Evert'in yakaladığı nemli bir bezi fırlatıyor. Beni şaşırtarak kulaklarımdan s ı z a n kanı yüzümden ve boynumdan nazikçe temizlemeye başlıyor. Benimle ilgilenirken onu inceliyorum, onun bu nazik yönünü görmenin hayranlığı içindeyim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, beni bakarken yakalıyor ve sırıtıyor. "Aklına bir şey gelmesin, Scratch."

"Ama fikirlerim gerçekten çok iyi."

"Fae alemini ele geçirme fikrin gibi mi?" "Tabii ki."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Başın nasıl?" Sylred soruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa yardımcı olacak bazı otlar bulabilirim. Ya da acıktıysan sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Tanrım, banshee'ler tarafından daha sık nakavt edilmeliyim. Bu harika."

Evert gözlerini deviriyor ama ben beklentiyle Ronak'a bakıyorum. "Eee?" Ona soruyorum.

"Peki, ne?"

"Diğer herkes bana çok iyi davranıyor. Şimdi sıra sende."

"Sanırım o ölüm perilerini seni öldüremeden önce öldürmem oldukça iyi bir davranıştı."

Tam bir centilmen.

BÖLÜM 26



Beni büyüleyecek bir fae bulmamdan önceki gün. Ronak sabahın ilk ışıklarıyla herkesi kaldırdı. Sessiz ve gerginim. Evert'in şakalarına gülüyorum ya da tamamen çıldırmamışım gibi davranıyorum. Çocuklarla yaşadığım küçük, güvenli baloncuğumdan ayrılacağım için o kadar gerginim ki bunu her düşündüğümde kusacakmışım gibi hissediyorum. Hepimiz kulübenin dışında durup planı gözden geçiriyoruz. Tekrar. Şu anda çocuklar hangi fae'yi ziyaret etmem gerektiği konusunda tartışıyorlar.

Evert, "Sirenler bunu kolayca yapabilir," diyor.

Sylred, "Sirenler yabancılardan genfinlerden bile daha fazla nefret ediyor," diye belirtiyor. "Elfler güçlüdür. Yüksek fae'lerin yanı sıra cazibe konusunda en iyiler."

"Ayrıca yüksek fae'lere en sadık olanlar da onlar," diye karşı çıkıyor Evert. "Bunu riske atamam. Peki ya harpiler? Yüksek Fae piçlerinden nefret ederler."

Sylred başını sallar. "Onların adası onun ulaşamayacağı kadar uzakta."

Daha fazla fikir ileri geri savuruyorlar ama ben Ronak'ı izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve nereye gideceğime çoktan karar verdiğini ve muhtemelen bundan hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Tamam, İlk Değil. Onların fikirlerini dinliyormuş gibi yapmayı bırakabilirsin. Nereye gidiyorum ben?"

Çocuklar konuşmayı kesip benden Ronak'a bakıyorlar. Her zamanki gibi okunmaz bir ifade takınıyor ve kollarını önünde kavuşturmuş.

Birdenbire üzerine çevrilen dikkat karşısında boğazını temizliyor. "Arachno'ya gidecek."

Sylred'in ağzı şaşkınlıkla açılır ve Evert'in ifadesi inanmaz bir hal alır. "Kahretsin, hayır, değil!" diye bağırır. "Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun? Arachno deli bir sürtük."

Ronak, Evert'in patlamasına rağmen sakinliğini koruyor ve doğrudan benimle konuşuyor. "Arachno çok güçlü bir gwyllion fae'sidir. Karşı gelmek isteyeceğin biri değil, ama ihtiyacın olan sihri sana ulaştırmak için en iyi şansımız o."

"Hayır," diyor Evert başını sallayarak. "Bu çok tehlikeli. Emelle'i tereddüt etmeden öldürecektir. Onu başka bir yere göndereceğiz."

Ronak sonunda ona döner. "Ne kadar pratik yapmış olursa olsun, Emelle'in uçuşu ancak yeterli. Kanatları ne yapacağını biliyor ama kas gücü ciddi şekilde eksik. Fazla uzağa gidemeyecek kadar çabuk yorulacak.

"Arachno bizimkinin hemen altındaki adaya sürgün edildi. Görünmeden kısa bir süre içinde gidip gelebileceği tek ada orası. Arachno kötü biri olabilir ama aynı zamanda her zaman pazarlık yapmaya hazırdır ve biz onun neyle ticaret yaptığını biliyoruz. Emelle ona değerli bir şey getirdiği sürece sorun olmayacaktır. Ayrıca, Arachno'nun sürgün adasının üzerinde tıpkı bizimki gibi bir bariyer var. Başka bir yere gitmesine kıyasla orada fazladan bir fae sorunuyla karşılaşma olasılığı daha düşük."

Evert hâlâ mutsuz bir şekilde başını sallıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Dürüst ol," diyor Ronak. "Gerçekten başka bir yere g i d e b i l e c e ğ i n i , doğru kişiyi bulabileceğini, görülmeyeceğini ya da yakalanmayacağını ve tüm yolu bir cazibe ile geri dönebileceğini düşünüyor musun?"

Evert çenesini sıkıyor ve bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor. "Siktir."

Bu kadar korkmuş olmasaydım onu teselli etmeye çalışırdım. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum ama sadece yüzümü buruşturduğuma eminim.

Ronak başını sallayarak, "Sylred, göster ona," diyor.

Sylred kumun üzerine diz çöküyor ve adaların bir haritasını çizmeye başlıyor. "Burası biziz," diyor işaret ederek. Altımızda daha küçük bir ada daha çiziyor. "Burası Arachno'nun sürgün edildiği yer. Bizimkiyle aynı türden bir bariyer olmalı, bu yüzden

Geçerken sorun yaşarsınız. Mağara ya da kaya oluşumları arayın. Karanlık ve gizli bir yeri tercih edecektir."

"Tamam," diyorum titreyerek.

"Onunla başka bir anlaşma yapma. Sana özellikle söylediklerimiz dışında bir şey söyleme. O kurnazdır ve sizi tuzağa düşürmekten çekinmeyecektir," diyor Ronak.

"Onunla ne takas edeceğim?"

Çocuklar birbirlerine bakarlar. "Sence biraz genfin saçla tatmin olur mu?" Sylred sorar.

Ronak yavaşça başını sallar. "Evet, ama Emelle her ihtimale karşı bundan daha fazlasını getirmeli."

Evert isteksizce, "Banshee sürtüklerinden bir şeyler kullanabiliriz," diyor.

Ronak başını sallar ve sonra kaşlarını çatar. "Lanet olsun. Yeni gömdüğüm cesetleri çıkarmaktan nefret ediyorum."

"Bunu çok yapar mısın?" Ben soruyorum.

"Şaşıracaksın," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Planın üzerinden geçtik ve çocuklar dağılmadan önce isteğimi kelimesi kelimesine ezberlediğimden emin oldular. Ronak ve Sylred ölüm perilerini çıkarmak için ayrılırken, Evert bana silah tedarik ediyor ve sonra beni eğitim alanına götürüyor, böylece yarın ilk ışıkta ayrılmak zorunda kalmadan önce son saatlerimi uçuş pratiği yaparak geçirebiliyorum.

Pek konuşmuyoruz. Evert, ben havaya koşar adımlarla sıçrarken, mümkün olduğunca yükseğe çıkarken ve sonra tekrar yere inerken beni hareket ettiriyor. Bazen yerden havaya fırlıyorum. Bazen de yüksek dallardan ya da engelli parkurdaki merdivenden atlıyorum.

Ayrıca bariyere kadar uçarak ve yorgunluk ve kas spazmları başlamadan önce yapabildiğim kadar çok daire çizerek dayanıklılık egzersizi yapıyorum. Kanatlarım her ne kadar güzel görünse de, zayıf bedenime göre inanılmaz ağırlar ve kanat açıklığım vücudumdan daha uzun.

Beni taşımaya yardım edecek rüzgâr akıntıları olmadan çabuk yoruluyorum. Evert beni izlemek için yanımda duruyor, ihtiyacım olduğunda bana su veriyor ve kaslarım kilitlendiğinde sırtımdaki ve omuzlarımdaki düğümleri ovuyor.

O gece, çocuklar ilk tanıştıkları ve henüz çocukken kovanlarını oluşturdukları zamanlara dair hikâyelerle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlar. Normalde hepsini yutuyor olurdum ama endişeden zevk alamayacak kadar meşguldüm.

Sonunda ateşin önünde kıvrılıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Bakmadığımı düşündüklerinde bana gönderdikleri endişeli bakışlara dayanamıyorum. Zar zor uyuyorum.

Bütün gece dönüp duruyorum ve ne olduğunu anlamadan Sylred beni sarsarak uyandırıyor. "Vakit geldi."

Doğrulup saçlarımı sıkıca örüyorum. Sylred beni zorla beslemeye çalışıyor ama midem isyan etmeden önce sadece birkaç ısırığa tahammül edebiliyorum. Evert, Ronak'ın hançerlerinden ikişer tanesini eteğimin altında saklanacakları şekilde kalçalarıma bağladıktan sonra belime bir su tulumu bağlıyor.

Dışarı çıktığımda Ronak çoktan beni bekliyordu. Bana başka bir deri çanta uzatıyor. İçine bakmak istemiyorum çünkü gwyl-aslan fae ile yapacağım takas için gerekli malzemelerle dolu olduğunu biliyorum.

Adamlar tatmin olmadan önce planı üç kez daha gözden geçiriyoruz ve hepsi beni adanın kenarına kadar götürüyor. Kenarın görünmesi çok uzun sürmüyor ama yürürken hiçbirimiz konuşmuyoruz. Yaklaştıkça, parıldayan kubbe bariyerinin tam adanın kenarında bittiğini görebiliyorum. Kenardan atlamama sadece birkaç dakika kaldığını bilerek kenara bakıyorum. Kanatlarım olsa bile bu düşünce beni rahatlatmıyor.

"Hazır mısın?" Ronak soruyor. Hayır. "Mm-hmm. Evet."

Sylred öne çıkıp bana hızlıca sarıldığında kendimi uyuşmuş hissediyorum. Sırtını sıvazlayacak gücü kendimde zar zor buluyorum. Sylred beni bırakır bırakmaz Evert öne çıkıyor ve yanaklarımdan tutup başımı ona bakacak şekilde eğerek beni kendisine odaklanmaya zorluyor. "Eğer gitmek istemiyorsan, söylemen yeterli, Scratch. Başka bir şey düşünebiliriz."

Bana bir çıkış yolu sunması çok hoş ve bunu ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki eğer Yüce Fae'lerden kaçmak için bir şansım olsun istiyorsam bunu yapmalıyım. Ronak haklı. Uyum sağlayamıyorum. Hem de hiç. Bir başparmak gibi göze batıyorum ve bu adadan ayrıldığım an

haberin prense ulaşması uzun sürmez. Hem uçabilen hem de bariyerlerden geçebilen tek kişi ben olduğum için tek umudum da benim.

Evert sanki derimin altına girmeye ve düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor. Geri adım atmayacağımı ve gitmeyi reddedeceğimi anlayınca iç geçiriyor. "İçeri gir, büyülen ve dışarı çık. Beni anlıyor musun?" Elleri hâlâ yüzümü tutarken başımı sallıyorum. Beni bırakmadan önce alnımdan öpüyor.

"Unutmayın, başka anlaşma yapmayın. Görüşmelere katılmayın. Yoluna devam et. Seni kandırmaya çalışacaktır. Ona izin vermeyin," diyor Ronak.

"Tamam."

"Seni kendini savunmak için yakın menzilli silahlar kullanman konusunda eğitmeliydim," diyor kaşlarını çatarak, bacaklarıma bağladığım dag-der'lere bakarak. Sırtımda sadağın durduğu kayışı okşuyorum.

"Benim de okum ve yayım var. Tamamen savunmasız değilim. Ve bir hançeri kullanmak o kadar da zor olamaz. Etrafta sallayıp bir şey saplamayı umacağım."

Dudağı hafifçe seğirir. Bu Ronak'ın kahkahalarla gülmesine eşittir.

Boğazıma kocaman bir taş takılmış da yutkunamıyormuşum gibi hissederek diğerlerine dönüyorum. "Tamam o zaman. Sanırım hemen işe koyulacağım."

Evert başını sallayarak, "Bu iş sende Scratch," diyor.

Umarım haklıdır. Çocuklara sırtımı dönüyorum ve ayak parmaklarım bariyerlere değene ve eğilip aşağıdaki uçsuz bucaksız gökyüzünü görebilene kadar adanın en ucuna yürüyorum. Son bir kez omzumun üzerinden geriye bakıp çocukların yüzlerini ezberliyorum. Geri dönmeme ihtimalime karşı, onları bu şekilde hatırlamak istiyorum. Üçü de bana umurlarındaymış gibi bakıyorlar.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum ve adadan uçsuz bucaksız gökyüzüne dalıyorum.

BÖLÜM 27



Gravity iki eliyle yukarı uzanıyor ve muhtaç bir sürtük gibi beni aşağı çekiyor. Havaya ve bulutlara doğru düşüyorum. Vücudumu olabildiğince sıkı tutuyorum. Ronak kendimi yormamak için iyi bir mesafeye düşmemi önerdi ama yakında kontrolü sağlamak için kanatlarımı kullanmam gerekecek.

Sylred'in haritasına göre, gwyllion fae'sinin sürgün adası hemen aşağıda. Arachno neredeyse bir asırdır orada. Sürgün edilmek için ne yaptığını sorduğumda, adamlar bana söylemedi. İçimde bilmek istemediğime dair bir his var.

Düşerken içimde garip bir his oluştuğunu fark ediyorum. Neredeyse fırlamak istiyorum, sanki bıçaklanmışım gibi, ama aynı anda bu hislerin ikisi de yok. Az önce kendimi yüzen bir adanın kenarından aşağı attığım için olmalı. Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?

Uzakta altımda bir şey görmeye başladığımda, kanatlarımı açıyorum ve bir rüzgar sürüklenmesini yakalıyorum. Biraz manevra yaptıktan sonra zahmetsizce esintinin üzerinde süzülmeye başlıyorum. Prensin şatosundan düştüğümden beri ilk kez bu kadar yükseğe çıkıyorum, ama bu sefer yaptığım şey üzerinde gerçekten biraz kontrolüm var. Tüm o alıştırmalar işe yaradı. Birkaç dakikalığına havada süzülmenin keyfini çıkarıyorum. Kanatlarımda rüzgâr ve sırtımda güneş varken, daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Aşağı doğru eğilerek, Arachno'nun adasına kadar süzülüyorum. Küçük ve kayalık, seyrek bir araziye sahip, diğer adalardan çok farklı.

adamların adası. Yaklaştığımda, etrafında dönerek gwyllion'un saklanabileceği bir yer arıyorum. Güneş ışığından hoşlanmıyor, bu yüzden adamlar onun hava koşullarından korunaklı bir yerde olacağına inanıyorlardı. Daha büyük bir kaya oluşumu gördüğümde, bariyerin içinden geçerek ona doğru ilerliyorum. Eğer bakmasaydım farkına bile varmazdım.

Yere doğru uçuyorum ve kusursuz bir iniş yaptığım için kendimle gurur duyuyorum. Derin bir nefes alıyorum ve etrafımı incelerken örgümden kopan saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

"Tamam, Emelle. Ürpertici fae'yi bul, büyülen, dışarı çık. Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum kendime. Tam o sırada karnımdaki garip ağrı artıyor ve sol kolumdan aşağı, parmaklarıma kadar garip bir his damlıyor. Elimi dehşet içinde yüzüme doğru kaldırıyorum ve avucumun gözden kayboluşunu izliyorum. "Bu da ne..." Elimi çılgınca hareket ettiriyorum, sanki ters bir Etch-A-Sketch gibi onu tekrar görünür hale getirebilirmişim gibi. Tekrar görünür hale gelmesini izliyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, paniğim nefes alışımı hızlandırıyor. Belki de bu bir numaraydı? Belki de elim gerçekten kaybolmadı? Bunun dışında, eğer Arachno iddia ettiği kadar güçlüyse, belki de ada üzerinde midemin ağrısına ve garip kaybolma eylemine neden olan bir tür büyüsü vardır? Her neyse, şimdilik geçmiş gibi görünüyor, gerçi karnımdaki garip ağrı hâlâ devam ediyor ama görevimle ilgilenebilmek için zihinsel olarak bunu bir kenara itiyorum. Ziyaretin geri kalanında elimin görünür kalmasını umacağım.

Etrafıma dikkatle bakarken kayalardan oluşan dağa yaklaşıyorum. Adamların adasının aksine, burası ürkütücü derecede sessiz, vahşi yaşamın tüm sesleri garip bir şekilde yok. Bu doğal olmayan, zorlama bir sessizlik ve burası da anormal derecede renksiz. Ağaçlar seyrek, zemin sert ve rüzgar bile buraya inmek istemiyor gibi görünüyor. Atmosfer düpedüz ürkütücü ve beni geriyor. Kayalık dağa doğru belli belirsiz ilerlerken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ronak'ın talimatlarına uyarak, senaryoda yazan kelimeleri anons etmek için boğazımı dikkatlice temizliyorum. "Arachno, bir takas yapmaya geldim."

Sesim istediğimden daha titrek çıkıyor ama burası perili değilse ne olayım. Bekliyorum, kayalık tepenin etrafına bakıyorum, sonsuz gölgelerin koruduğu gizli kuytuları görmeye çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tepenin yamacında biraz daha yürüyorum, neredeyse zemini oluşturan sivri, çıkıntılı kayalara takılıyorum.

"Arachno, bir takas yapmaya geldim," diyorum, bu sefer daha yüksek sesle ve daha kararlı bir şekilde.

Birkaç dakika bekliyorum ama yine de hiçbir şey olmuyor. Belki gwyllion fae'si sürgünden kurtulmuştur, belki ölmüştür ya da adamlar buranın onun adası olduğu konusunda yanılmışlardır diye endişelenmeye başlıyorum. Paniğin içimde kıpırdadığını hissediyorum. Görünüşümü gizleyecek bir büyü bulamazsam, tüm fae krallığında Prens Elphar'ın beni bulamayacağı hiçbir yere saklanamam. Belki yakındaki başka bir adaya uçabilir ve yardım edecek başka birini bulabilirim? Belki ben-

Düşüncelerimin izi, önümdeki incir ağacına aniden çığlık atmamla kesildi. Yamacın gri kayalıklarına o kadar iyi uyum sağlamıştı ki ne zamandır orada durup beni izlediğini bile bilmiyordum.

Kayalarla mükemmel uyum sağlayan gri bir teni ve dizlerine kadar uzanan uzun, tel tel gri saçları var. Ama beni asıl korkutan gözleri. İki yerine, alnının tamamını kaplayan çok sayıda gözü var. Küçük, boncuk gibi ve siyah, tıpkı bir spi- der'inki gibi. Hepsi farklı zamanlarda göz kırpıyor. Nedense bu gerçeğe çok takılıyorum ve kendimi bir Simon oyunuymuş gibi her birinin art arda yanıp sönmesini takip etmeye çalışırken yakalıyorum.

"A-Arachno?"

Fae bir elini kaldırıyor ve kemikli parmağını bana doğru kıvırıyor. Sert bir yutkunmayla ona doğru ilerliyorum. Ben hareket eder etmez, kayaların arasındaki gizli bir yarığa doğru dönüyor ve tepenin yamacında kayboluyor. Arkama bir kez daha bakıp, gökyüzünü bir daha göremeyeceğimi bilerek onu takip ediyorum.

Oyulmuş bir mağaraya ulaşana kadar beni küçük, kaba dehlizlerden geçiriyor. İçeriden buranın Fae'lerin yaşadığı yer olduğu anlaşılıyor. Ortada bir ateş ve üzerinde fokurdayan bir kazan var.

ve anladığım kadarıyla yemek pişiriyor gibi görünmüyor.

Etrafta rastgele nesnelerden oluşan bir karmaşa var, hepsi kirli, hepsi uyumsuz ve tuhaf. Bir köşede bir yığın battaniye duruyor ve bir duvar yerden tavana kadar garip, beyaz ipimsi bir maddeyle kaplı. İplerin arkasında ne olduğunu söyleyemem ama bazı noktalarda engebeli ve arkasında sıkışmış bir şey varmış gibi görünüyor. Ama belki de eşyaları arasında en endişe verici olanı yüzen kavanozlar... vücut parçaları. Onlardan düzinelerce var. Hatta belki yüzlerce. Bazıları hayvana, bazıları da fae'ye benziyor.

Suya batırılmışım gibi vücudumdan soğuk bir ter boşanıyor ve hızla gözlerimi kaçırıyorum. Kazanın önünde duruyor, kocaman gözleriyle beni izliyor, hâlâ tek kelime etmiyor.

"Arachno, bir takas yapmaya geldim."

İnce dudakları yavaşça gülümsemek için geriliyor. Dişlerinin çürük ya da eksik olmasını bekliyordum, bu yüzden biraz sivri olsalar da bembeyaz dişlerini gördüğümde hazırlıksız yakalandım. Bu dişler onun diğer halsiz ve nahoş görünümüyle uyuşmuyor.

"Küçük kuş bir takas yapmak istiyor," diyor. Sesi çakıl taşı kadar sert ve şimdiye kadar duyduğum tüm kadınlarınkinden daha derin.

Başımı sallıyorum. Ronak beni sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşmam konusunda uyarmıştı ve ben de buna sadık kalmaya niyetliyim. Bu dişi yaşlı ve grotesk görünebilir ama inanılmaz derecede güçlü olduğundan hiç şüphem yok. Adamlar bile ondan korkmuş görünüyordu ve onlar kolay kolay korkmazlar.

Ateşin yanındaki çıkıntılı kayalardan birine oturmamı işaret ediyor, o da karşımdaki başka bir kayaya oturuyor. Oturduğum için içten içe seviniyorum. Karnımdaki ağrı ilk hissettiğimden beri daha da arttı ve rahatlatmak için kolumu ön tarafıma sarıyorum. Her ihtimale karşı ellerimi de kontrol ediyorum. Hâlâ oradalar. Vay be.

"Yani küçük kırmızı kuş Arachno'yla takas edecek bir şeyi olduğunu mu düşünüyor?" diye homurdanıyor. "Küçük kuş Arachno'nun bariyerini aştı. Küçük kuş tek başına geliyor. Küçük kuş Arachno'nun isteyeceğini düşündüğü bir şey taşıyor. Ama küçük kuş o kadar korkmuş ki uçup gitmek istiyor," diyor ve bir kıkırdamayla bitiriyor.

O gülerken ağzımı kapalı tutarak onu dikkatle izliyorum. Kendisi hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmayı çok seviyor. Ben de

titrememeleri için ellerimin üzerine oturdum.

Odanın uzak ucunda, duvarın telli karmaşasının arkasında bir itiş kakış sesi duyuyorum. Sanırım tümseklerden birinin hareket ettiğini görüyorum ama gözlerimi tekrar Arachno'ya çeviriyorum.

Provasını yaptığım sözleri tekrarlayarak, "Bir cazibeye ihtiyacım var ve bunun için takas edebileceğim genfin kuyruklarından saçlarım var" diyorum.

Ronak'ın bana verdiği keseyi çıkardım. Arachno'dan gözümü ayırmadan uzanıyorum ve çocukların kuyruklarındaki saçları çekiyorum. Siyah, sarı ve kahverengi saç tutamlarının bir karışımı var. Arachno'nun boncuk gözleri elimdeki saçlara odaklanıyor ve dudaklarını açlıkla yalamak için koyu mor bir dil çıkarıyor.

"Arachno bir genfin kuyruğunun kıllarına sahip olmadı. Arachno bunu kabul edecektir" diyor.

Elini uzattığında elimi saçına doluyor ve geri çekiyorum. "Önce cazibe," diyorum.

Arachno ağzını açar ve tekrar kıkırdar. "Küçük kuş buraya geldiği için aptal ama belki de o kadar da aptal değildir."

"C a z i b e ," diyorum tekrar kararlılıkla, buradan gitmek istiyorum. Burada geçirdiğim her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyormuşum gibi geliyor. "Ayağa kalk," diyor Arachno, ayağa kalkarak.

Öne doğru bir adım atıyor ve bana doğru uzanıp kollarıma yapıştığında geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Dokunuşlarımız arasında parlak mavi bir sihir parıltısı patlıyor, ama bana henüz dokunmamıştı ki aniden ellerini tekrar çekip, dokunuşum canını yakmış gibi salladı. Boncuk gibi küçük gözlerinin her birini bana dikiyor.

Sesi öfkeye dönüşür. "O ne, Arachno? Bu küçük kırmızı kuşun üzerinde tuhaf bir büyü var. Glamour onun üzerinde işe yaramaz, hayır. Glam- bizim küçük kuşu tutamaz, tıpkı bariyerin küçük kuşu dışarıda tutamadığı gibi," diyor kendi kendine konuşarak. "Bazı büyüler küçük kırmızı kuşa y a p ı ş m ı y o r . Ama neden? Küçük kuş nedir?"

"BEN..."

Çocuklar bana hiçbir koşulda ona ne olduğumu söylemememi tembihledi. Neden bazı büyülerin bende işe yarayıp bazılarının yaramadığına dair hiçbir fikrim y o k . Diğer s i h i r l e r , Evert'in beni iyileştirmesi gibi.

ölüm perilerinin çığlıkları bende işe yaradı. Ama bariyerler ve cazibe işe yaramıyor. Nedenini hiç bilmiyorum.

"Ben... farklıyım," demeye karar verdim sonunda.

Arachno beni küçümsüyor. "Arachno küçük kuşun farklı olduğunu biliyor. Arachno'nun gözleri küçük kuşun farklı olduğunu görebiliyor, küçük aptal! Küçük, yalancı aptal Arachno'yu kandırabileceğini sanıyor!"

Başımı kararlılıkla sallıyorum ve onu yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum. Yapmak istediğim son şey onu kızdırmak. Onu kızdırmamam konusunda uyarılmıştım. "Hayır, numara yok," diye söz veriyorum. "Ben farklıyım ama sadece daha iyi uyum sağlamam gerekiyor. Hile yok, Arachno. Bir takas. Sadece bir takas."

Arachno volta atmayı bırakıp tekrar bana bakıyor ve kemikli parmağını sivri çenesine vuruyor. "Arachno küçük kuşu büyüleyemez. Glam- our küçük kuşa yapışmaz. Ama Arachno küçük kırmızı kuşun kanatlarını saklamasına izin verebilir."

"Kanatlarımı saklamak mı?"

Arachno başını sallıyor, tel tel gri saçları gözlerinin bir kısmının üzerine düşüyor. "Ah, evet. Bu büyü küçük kuş üzerinde işe yaramalı. Farklı bir büyü. Ama genfin saçından daha pahalıya mal olacak. Bu daha büyük bir büyü, evet. Çok daha büyük."

Bunun bir numara olduğundan endişelenerek sözlerini dikkatle değerlendiriyorum. "Kanatlarımı saklayabilmem ve istediğim zaman geri çıkarabilmem için bir şeyler yapacak mısın?"

Arachno başını sallar. "Arachno bunu yapabilir."

Pişman olmayacağımı umarak ama herhangi bir açık kapı da göremeyerek başımı sallıyorum. "O zaman sana genfin kuyruk kıllarını ve ölüm perilerinin dillerini takas edebilirim," diyorum ve tekrar keseye uzanıyorum.

Bir kumaş şeridinin içine sarılmış dilleri alıyorum ve görmesi için ona uzatıyorum. Zevkle gülümsüyor, gözleri iğrenç dillere kilitleniyor. Dehşete kapılıyorum, Arachno eğilip onlardan birini yalıyor. İğrenç.

Doğruldu ve bana yine o memnun görünen sırıtışını verdi. "Arachno bu takası küçük kırmızı kuşla yapacak."

Arkasını dönüyor ve mağaranın her tarafına saçılmış eşyalarını karıştırmaya başlıyor. Kaynayan kazanın içine sistematik olarak bir şeyler atmaya başlıyor, çoğunu göremiyorum. Kavanozlar şat-

ter içeride, sıvı dolu damlalıklar, bir bagajdan bir kutu kül ve o atmadan önce görmeye fırsat bulamadığım bir sürü başka şey var.

Sonra yanıma gelip hiç uyarmadan kanadımdan kırmızı bir tüy koparıyor ve benden küçük bir çığlık koparıyor. Onu da kazanın içine atıyor ve sonra hepsini garip bir şekilde karıştırmaya başlıyor, çalışırken metodik bir şekilde karıştırıyor. Karışım tükürmeye başlıyor ve ardından parlak kırmızı bir parıltı yaymaya başlıyor.

Bitirdiğinde kazanı deviriyor ve karışımı bir kavanoza döküp bana uzatıyor. Kapağını kapatıyorum ve kalçamdaki keseye koymaya başlıyorum çünkü bunu burada onunla içmemin imkanı yok. Gerçekte ne olduğunu ya da bana ne yapabileceğini bilemem. Bekleyip erkeklerin yanında içsem daha iyi olur. Ayrıca, sanırım hasta olacağım. Karın ağrım daha da kötüleşiyor ve ağrıdan saç çizgimde boncuk boncuk ter birikti.

Ama ben kavanozu kaldıramadan Arachno başını sallayarak beni durduruyor. "Hayır, küçük kuş. Şimdi iç, yoksa işe yaramaz. Sen iç. Takas ederiz."

Lanet olsun. Eğer bunu içerken ölürsem, çok kızacağım.

BÖLÜM 28



Bir yudumda Arachno'nun içkisini deviriyorum.

Korkunç bir yanma hissi arka tarafımdan Dilime, boğazıma, bağırsaklarımın derinliklerine, sonra da omurgama iniyor ve sonunda kürek kemiklerimin arasına, kanatlarımın dibine yerleşiyor. Eğer daha önce midemin beni incittiğini düşündüysem, bu acıyla kıyaslanamaz bile.

İçimden acı dolu bir çığlık kopuyor ve yere düşüp kontrolsüzce kıvranıyorum. Sırtımdaki ve kanatlarımdaki tüm kemikler kuru dallar gibi kırılıyor, düzensiz yarılara ayrılıyor gibi hissediyorum.

Arachno'nun yüzü gözlerimin önünde dalgalanıyor ve konuştuğunu fark etmem uzun zaman alıyor. Büyük bir çabayla, tekrar tekrar "İçeri çek, dışarı it, içeri çek, dışarı it" dediğini duyacak kadar odaklanıyorum.

Kanatlarımı içeri çekmek mi? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ve nasıl yapılacağını da kesinlikle bilmiyorum. Yine de Arachno'nun ilahileri sırtımdaki sinirlerin acı dolu kayışına sızıyor.

"Onları içeri çek, onları dışarı it, onları içeri çek, onları dışarı it..."

Bir çığlıkla kanatlarıma odaklanıyorum ve zihinsel olarak *çekiyorum*. Hayal et-

Onları omurgama kıvrılmış, güvenli ve derimin altına sarılmış bir şekilde çekiyorum, çekiyorum ve çekiyorum.

Ve böylece, acı yok olur.

Nefesim kesiliyor ve doğruluyorum, bu sırada vücudumun ani ağırlıksızlığı yüzünden neredeyse devriliyordum. Kanatlarım gitti. Takip et-

İçgüdüsel olarak onları geri *itiyorum*. Bir acı şaklamasıyla bedenimden kurtulduklarını hissediyorum ve omzumun üzerinden baktığımda yine oradalar. Onlara inanamayarak bakarken yorgun ve titrek bir kahkaha atıyorum.

Kutlamam kısa sürüyor çünkü Arachno beni ayağa kaldırıyor, keskin tırnakları kollarıma batıyor. "Takas et," diyor tehditkâr bir alaycılıkla.

Ona içinde saç ve dillerin olduğu keseyi uzatıyorum ve o da açgözlülükle keseyi elimden kapıyor. Dilleri yanlarından koparıyor ve ikisini bir kavanoza yerleştiriyor. Aynı şeyi saçlar için de yapıyor ve onları renklerine göre ayırıyor.

Sonra, dehşete düştüm, üçüncü dili aldı, ağzını açtı ve çizburger gibi ısırdı. "Aman Tanrım..."

Benden kaçan kuru kabarmalara engel olamıyorum ve ağrıyan midemi tutarak arkamı dönmek zorunda kalıyorum. O çiğnerken, höpürdetirken ve emerken dinlememeye çalışıyorum ama sesler kayalık mağaranın duvarlarında yankılanıyor gibi görünüyor. Daha da kötüsü, karıncalanma hissi geri geldi, ama bu sefer iki elimde de var.

Dehşet içinde yere baktığımda ellerimin bir görünüp bir kaybolduğunu görüyorum. "Bunu sen mi yapıyorsun?" Tiz bir sesle soruyorum.

Beni görmezden geliyor ve parmaklarını yalayarak "mmm," sesleri çıkardığını duyduğumda arkamı dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başlıyorum. "Tamam o zaman. Dilimi beğendiğine sevindim. Seninle ticaret yapmak bir zevkti. İyi sürgünler."

Sonunda bana bakıyor ve titreyen ellerime odaklanıyor. Dilinin son damlasını da yutuyor ve ürpertici bir gülümsemeyle dudaklarını yalıyor. "Hmm. Küçük kırmızı kuşun içinde garip bir büyü var. Arachno küçük kuşa sihirden bahsedebilir."

Olduğum yerde durdum ve ona bakmak için arkamı döndüm. Şu anda benimkilerin kuyruk kıllarından bir tutamı spagetti makarnası gibi höpürdeterek yediğinden oldukça eminim. İğrenç.

Karnımdaki ağrı nefes almayı zorlaştıracak kadar şiddetleniyor ve şimdi kaybolan titreşim yayılıyor, uzuvlarım görüş alanıma girip çıktıkça dirseklerime kadar ulaşıyor.

"Ne biliyorsun ki?" Mırıldanıyorum. "Bana neler oluyor?"

Arachno gülümsüyor ve etrafımdan dolanıyor. Az önce çıkışla benim arama girdiğinin fazlasıyla farkındayım. Bana yaklaştığı her adımda geri çekiliyorum. Arachno yumruğunu açıyor ve bana elinin içinde ezilmiş tüylerimden birini gösteriyor. İksir için kullanırken birden fazlasını koparmış olmalı. Tüyü kaldırıp ağzına götürüyor ve bütün olarak yutuyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Tüylerim ticaretin bir parçası değildi," diye hırlıyorum.

Arachno, tüyümden bir ipi diş ipi gibi dişlerinin arasından çıkarırken daha da geniş gülümsüyor. "Arachno her büyünün tadına bakabilir. Her tat Arachno'yu daha güçlü yapar. Arachno senin ne olduğunu tadabilir. Küçük kuş Fae değil. Küçük kuş buraya ait değil, hayır. Buraya hiç ait değil. Minik kuş kalamaz."

Görünmez kollarımla kendimi ortasından tutarken ve acıdan hafifçe eğilirken bile ona bakıyorum. "Ne demek kalamam?"

Arachno genişçe gülümser. "Solup gidecek. Oh, evet, küçük kırmızı kuş yok olacak. Çoktan başladı bile. Çapaları onu burada tutuyor, ama şimdi çapalarından çok uzakta, değil mi? Küçük kuş çapalarından bu kadar uzağa uçmamalı. Aptal, aptal küçük kuş."

Dehşet içimi çimento gibi dolduruyor, midemin çukurunda katılaşıyor ve zihnimi sertleştiriyor.

"Bu da uzun sürmeyecek," diye devam ediyor Arachno. Cebinden saklamış olması gereken bir tutam daha genfin kuyruğu kılı çıkarıyor ve emiyor. Öfori içinde gözlerini başının arkasında yuvarlıyor. "Genfinlerin eş bağı oluştuğunda, artık küçük kuşun çapası olmayacaklar. Kestikçe kaybolacak. Oh, evet, küçük kırmızı kuş çapalarını kaybedecek ve yok olacak."

Vücudum titriyor ama acıdan mı, dehşetten mi, korkudan mı yoksa üçünün birleşiminden mi bilmiyorum. Bana doğru ilerlemeye devam ettiğinde, yapışkan, telli duvara kadar geri çekiliyorum. Ne olduğunu ancak kanatlarım ve sırtım yapışkan maddeye değdiğinde anlıyorum.

Bir ağ.

Ağ duvarının arkasındaki tümsek, onunla temas ettiğimde hareket ediyor ve ona doğru sıçrıyorum, irkiliyorum, ama o zaman fark ediyorum ki

Sıkışmış. Bunu fark ettiğim anda Arachno da fark ediyor ve tekrar kıkırdamaya başlıyor. "Küçük kuş kapana kısıldı," diyor şarkı söyler gibi. "Arach- no, küçük kırmızı kuş kaybolurken onun tadına bakacak."

Dehşet üzerime çöküyor ama sadece bir saniyeliğine. Bir sonraki saniye, kalçamdaki hançere uzanıyor ve onu söküp çıkarıyorum. Sahip olduğum sınırlı hareket kabiliyetini kullanarak arkamdaki ağa saplıyorum, ancak sağ tarafımı kurtarmak için yeterli oluyor.

Hançer ağa takılıyor ve beni onu bırakmaya zorluyor. Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum ve kanatlarımı vücuduma geri *çekiyorum*. Keskin bir acı sarsıntısıyla kanatlarım yok oluyor. Özgürce zıplamaya çalışıyorum ama Arachno elinde kendi hançeriyle aniden önümde beliriyor. Kalbime nişan alıyor ve ben tam zamanında bana saplamasını engellemeyi başarıyorum, ellerim onun kolunu ve bileğini tutmak için yukarı kalkıyor.

Göründüğünden çok daha güçlü. Bıçağı kalbime saplamasını engellemek için tüm gücümü harcıyorum. Arkamda bir hareket oluyor ve göz ucuyla bir şeyin sol tarafımdaki hançeri yakalayıp ağın derinliklerine çektiğini görüyorum.

"Küçük kuş Arachno'nun ağına uçtu. Küçük kuşun kanatlarının tadı çok güzel olacak, oh evet," diye tıslıyor Arachno kulağıma.

Üzerime çullanmaya çalışırken siyah örümcek gözlerinde dehşete düşmüş yansımamı görebiliyorum. İkinci hançerime ulaşmak için kollarımdan birini bırakacak gücüm yok. Zaten onu zar zor uzak tutuyorum. Uzuvlarımı göremezken ona karşı savaşmak garip. Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Küçük kuşun kanı kanatları kadar kırmızı mı olacak?" Arachno yüzüme hırlıyor. "Küçük kuşun kemikleri çıtırdayacak mı? Derisi ağzımda eriyecek mi? Görünmez parmaklarının tadı tuhaf olacak mı?"

Başını benimkine yaklaştırdığında irkiliyorum ve uzun, mor dilini yanağımda gezdirerek beni ürpertiyor. "Oh, küçük kuşun tadı çok güzel olacak."

Ona bağırıyorum, kollarım onu uzak tutmaya çalışmanın gücüyle titriyor, ama hızla kaybediyorum. Enerjim tükeniyor ve kılıcı santim santim yaklaşıyor. Ama sonra aniden geriye düşüyorum ve Arachno da benimle birlikte düşüyor.

Üstüme düşerken beni bıçağıyla ezmemesi için zar zor yuvarlanıp yoldan çekilebildim. Önce o

Onu üzerimden itip ayağa fırlıyorum ve ağlarla kaplı, yüzü ölümcül derecede solgun ve cılız, eli hançerimi kavrayan bir erkeğe gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Vahşi gözleri arkamda parlıyor ve aniden kendini Arachno'ya fırlatarak onu tekrar yere düşürüyor. Çığlık atan, çırpınan bedenini ağ duvarına doğru itiyor ve hançerini kullanarak ağın bir kısmını kesiyor ve Arachno orada asılı kalana kadar etrafını sarıyor. Kadın ona bağırıyor, yüzü kıpkırmızı, tüm vücudu çırpınıyor ama kurtulamıyor.

Adam kolumu (görünen kısmı) tutup döndüğünde ve beni koşmaya zorladığında olay yerinde donmuş bir şekilde duruyorum. Tökezliyorum ama o devam ediyor, peşinden koşarken ayaklarımı tekrar altıma almak için çabalamaya zorluyor beni.

"Ne tarafa?" diye soruyor, nefes nefese.

Yeraltı geçitlerinden hangi yöne geldiğimizi hatırlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum. "Sola," diyorum.

Hâlâ elimi tutuyor, beni de yanına çekerek hızla ilerliyor. Sonunda tekrar dışarı çıkana kadar onu sık sık yönlendiriyorum ve temiz havadan kocaman nefesler alıyorum. Arachno'nun çığlıkları hâlâ arkamızdan yankılanıyor.

"Hadi," diyor, beni tekrar koşmaya zorluyor.

Koşmaktan gerçekten nefret ediyorum, ama kanatlarımı çıkarmadığım için, ek ağırlıkları ve hantallıkları olmadan biraz daha kolay oluyor. Yarışarak uzaklaşıyoruz ama adam bizi birkaç kez farklı yönlere geri döndürüyor. Hiçbir şey söylemedim. Nefes nefese kalmakla ve karnımdaki ağrıyla uğraşmakla o kadar meşgulüm ki bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sonunda, bariyerin ayaklarımızın dibinde parıldadığı adanın en ucuna ulaşıyoruz. İkimiz de nefesimizi tutmak için mücadele ediyoruz ve ben hem çığlık atan ciğerlerim hem de çığlık atan karnım yüzünden kıvrılıyorum.

"İyi misin?" diye sorar erkek.

Başımı eğiyorum ve ona ilk kez iyice bakıyorum. Beyaz saçları, gri gözleri ve gümüşün en yumuşak tonunda bir teni var. Ama dikkatimi çeken, alnının üstünden çıkan ve kulaklarının arkasına doğru kıvrılan iki kavisli boynuz. Gri renkteler ve

kalın, uzun saçlarını geride tutuyor ve çenesinin hemen dibinde bitiyordu.

"Nesin sen?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Başını bana doğru eğiyor. "Ben bir Cernu'yum. Nesin sen?"

"Umm... yarı yüksek fae, yarı insan," diye dikkatlice cevap veriyorum.

onu satın alacak.

"İnsan, hmm? İlginç."

"Evet, o benim," diyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. "Çok ilginç."

Tanrım, karnım ağrıyor. Ben de elimi arkama saklamaya çalışıyorum çünkü henüz görünmez olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Hançer için teşekkürler," diyor gülümseyerek.

Çok yakışıklı bir fae'nin gölgesi olduğu çok açık. Birkaç düzine güzel yemeğin yanı sıra uzun bir banyo ve yeniden ağ hareketiyle muhtemelen bir kalp kırıcıdır.

"Örümcekli sürtüğü ortadan kaldırdığınız için teşekkürler," diyorum.

Kendini tanıtmak için bir elini göğsüne koyar. "Ben Belren."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tam olarak doğrulamıyorum. "Emelle," diyorum selamlarken.

Başını sallıyor ve etrafına bakınıyor. O bakmıyorken su tulumuma uzanıyorum ve elimi hızla çekmeden önce göğsüne doğru itiyorum. "Al bakalım. Üzgünüm, hiç yiyeceğim yok."

Su tasını alıyor ve boğazını aşağı yukarı sallayarak suyu içmeye başlıyor. Duruyor ve bana geri vermeye çalışmadan önce kolunun tersiyle ağzını siliyor.

"Hayır, sende."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama ikimiz de onun ihtiyacının benimkinden çok daha fazla olduğunu biliyoruz. Kendini durdurmadan önce uzun bir yudum daha alıyor. "Teşekkür ederim." Kollarımı işaret ediyor. "Ne oldu orada?"

"Oh, umm..." Ellerime bakıyorum, bir anlamı olmasa da çünkü onları göremiyorum. Kollarım kütük gibi görünüyor. "Bir çeşit büyü," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Ne zamandır orada sıkışıp kaldın?" Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak için soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Günler mi? Birkaç hafta mı? Çok uzun sürdüğünü sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar beni yemiş olurdu, ama çoktan yemişti.

O ağda bir süredir üzerinde çalıştığı başka bir şey var." "İğrenç," diyorum ürpererek. "Burada ne yapıyorsun?" "Kraliyet ailesini kızdırdım, başka ne olabilir ki?"

"Buraya ceza olarak mı gönderildin?" Şaşırarak sordum.

Bir içki daha alarak başını sallıyor. "Kendimi bir durumun içinde buldum ve buraya getirildim. Buranın Arachno'nun adası olduğunu bilmiyordum. Çok daha sert savaşabilirdim. Beni bayılttılar ve burada bıraktılar. Beni buldu ve mağarasına sürükledi," diye açıklıyor. "Çılgın sürtük bütün gün benimle üçüncü şahıs ağzıyla önce hangi parçalarımı yiyeceği hakkında konuştu. Görünüşe göre kurbanlarını önce susuz ve aç bırakmayı seviyor."

"Bu korkunç."

"Peki ya sen? Neden buraya gönderildin?"

"Gönderilmedim. Buraya ticaret yapmaya geldim."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ağ üzerinden söylediğin her şeyi duyamadım ve yanlış duyduğumu düşündüm. Buraya isteyerek gelen birini hayal bile edemiyorum," diyor beni inceleyerek. "Bariyeri nasıl geçtin?"

"Benim... geçmemi sağlayan bir sihrim var."

Gözleri heyecanla büyüyor. "Beni dışarı çıkarabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve dudağımı ısırıyorum. "Üzgünüm, keşke yapabilseydim, ama yapamam. Sadece benim üzerimde işe yarıyor."

Yüzü düşüyor ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor. "Sorun değil. Arachno'nun bariyerini sürekli indiriyorlar ve ona hediyeler getiriyorlar, tıpkı bana getirdikleri gibi. Bir sonraki geldiklerinde buradan gideceğim." Omuzlarını esnetiyor ve sırtından bir çift gümüş kanat çıkıyor.

"Kanatlarını beğendim," diyorum.

Bana eğlenerek bakıyor. "Teşekkürler. "Sanırım senin de bir çiftin var?"

"İstiyorum."

Başını sallıyor. "Buradan çıkmalısın. Ben Arachno'ya göz kulak olacağım ve sonra bir yere yerleşip bekleyeceğim. Benim de buradan gitmem uzun sürmez."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Dediğim gibi, ona birkaç günde bir hediye getiriyorlar ve yakında bir tane daha getirecekler. Arachno'nun onları hoşnut etmeyenlerle oynamasına izin vermeyi severler. Çık git buradan. Bana bir daha gelmeyeceğine söz ver, neyle takas edecek kadar çaresiz olursan ol."

Hafifçe gülüyorum. "Söz veriyorum."

Hançerimi uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. "Sende kalsın. Bende bir tane daha var," diyorum.

Başını sallar ve uzaklaşmaya başlar. "İyi şanslar,

Emelle." "Sana da, Belren."

O gözden kaybolduğunda kanatlarımı geri *itiyorum* ve kendimi adadan fırlatıyorum. Buradan gitmeye hazırım. Geri uçmak çok daha zor. Birincisi, öylece düşemiyorum. Bu sefer, kanatlarımı yukarı, yukarı, yukarı çırpmak için kalan tüm gücümü kullanmak zorundayım. Sonunda kıyıya çıkabileceğim bir hava boşluğuna ulaşana kadar rüzgar benimle savaşıyor.

Midem artık o kadar korkunç bir acı içinde ki, küçük nefesler almaktan başka bir şey yapamıyorum ve görünmezlik karıncalanmalarının kollarımdan omuzlarıma kadar yayıldığını hissedebiliyorum. Görüşüm siyah noktalarla dolup taşıyor ve harcadığım enerji için yeterli oksijen alamadığımı biliyorum ama duramıyorum. Eğer durursam, düşerim ve adamlara asla ulaşamam. Ve eğer Arachno'nun söylediği doğruysa.

Kendimi acıdan uzaklaştırmak için kanatlarımın her çırpışını sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört... Yüzümden ter damlıyor ve görebilmek için gözlerimden silmem gerekiyor.

Adanın dibi göründüğünde dudaklarımdan bir rahatlama hıçkırığı dökülüyor. Adanın dibi pürüzlü kayalar ve sıkıştırılmış topraktan oluşuyor ve her tarafa yayılmış dev ağaç köklerini görebiliyorum. Son enerjimle adanın kenarına ulaşıyorum ve kendimi bariyerin içinden fırlatıyorum, çimenlerin üzerinde yuvarlanıp bir yığın halinde yere düşüyorum.

Ormanın tanıdık manzaraları, kokuları ve sesleri, üç büyük genfin farklı yönlerden bana doğru hücum etmeden hemen önce duyularımı dolduruyor. Bana ilk kimin ulaştığını bilmiyorum, çünkü bir saniye içinde hepsi üzerime geliyor gibi görünüyor.

"Ne oluyor lan? Kolları nerede?"

Onlardan biri bana dokunduğu anda, içimdeki acı bir iç vınlamayla kayboluyor ve sonra sanki hiç orada değilmiş gibi yok oluyor ve her iki kolum da tekrar ortaya çıkıyor.

Evert'in ellerini ovuşturduğunu görmek için başımı kaldırıp bakıyorum, elleri büyü ile parlayıp sönüyor. "O da neydi öyle? Kolların gitmişti, sonra sana dokundum ve... Ne oluyor be Emelle?" Gerçek olduklarına dair kendimi rahatlatmak istercesine ellerimi ovuşturuyorum-

oradayım. Rahat bir nefes alıyorum, geri döndüğüm için mutluyum, acıdan kurtulduğum için mutluyum ve tekrar tamamen görünür olduğum için mutluyum.

Ama rahatlamam Arach- no'nun ifşaatının soğuk, sert gerçeğiyle yıkandı. O haklıydı, burada olmamam gerekiyordu. Bunu biliyorum. Diğer bütün aşk tanrısı biliyor. Hatta erkekler bile biliyor.

Fae prensi beni bu dünyaya sihirle gönderdi. Ben, bir aşk tanrısı, sadece Peçe'de var olması gereken bir varlık. Ve eğer Arachno'ya inanılacaksa, bir şey olmasaydı Peçe'nin içinde kaybolup giderdim. Aslında bir değil. Üç şey.

Etrafımda toplanan üç yüze bakıyorum. Beni burada tutan onlardı. Onların adasına indim ve bana dokundular. Prens'ten gelen büyünün etkisiyle hâlâ çatırdayan tenime dokunan ilk insanlar onlardı. O gün hissettikleri büyü buydu. Bu yüzden beni hissedebiliyorlar. Peçe'ye geri dönmek yerine, bir şekilde beni burada bağlı tutuyorlar. *Onlar* benim çapalarım.

Ama çiftleşme ritüellerini tamamlar ve kovan büyülerini sağlamlaştırırlarsa, benimle olan bağları kopacak. Çapalarım olmadan, Peçe'ye ve sadece kendim için var olduğum yere geri döneceğim.

BÖLÜM 29



Varlığımın diğer üç kişinin hayatına bağlı olması kadar yoğun bir şeyi öğrenmenin sorunu

Bu bilgiyle birlikte gelen çatışma. Yarın, beş yıllık sürgünleri sona erecek. Bariyer düşecek ve ölümüne dövüşecekleri krallık adasına götürülecekler.

Kader yüzlerine gülerse, hayatta kalacaklar ve aleyhlerindeki tüm suçlamalar silinecek. Eski asalet ve güç konumlarına geri dönecekler ve hayatları devam edecek. Başarısız olurlarsa, ölürler.

Bu yüzden yeterince gerginim. Onların iyiliği ve gelecekleri için endişeleniyorum. Bu endişeye bir de hayatımın kelimenin tam anlamıyla onlarınkine bağlı olduğu gerçeğini ekleyince, düşüncelerim ve duygularım karmakarışık bir hal alıyor. Sonuç ne olursa olsun, kürek çekecek bir bedenim olmadan Cupid's Crap Creek'in yukarısındayım.

Eğer itlafta kaybederlerse, ölürler ve ben de onları ve kendimi kaybederim. Pislik genfinler olabilirler ama ben onları benim pislik genfinlerim olarak görmeye başladım. Onlara bir şey olursa bu beni öldürür.

Ama kazanırlarsa, hayatlarına geri dönecekler, yeni bir eş seçecekler, genfin güç töreni işlerini bitirecekler ve ben de beni fiziksel dünyaya bağlı tutan tek çapayı kaybedeceğim.

Yemek masasının etrafında yemek yiyen çocuklara bakarken, onlara gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bu onlar için adil olmaz. Ki bu da

Bu yüzden onlara yalan söyledim ve ayrılmadan önce Arachno'nun bana garip bir görünürlük büyüsü yaptığını söyledim.

Arachno'nun söylediği her şeyi, çözdüğüm her şeyi onlara anlatmak istesem de yapamam. Benimle ilgili planlarını değiştirmeleri için onları suçlayamam. Bu doğru olmaz.

Onlara gerçeği söylersem ve yine de bir eş seçerlerse, bu beni birden fazla şekilde mahveder. Onlara gerçeği söylersem ve kalmama yardım etmek için bir eş seçmemeye karar verirlerse, sonunda bana kızarlar, hatta belki benden nefret ederler ve bu da beni mahveder. Bu yüzden onlara söyleyemem. Söyleyemem işte.

Peçe'nin içinde kaybolmak istediğimden değil. Kesinlikle hayır. Sadece farklı bir yol bulmam gerekecek. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Emelle?" Sylred'in sessiz sesini duyuyorum ve bu beni düşüncelerimden koparıyor.

Yerdeki yerimden başımı kaldırdığımda üç adamın da beni izlediğini görüyorum. "Öyle mi?"

"Çok sessizsin."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum ama bunun zorlama olduğunu biliyorum. "Üzgünüm." "O adada bilmemiz gereken başka bir şey mi oldu?

ne hakkında?" Ronak soruyor, siyah gözleri içimde bir delik açıyor. "Hayır."

Sylred sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını eğiyor. Kahverengi gözlerindeki endişeyi ve eliyle sarı saçlarını tarayışını görebiliyorum.

"Sen iyi misin?" Sylred sorar.

Hayır. Kesinlikle iyi *değilim*. "Mm-hmm. Evet. Ben iyiyim." "Kazı."

Gözlerim Evert'e kaydı. Mavi gözlerini bana dikiyor ve ciddi bir yüz ifadesi takınıyor. "Öyle mi?" Masum ve rahat görünmeye çalışarak soruyorum.

Hâlâ dolu olan tabağıma bakarak, "Yemek yemedin," diyor.

"Oh, umm. Aç değilim."

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Evert. "*Her zaman* açsın. Yemek yedikten sonra bile açsınız. Uyandıktan sonra ilk iş acıkırsınız.

Hatta gecenin bir yarısı kalkıp kırıntı arayan küçük bir fare gibi yiyecek depolarımızı karıştırmaya başlıyorsunuz. O yüzden tekrar soruyoruz. Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Sadece yorgunum."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar. Keşke bunu yaptıklarında birbirleriyle nasıl bir iletişim kurduklarını bilseydim. Sanki tek kelime etmeden bütün bir konuşmayı sürdürebiliyorlar.

"Yarın için endişeleniyor musun?" Sylred nazikçe sorar.

Bunun üzerine atlıyorum. Kısmen doğru olduğu için, kısmen de onlara verecek başka bir bahanem olmadığı için. "Evet. Çok."

"İtlaf konusunda endişelenmene gerek yok." Sesi çok emin geliyor. Ukala ve kendinden emin.

"Tanrı aşkına, buna *itlaf* deniyor. Bu iyi bir isim değil."

Evert kıkırdıyor ve sanki onlar hakkında endişelendiğim için saçmalıyormuşum gibi gözlerini deviriyor. "Kazı. Hadi ama. Bize biraz kredi ver. Fark etmediysen söyleyeyim, biz çok sağlamız."

"Hmm. Bunu fark ettiğimi söyleyemem, hayır."

Bana sırıtıyor ve gamzelerini görmek gözyaşlarına boğulup kendimi onun kollarına atmak istememe neden oluyor, çünkü yarından gerçekten korkuyorum. Beni öyle ya da böyle geride bırakmalarından çok korkuyorum.

Keşke pause tuşuna basabilsem ve dördümüzden başka hiçbir şeyin olmadığı bu adada hepsini yanımda tutabilsem. Bu adanın onların cezası olduğunu biliyorum ama benim için bir hediye oldu.

İlk gözyaşı gözümden kaçtığında, sanki içimde bir şeyler kopuyor ve ben farkına bile varmadan gözyaşlarım sel olup akıyor. Yüzümü ellerimle kapatıyorum, benden kaçan sefil hıçkırıkları durduramıyorum.

"Onu ağlattın," diye mırıldandığını duyuyorum Ronak'ın.

"Bu ne lan? Ben ne yaptım?" Evert sorar.

"Kapa şu lanet çeneni."

Yanımda bir bedenin hareket ettiğini hissediyorum ve normalde kanatlarımın olması gereken belimi ovarken elinin yukarı aşağı hareketini hissettiğim anda Sylred olduğunu anlıyorum. Oraya dokunduğunu hissetmek çok garip.

"Sorun yok," diye fısıldıyor yatıştırıcı bir şekilde.

Başımı sallıyorum ve kendimi kontrol altına alıyorum. Ellerimi yüzümden çekip Sylred'in uzattığı bezi alıyorum, böylece gözlerimi ve burnumu silebiliyorum.

"Sadece... kazan. Tamam mı?" Her birine bakarak yalvardım. "Kazanmak zorundasınız."

Hepsi de "Yapacağız" diyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve Sylred'in yardımıyla ayağa kalkıyorum. Parmak uçlarımda duruyorum ve ona sarı sakalının üstündeki yanağından bir öpücük veriyorum. Ronak'a doğru ilerliyorum ve o karşı koyamadan yanağına bir öpücük konduruyorum, uzaklaşmadan önce saçlarını okşuyorum.

Evert'in yanına vardığımda, ağzının bir tarafı sırıtarak yukarı doğru eğilmişti. "Hepimizle uğraşmaya mı çalışıyorsun, Scratch?"

"Sen hiç susmaz mısın Üçüncü?" Cevap veriyorum.

Ben de onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum ama son anda başını çeviriyor ve ilk öpücüğümü çalarken dudaklarımızı buluşmaya zorluyor.

Dudaklarının dudaklarımda olmasına o kadar şaşırıyorum ki öpüştüğümüzü fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Dili dudaklarımı okşuyor, içeri girmek istiyor ve tabii ki patlamış bir baraj gibi açılıyorum, çünkü... *Tanrım*.

Dili içeri girdiği anda, sanki buranın sahibiymiş gibi kontrolü ele alıyor. Dönüyor, emiyor, kemiriyor - beynim artık ortak düşünceler oluşturamıyor ve sıcaklık merkezime doğru fırlıyor.

Dilim kendi başına bir hayat sürüyor. Onunla sadece dans etmiyor, gece kulübündeki sarhoş bir piliç gibi çarpıyor ve öğütüyor.

Sonunda, tarihin en muhteşem ilk öpücüğüyle geçen yıllar ve yıllar gibi gelen bir süreden sonra, ağzının benimkinden çekildiğini hissediyorum ve dudakları dudaklarımı terk ettiğinde somurtan bir kedi yavrusu gibi *miyavlıyorum* -korkunç bir *miyavlama! Gözlerimi* açıyorum -ne zaman *kapattım ki?* - ve şaşkınlıkla ona bakıyorum, dudaklarım saldırıdan şişmiş.

Piç bana sırıtıyor. Küstahça. "Sen kime Üçüncü diyorsun?" diye soruyor kaşlarını sallayarak. "Görünüşe göre birinciliği ben kazandım."

Tek yapabildiğim ona bakmak. Kendimi ona doğru fırlatmamak ve beni tekrar öpmesini sağlamamak için ne kadar kendime hakim olmam gerektiği utanç verici.

Sylred sessiz bir kıkırdamayla, "Sanırım onu kırdın," diyor.

Ronak, Evert'in kafasının arkasına vuruyor ama Evert sadece gülüyor. Düşüncelerimi oluşturabilmek ve tekrar işleyen bir insan gibi cevap verebilmek için başımı sallamam ve boğazımı temizlemem gerekiyor.

Sakalındaki kılları çekiştirerek yüzünü buruşturmasını sağlıyorum. "Bu yaramaz bir numaraydı."

"Oh, inan bana, aşkım. Bundan çok ama *çok* daha yaramaz numaralarım var."

Tatlı aşk tanrısının yayı, kadınlık organım salya akıtıyor.

Tamam, bir öpüşme tanrısı gibi öpüşüyor ama o aptal seksi yüzündeki ukala ifadeyi gerçekten yok etmek istiyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Dudaklarım kulağını sıyırana kadar eğilip göğüs dekoltelerimi yüzünün önünde doğru açıyla gösteriyorum ve fısıldıyorum, "Ben de öyle."

Bunu söyledikten sonra doğruluyorum ve ateşin önündeki yerime doğru yürüyorum, adamları kıkırdayarak arkamdan açlıkla bakan ve kokusu havayı dolduran kızarmış yüzlü Evert'e bakarken bırakıyorum.

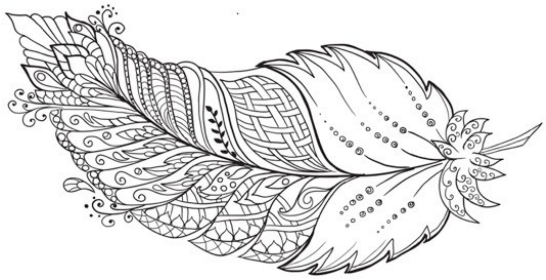
"Bir sorun mu var?" Ronak'ın ona laf attığını duyuyorum.

Evert ayağa kalkıyor, pantolonunun önünü düzeltiyor ve soğuk gece havasında yürüyüşe çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Kürklerin üzerine uzanıp kendimi onların sıcaklığına bırakırken gülüyorum. Az önce ilk öpüşmemi yaşadım ve *inanılmazdı*.

Şimdilik, mutlu ve aptal bir aşk tanrısıyım. Şimdilik, adamlarım güvende. Şimdilik onlar beni burada tutan sağlam dayanaklarım. Şimdilik her şey yolunda.

Yarın mı? Evet, yarın farklı bir hikaye.

E Birinci Kitabın nd'si



Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlara gerçekten yardımcı oluyorlar!

Bu seri tamamlandı! Kitap 2'ye buradan devam edebilirsiniz: Mutluluk Bağları.

TEŞEKKÜRLER

Hayallerimi bu kadar desteklediklerı ve sonsuz sevgileri için aileme teşekkür ederim.

Sayısız kitap arasından okumak için benim kitaplarımı seçen okurlarıma teşekkür ederim. Umarım mutluluk ve bir kaçış sunar.

XOXO -RK

AYRICA RAVEN KENNEDY TARAFINDAN

Karanlık Fantezi Romantizm:

Yaldız: Kaplamalı Mahkum Serisi 1. Kitap

Parıltı: Kaplamalı Mahkum Serisi 2. Kitap

Işıltı: Kaplama Mahkum Serisi 3. Kitap

Glow: Kaplama Mahkum Serisi 4. Kitap

Altın: Kaplama Mahkum Serisi Kitap 5

Paranormal Şekil Değiştiren Kitaplar: Addie: Uyumsuzlar Sürüsü 1. Kitap Reese: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 2 J etta: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 3 Rabid (bağımsız)

Paranormal romantizm:

Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1

Mezar Sonuçları: Hellgate Muhafızları Kitap 2

Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3

Mezar İşaretleri Hellgate Muhafızları Kitap 4

Aşk Tanrısı Dünyası Fantastik Romanslar: Çapkınlık Belirtileri: Kitap 1 Çapkınlık Bağları: Kitap 2 Aşkın Suçları: Kitap 3

Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4 Cupidity Kutu Seti

Sırf Çapkınlık: Kitap 5 (spin-off) Aşk Tanrısını Düzeltemem (Bağımsız spin-off)

Romcom Stand-Alones:

Nisan Şakaları Uygun
Şekilde Mahkum Edildi

Büyülü Gerçekçilik Romantizmi:
Renkleri Ağlatan Kız

YAZAR HAKKINDA

Raven Kennedy'nin iki güzel kızı, çok destekleyici bir kocası ve hayalindeki işe sahip olacak kadar şanslı. Doğma büyüme Kaliforniyalı olan Kennedy'nin kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyasını yaratmaya itmiştir. Karanlık bir fantezi romantizmi olan Plated Prison- er Serisi, şimdiden bir düzineden fazla ülkede satıldı ve bir milyondan fazla kopya satarak 1 numaralı uluslararası en çok satanlar listesinde yer aldı. Kral Midas efsanesinden ve bir kadının kendi gücünü bulma yolculuğundan esinlenmiştir. İlk serisi, kendi aşkını arayan bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi. Türü ne olursa olsun, ister güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı ister Kral Midas'ın yaldızlı şatosunda yaşayan altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor. Raven'ı aşağıdaki sosyal medya platformlarından takip edebilirsiniz.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.